

Tin mừng theo Ma-thi-ơ

¹ Gia phở Đức Chúa Jêsus Christ, con cháu Đa-vít và con cháu Àùp-ra-ham. ² Àùp-ra-ham sanh Y-sác; Y-sác sanh Gia-cốp; Gia-cốp sanh Giu-đa và anh em người. ³ Giu-đa bởi Tha-ma sanh Pha-rê và Xa-ra. Pha-rê sanh Eách-rôm; Eách-rôm sanh A-ram; ⁴ A-ram sanh A-mi-na-đáp; A-mi-na-đáp sanh Na-ách-son; Na-ách-son sanh Sanh-môn. ⁵ Sanh-môn bởi Ra-háp sanh Bô-ô. Bô-ô bởi Ru-tơ sanh Ô-bết. Ô-bết sanh Gie-sê; ⁶ Gie-sê sanh vua Đa-vít. Đa-vít bởi vợ của Uri sanh Sa-lô-môn. ⁷ Sa-lô-môn sanh Rô-bô-am; Rô-bô-am sanh A-bi-gia; A-bi-gia sanh A-sa; ⁸ A-sa sanh Giô-sa-phát; Giô-sa-phát sanh Giô-ram; Giô-ram sanh Ô-xia. ⁹ Ô-xia sanh Giô-tam; Giô-tam sanh A-cha; A-cha sanh Ê-xê-chia. ¹⁰ Ê-xê-chia sanh Ma-na-sê; Ma-na-sê sanh A-môn; A-môn sanh Giô-si-a. ¹¹ Giô-si-a đang khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn sanh Giê-chô-nia và anh em người. ¹² Khi đã bị đầy qua nước Ba-by-lôn, thì Giê-chô-nia sanh Sa-la-thi-ên; Sa-la-thi-ên sanh Xô-rô-ba-bên; ¹³ Xô-rô-ba-bên sanh A-bi-út; A-bi-út sanh Ê-li-a-kim; Ê-li-a-kim sanh A-xô. ¹⁴ A-xô sanh Sa-đốc; Sa-đốc sanh A-chim; A-chim sanh Ê-li-út; ¹⁵ Ê-li-út sanh Ê-lê-a-xa; Ê-lê-a-xa sanh Ma-than; Ma-than sanh Gia-cốp; ¹⁶ Gia-cốp sanh Giô-sép là chồng Ma-ri; Ma-ri là người sanh Đức

Chúa Jêsus, gọi là Christ. ¹⁷ Như vậy, từ Aùp-ra-ham cho đến Đa-vít, hết thảy có mười bốn đời; từ Đa-vít cho đến khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn, cũng có mười bốn đời; và từ khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn cho đến Đấng Christ, lại cũng có mười bốn đời. ¹⁸ Vả, sự giáng sinh của Đức Chúa Jêsus Christ đã xảy ra như vậy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, song chưa ăn ở cùng nhau, thì người đã chịu thai bởi Đức Thánh Linh. ¹⁹ Giô-sép chồng người, là người có nghĩa, chẳng muốn cho người mang xấu, bèn toan đem để nhẹm. ²⁰ Song đang ngẫm nghĩ về việc ấy, thì thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm bao, mà phán rằng: Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh. ²¹ Người sẽ sanh một trai, người khá đặt tên là Jêsus, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội. ²² Mọi việc đã xảy ra như vậy, để cho ứng nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng: ²³ Này, một gái đồng trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai, Rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-ên; nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta. ²⁴ Khi Giô-sép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên sứ của Chúa đã dặn, mà đem vợ về với mình; ²⁵ song không hề ăn ở với cho đến khi người sanh một trai, thì đặt tên là Jêsus.

2

¹ Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-

lê-hem, xứ Giu-đê, đang đòi vua Hê-rôt, có mấy thầy bác sĩ ở đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem, ² mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến dâng thờ lạy Ngài. ³ Nghe tin ấy, vua Hê-rôt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối. ⁴ Vua bèn nhóm các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu. ⁵ Tâu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì có lời của đấng tiên tri chép như vậy: ⁶ Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đa! Thật ngươi chẳng phải kém gì các thành lớn của xứ Giu-đa đâu, Vì từ ngươi sẽ ra một tướng, Là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-ên, tức dân ta. ⁷ Vua Hê-rôt bèn vời mấy thầy bác sĩ cách kín nhiệm, mà hỏi kỹ càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào. ⁸ Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng: Các ngươi hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết, dâng ta cũng đến mà thờ lạy Ngài. ⁹ Mấy thầy nghe vua phán xong, liền đi. Kìa, ngôi sao mà họ đã thấy bên đông phương, đi trước mặt cho đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại. ¹⁰ Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng rỡ quá bội. ¹¹ Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sấp mình xuống mà thờ lạy Ngài; rồi bày của quý ra, dâng cho Ngài những lễ vật, là vàng, nhũ hương, và một dược. ¹² Kẻ đó, trong giấc chiêm bao, mấy thầy được Đức Chúa Trời mách bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rôt; nên họ đi đường khác mà về xứ mình. ¹³ Sau khi mấy

thầy đó đi rồi, có một thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, mà truyền rằng: Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn qua nước Ê-díp-tô, rồi cứ ở đó cho tới chừng nào ta bảo ngươi; vì vua Hê-rốt sẽ kiếm con trẻ ấy mà giết. ¹⁴ Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài đang ban đêm lánh qua nước Ê-díp-tô. ¹⁵ Người ở đó cho tới khi vua Hê-rốt băng, hầu cho ứng nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng: Ta đã gọi Con ta ra khỏi nước Ê-díp-tô. ¹⁶ Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác sĩ đánh lừa, thì tức giận quá, bèn sai giết hết thầy con trai từ hai tuổi sắp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả hạt, theo đúng ngày tháng mà mấy thầy bác sĩ đã cho vua biết. ¹⁷ Vậy là ứng nghiệm lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã nói rằng: ¹⁸ Người ta có nghe tiếng kêu la, phàn nàn, than khóc trong thành Ra-ma: Aáy là Ra-chen khóc các con mình, mà không chịu yên ủi, vì chúng nó không còn nữa. ¹⁹ Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, tại nước Ê-díp-tô, mà truyền rằng: ²⁰ Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên, vì những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi. ²¹ Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên. ²² Song khi nghe vua A-chê-la-u nối ngôi vua cha là Hê-rốt mà trị vì tại xứ Giu-đê, thì Giô-sép sợ, không dám về; và bởi đã được Đức Chúa Trời mách bảo trong chiêm bao, nên người vào xứ Ga-li-lê, ²³ ở trong một thành kia tên là Na-xa-rét. Vậy là ứng

nghiệm lời mấy đấng tiên tri đã nói rằng: Người ta sẽ gọi Ngài là người Na-xa-rét.

3

¹ Lúc ấy, Giăng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng xứ Giu-đê, ² rằng: Các ngươi phải ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần! ³ Aáy là về Giăng Báp-tít mà đấng tiên tri Ê-sai đã báo trước rằng: Có tiếng kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, Ban bằng các nẻo Ngài. ⁴ Và Giăng mặc áo bằng lông lạc đà, buộc dây lưng bằng da; ăn, thì ăn những châu chấu và mật ong rừng. ⁵ Bây giờ, dân thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và cả miền chung quanh sông Giô-đanh đều đến cùng người; ⁶ và khi họ đã xưng tội mình rồi, thì chịu người làm phép báp tem dưới sông Giô-đanh. ⁷ Bởi Giăng thấy nhiều người dòng Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến chịu phép báp tem mình, thì bảo họ rằng: Hỡi dòng dõi rắn lục kia, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn giận ngày sau? ⁸ Vậy, các ngươi hãy kết quả xứng đáng với sự ăn năn, ⁹ và đừng tự khoe rằng: Aùp-ra-ham là tổ chúng ta; và ta nói cho các ngươi rằng Đức Chúa Trời có thể khiến đá này sanh ra con cái cho Aùp-ra-ham được. ¹⁰ Bây giờ cái búa đã để kề rễ cây; vậy hễ cây nào không sanh trái tốt, thì sẽ phải đốn và chụm. ¹¹ Về phần ta, ta lấy nước mà làm phép báp tem cho các ngươi ăn năn; song Đấng đến sau ta có quyền phép hơn ta, ta không đáng xách giày Ngài. Aáy là Đấng sẽ làm phép báp tem cho các ngươi bằng Đức

Thánh Linh và bằng lửa. ¹² Tay Ngài cầm nia mà dê thật sạch sân lúa mình và Ngài sẽ chứa lúa vào kho, còn rom rạ thì đốt trong lửa chẳng hề tắt. ¹³ Khi ấy, Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê đến cùng Giăng tại sông Giô-đanh, đặng chịu người làm phép báp-tem. ¹⁴ Song Giăng từ chối mà rằng: Chính tôi cần phải chịu Ngài làm phép báp-tem, mà Ngài lại trở đến cùng tôi sao! Đức Chúa Jêsus đáp rằng: ¹⁵ Bây giờ cứ làm đi, vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công bình như vậy. Giăng bèn vâng lời Ngài. ¹⁶ Vừa khi chịu phép báp-tem rồi, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nước; bỗng chúc các từng trời mở ra, Ngài thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ câu, đậu trên Ngài. ¹⁷ Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Đây là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

4

¹ Bây giờ, Đức Thánh Linh đưa Đức Chúa Jêsus đến nơi đồng vắng, đặng chịu ma quỷ cám dỗ. ² Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau thì đói. ³ Quỷ cám dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời. ⁵ Ma quỷ bèn đem Ngài vào nơi thành thánh, đặt Ngài trên nóc đền thờ, ⁶ và nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống đi; vì có

lời chép rằng: Chúa sẽ truyền các thiên sứ gìn giữ người, thì Các Đấng ấy sẽ nâng người trong tay, Kéo chân người vấp nhằm đá chằng. ⁷ Đức Chúa Jêsus phán: Cũng có lời chép rằng: Người đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời người. ⁸ Ma quỷ lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài các nước thế gian, cùng sự vinh hiển các nước ấy; ⁹ mà nói rằng: Ví bằng người sấp mình trước mặt ta mà thờ lạy, thì ta sẽ cho người hết thấy mọi sự này. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỷ Sa-tan, người hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Người phải thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời người, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. ¹¹ Ma quỷ bèn bỏ đi; liền có thiên sứ đến gần mà hầu việc Ngài. ¹² Vả, khi Đức Chúa Jêsus nghe Giảng bị tù rồi, thì Ngài lánh qua xứ Ga-li-lê. ¹³ Ngài bỏ thành Na-xa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um, gần mé biển, giáp địa phận xứ Sa-bu-lôn cùng xứ Nép-ta-li, ¹⁴ để cho ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng: ¹⁵ Đất Sa-bu-lôn và Nép-ta-li, ý về trên con đường đi đến biển, bên kia sông Giô-đanh, Tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân ngoại..., ¹⁶ Dân ấy ngồi chỗ tối tăm, Đã thấy ánh sáng lớn; Và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, Thì ánh sáng đã mọc lên. ¹⁷ Từ lúc đó, Đức Chúa Jêsus khởi giảng dạy rằng: Các người hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần. ¹⁸ Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh

cá. ¹⁹ Ngài phán cùng hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người. ²⁰ Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài. ²¹ Từ đó đi một đôi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn gọi hai người. ²² Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo Ngài. ²³ Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng Tin Lành của nước Đức Chúa Trời và chữa lành mọi thứ tật bệnh trong dân. ²⁴ Vậy, danh tiếng Ngài đồn ra khắp cả xứ Sy-ri, người ta bèn đem cho Ngài mọi người đau ốm, hay là mắc bệnh nọ tật kia, những kẻ bị quỷ ám, điên cuồng, bại xuội, thì Ngài chữa cho họ được lành cả. ²⁵ Và lại, từ xứ Ga-li-lê, xứ Ê-ca-bô-lơ, thành Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-đê, cho đến xứ bên kia sông Giô-đanh, thiên hạ kéo nhau rất đông mà theo Ngài.

5

¹ Đức Chúa Jêsus xem thấy đoàn dân đông, bèn lên núi kia; khi Ngài đã ngồi, thì các môn đồ đến gần. ² Ngài bèn mở miệng mà truyền dạy rằng: ³ Phước cho những kẻ có lòng khó khăn, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy! ⁴ Phước cho những kẻ than khóc, vì sẽ được yên ủi! ⁵ Phước cho những kẻ nhu mì, vì sẽ hưởng được đất! ⁶ Phước cho những kẻ đói khát sự công bình, vì sẽ được no đủ! ⁷ Phước cho những kẻ hay thương xót, vì sẽ được thương xót! ⁸ Phước cho những kẻ có lòng trong sạch,

vì sẽ thấy Đức Chúa Trời! ⁹ Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời! ¹⁰ Phước cho những kẻ chịu bắt bớ vì sự công bình, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy! ¹¹ Khi nào vì có ta mà người ta mắng nhiếc, bắt bớ, và lấy mọi điều dữ nói vu cho các người, thì các người sẽ được phước. ¹² Hãy vui vẻ, và nức lòng mừng rỡ, vì phần thưởng các người ở trên trời sẽ lớn lắm; bởi vì người ta cũng từng bắt bớ các đấng tiên tri trước các người như vậy. ¹³ Các người là muối của đất; song nếu mất mặn đi, thì sẽ lấy giống chi mà làm cho mặn lại? Muối ấy không dùng chi được nữa, chỉ phải quăng ra ngoài và bị người ta đạp dưới chân. ¹⁴ Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: ¹⁵ cũng không ai thắp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. ¹⁶ Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đừng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời. ¹⁷ Các người đừng tưởng ta đến để phá luật pháp hay là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. ¹⁸ Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. ¹⁹ Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những

điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng. ²⁰ Vì ta phán cho các người rằng, nếu sự công bình của các người chẳng trội hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng. ²¹ Các người có nghe lời phán cho người xưa rằng: Người chớ giết ai; và rằng: Hễ ai giết người thì đáng bị tòa án xử đoán. ²² Song ta phán cho các người: Hễ ai giận anh em mình thì đáng bị tòa án xử đoán; ai mắng anh em mình rằng: Ra-ca, thì đáng bị tòa công luận xử đoán; ai mắng anh em mình là đồ điên, thì đáng bị lửa địa ngục hành phạt. ²³ Ấy vậy, nếu khi nào người đem dâng của lễ nơi bàn thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, ²⁴ thì hãy để của lễ trước bàn thờ, trở về giảng hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ. ²⁵ Khi người đi đường với kẻ nghịch mình, phải lập tức hòa với họ, kéo họ nộp người cho quan án, quan án giao người cho thầy đội, mà người phải ở tù. ²⁶ Quả thật, ta nói cùng người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được. ²⁷ Các người có nghe lời phán rằng: Người chớ phạm tội tà dâm. ²⁸ Song ta phán cho các người biết: Hễ ai ngó đàn bà mà động tình tham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng người rồi. ²⁹ Vậy nếu con mắt bên hữu xui cho người phạm tội, thì hãy móc mà quăng nó cho xa người đi; vì thà chịu một phần thân thể người phải hư, còn hơn là cả thân thể bị ném vào địa ngục. ³⁰ Lại nếu tay hữu

xui cho người phạm tội, thì hãy chặt mà liệng nó cho xa người đi; vì thà chịu một phần thân thể người phải hư, còn hơn là cả thân thể vào địa ngục. ³¹ Lại có nói rằng: Nếu người nào để vợ mình, thì hãy cho vợ cái tờ đề. ³² Song ta phán cùng các người: Nếu người nào để vợ mà không phải vì có ngoại tình, thì người ấy làm cho vợ mình ra người tà dâm; lại nếu người nào cưới đàn bà bị đề, thì cũng phạm tội tà dâm. ³³ Các người còn có nghe lời phán cho người xưa rằng: Người chớ thề dối, nhưng đối với Chúa, phải giữ vẹn lời thề mình. ³⁴ Song ta phán cùng các người rằng đừng thề chi hết: đừng chỉ trời mà thề, vì là ngôi của Đức Chúa Trời; ³⁵ đừng chỉ đất mà thề, vì là bề chân của Đức Chúa Trời; đừng chỉ thành Giê-ru-sa-lem mà thề, vì là thành của Vua lớn. ³⁶ Lại cũng đừng chỉ đầu người mà thề, vì tự người không thể làm cho một sợi tóc nên trắng hay là đen được. ³⁷ Song người phải nói rằng: phải, phải; không, không. Còn điều người ta nói thêm đó, bởi nơi quỷ dữ mà ra. ³⁸ Các người có nghe lời phán rằng: Mắt đền mắt, răng đền răng. ³⁹ Song ta bảo các người, đừng chống cự kẻ dữ. Trái lại, nếu ai vả má bên hữu người, hãy đưa má bên kia cho họ luôn; ⁴⁰ nếu ai muốn kiện người đặng lột cái áo vắn, hãy để họ lấy luôn cái áo dài nữa; ⁴¹ nếu ai muốn bắt người đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ. ⁴² Ai xin của người hãy cho, ai muốn mượn của người, thì đừng trở. ⁴³ Các người có nghe lời phán rằng: Hãy yêu người lân cận, và hãy ghét kẻ thù nghịch

mình. ⁴⁴ Song ta nói cùng các người rằng: Hãy yêu kẻ thù nghịch, và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các người, ⁴⁵ hầu cho các người được làm con của Cha các người ở trên trời; bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công bình cùng kẻ độc ác. ⁴⁶ Nếu các người yêu những kẻ yêu mình, thì có được thưởng gì đâu? Những kẻ thù ghét há chẳng làm như vậy sao? ⁴⁷ Lại nếu các người tiếp đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao? ⁴⁸ Thế thì các người hãy nên trọn vẹn, như Cha các người ở trên trời là trọn vẹn.

6

¹ Hãy giữ, đừng làm sự công bình mình trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các người chẳng được phần thưởng gì của Cha các người ở trên trời. ² Vậy, khi người bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình, như bọn giả hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn kính. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. ³ Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, ⁴ hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người. ⁵ Khi các người cầu nguyện, đừng làm như bọn giả hình; vì họ ưa đứng cầu nguyện nơi nhà hội và góc đường, để cho thiên hạ đều thấy. Quả thật ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình

rồi. ⁶ Song khi người cầu nguyện, hãy vào phòng riêng, đóng cửa lại, rồi cầu nguyện Cha người, ở nơi kín nhiệm đó; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người. ⁷ Và, khi các người cầu nguyện, đừng dùng những lời lặp vô ích như người ngoại; vì họ tưởng vì có lời mình nói nhiều thì được nhậm. ⁸ Vậy, các người đừng như họ; vì Cha các người biết các người cần sự gì trước khi chưa xin Ngài. ⁹ Vậy các người hãy cầu như vậy: Lạy Cha chúng tôi ở trên trời; Danh Cha được thánh; ¹⁰ Nước Cha được đến; Cha ởyở nên, ởở ởđait nhý trỗi! ¹¹ Xin cho chúng tôi hôm nay đồ ăn đủ ngày; ¹² Xin tha tội lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi; ¹³ Xin chớ để chúng tôi bị cám dỗ, mà cứu chúng tôi khỏi điều ác! Vì nước, quyền, vinh hiển đều thuộc về Cha đời đời. A-men. ¹⁴ Và, nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ tha thứ các người. ¹⁵ Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người cũng sẽ không tha lỗi cho các người. ¹⁶ Khi các người kiêng ăn, chớ làm bộ buồn rầu như bọn giả hình; vì họ nhả mặt, cho mọi người biết họ kiêng ăn. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. ¹⁷ Song khi người kiêng ăn, hãy xúc dầu trên đầu, và rửa mặt, ¹⁸ hầu cho người ta không xem thấy người đang kiêng ăn, nhưng chỉ Cha người là Đấng ở nơi kín nhiệm xem thấy mà thôi; và Cha người thấy trong chỗ kín nhiệm sẽ thưởng cho người. ¹⁹ Các

ngươi chớ chứa của cải ở dưới đất, là nơi có sâu mối, ten rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy; ²⁰ nhưng phải chứa của cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu mối, ten rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. ²¹ Vì chưng của cải ngươi ở đâu, thì lòng ngươi cũng ở đó. ²² Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt ngươi sáng sủa thì cả thân thể ngươi sẽ được sáng láng; ²³ nhưng nếu mắt ngươi xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm. Vậy, nếu sự sáng láng trong ngươi chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao! ²⁴ Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các ngươi không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa. ²⁵ Vậy nên ta phán cùng các ngươi rằng: đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? ²⁶ Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt cũng chẳng có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các ngươi trên trời nuôi nó. Các ngươi há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? ²⁷ Vả lại, có ai trong vòng các ngươi lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? ²⁸ Còn về phần quần áo, các ngươi lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào: chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; ²⁹ nhưng ta phán cùng các ngươi, dầu

vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. ³⁰ Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các ngươi! ³¹ Aáy vậy, các ngươi chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? ³² Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các ngươi ở trên trời vốn biết các ngươi cần dùng những điều đó rồi. ³³ Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các ngươi mọi điều ấy nữa. ³⁴ Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

7

¹ Các ngươi đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét. ² Vì các ngươi đoán xét người ta thể nào, thì họ cũng đoán xét lại thể ấy; các ngươi lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy. ³ Sao ngươi dòm thấy cái rác trong mắt anh em ngươi, mà chẳng thấy cây đà trong mắt mình? ⁴ Sao ngươi dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, mà chính ngươi có cây đà trong mắt mình? ⁵ Hỡi kẻ giả hình! trước hết phải lấy cây đà khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em mình được. ⁶ Đừng cho chó những đồ thánh, và đừng quăng hột trai mình trước mặt heo, kéo nó đạp dưới chân, và quay lại cắn

xé các người. ⁷ Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. ⁸ Bởi vì, hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; ai gõ cửa thì được mở. ⁹ Trong các người có ai, khi con mình xin bánh, mà cho đá chẳng? ¹⁰ Hay là con mình xin cá, mà cho rắn chẳng? ¹¹ Vậy nếu các người vốn là xấu, còn biết cho con cái mình các vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban các vật tốt cho những người xin Ngài sao? ¹² Ấy vậy, hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật pháp và lời tiên tri. ¹³ Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều. ¹⁴ Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm được thì ít. ¹⁵ Hãy coi chừng tiên tri giả, là những kẻ mang lột chiên đến cùng các người, song bề trong thật là muông sói hay cắn xé. ¹⁶ Các người nhờ những trái nó mà nhận biết được. Nào có ai hái trái nho nơi bụi gai, hay là trái vả nơi bụi tật lê? ¹⁷ Vậy, hễ cây nào tốt thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu thì sanh trái xấu. ¹⁸ Cây tốt chẳng sanh được trái xấu, mà cây xấu cũng chẳng sanh được trái tốt. ¹⁹ Hễ cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chum đi. ²⁰ Ấy vậy, các người nhờ những trái nó mà nhận biết được. ²¹ Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha ta ở trên trời mà thôi. ²² Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, chúng tôi

chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri sao? nhân danh Chúa mà trừ quỷ sao? và lại nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao? ²³ Khi ấy, ta sẽ phán rõ ràng cùng họ rằng: Hỡi kẻ làm gian ác, ta chẳng biết các ngươi bao giờ, hãy lui ra khỏi ta! ²⁴ Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá. ²⁵ Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. ²⁶ Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. ²⁷ Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy, thì bị sập, hư hại rất nhiều. ²⁸ Vả, khi Đức Chúa Jêsus vừa phán những lời ấy xong, đoàn dân lấy đạo Ngài làm lạ; ²⁹ vì Ngài dạy như là có quyền, chứ không giống các thầy thông giáo.

8

¹ Khi Đức Chúa Jêsus ở trên núi xuống, có đoàn dân đông lắm theo Ngài. ² Đây, có một người phung đến gần, lạy Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi sạch được. ³ Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ người, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì người phung được sạch. ⁴ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người rằng: Hãy giữ, chớ nói cùng ai; song hãy đi tỏ mình cùng thầy cả, và dâng của lễ theo như Mô-i-se dạy, để làm chứng cho họ. ⁵ Khi Đức Chúa Jêsus vào thành Ca-bê-na-um, có một thầy đội đến cùng Ngài, ⁶ mà xin rằng: Lạy

Chúa, đưa đầy tớ tôi mắc bệnh bại, nằm liệt ở nhà tôi, đau đớn lắm. ⁷ Đức Chúa Jêsu phán rằng: Ta sẽ đến, chữa cho nó được lành. ⁸ Thầy đội thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà; xin Chúa chỉ phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ được lành. ⁹ Vì tôi ở dưới quyền người khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi nữa; tôi biểu tên này rằng: hãy đi! thì nó đi; biểu tên kia rằng: Hãy đến! thì nó đến; và dạy đầy tớ tôi rằng: Hãy làm việc này! thì nó làm. ¹⁰ Đức Chúa Jêsu nghe lời đó rồi, lấy làm lạ, mà phán cùng những kẻ đi theo rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta chưa hề thấy ai trong dân Y-sơ-ra-ên có đức tin lớn dường ấy. ¹¹ Ta cũng nói cùng các ngươi, có nhiều người từ đông phương, tây phương sẽ đến, ngồi đồng bàn với Aùp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp trong nước thiên đàng. ¹² Nhưng các con bốn quốc sẽ bị liệng ra chốn tối tăm ở ngoài, tại đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ¹³ Đức Chúa Jêsu bèn phán cùng thầy đội rằng: Hãy về, theo như điều ngươi tin thì sẽ được thành vậy. Và chính trong giờ ấy, đưa đầy tớ được lành. ¹⁴ Đoạn, Đức Chúa Jêsu vào nhà Phi-e-rơ, thấy bà gia người nằm trên giường, đau rét. ¹⁵ Ngài bèn sờ tay người bệnh, rét liền mất đi; rồi người đứng dậy giúp việc hầu Ngài. ¹⁶ Đến chiều, người ta đem cho Đức Chúa Jêsu nhiều kẻ bị quỷ ám, Ngài lấy lời nói mà đuổi quỷ ra; cũng chữa được hết thấy những người bệnh, ¹⁷ vậy cho được ứng nghiệm lời của Đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng: Chính Ngài đã lấy tật nguyên

của chúng ta, và gánh bình hoạn của chúng ta. ¹⁸ Và, khi Đức Chúa Jêsus thấy đoàn dân đông lắm ở xung quanh mình, bèn truyền qua bờ bên kia. ¹⁹ Có một thầy thông giáo đến, thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, thầy đi đâu, tôi sẽ theo đó. ²⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu. ²¹ Lại một môn đồ khác thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, xin Chúa cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã. ²² Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy theo ta, để kẻ chết chôn kẻ chết. ²³ Kế đó, Đức Chúa Jêsus xuống thuyền, các môn đồ theo Ngài. ²⁴ Thành linh biển nổi bão lớn, đến nổi sóng dậy phủ thuyền; nhưng Ngài đang ngủ. ²⁵ Các môn đồ đến gần, đánh thức Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi với, chúng tôi hầu chết! ²⁶ Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức tin kia, có sao các ngươi sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và biển; thì liền yên lặng như tờ. ²⁷ Những người đó lấy làm lạ, nói rằng: Người này là ai, mà gió và biển đều vâng lệnh người? ²⁸ Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân Ga-đa-ra, gặp hai người bị quỷ ám ở nơi mồ đi ra, bộ dữ tợn lắm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó. ²⁹ Chúng nó la lên rằng: Lạy Con Đức Chúa Trời, chúng tôi với Ngài có can hệ gì chẳng? Có phải Ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước k' không? ³⁰ Và, khi ấy, ở đằng xa có một bầy heo đông đang ăn. ³¹ Các quỷ xin Đức Chúa Jêsus rằng: Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra,

xin cho nhập vào bầy heo đó. ³² Ngài biểu các quỷ rằng: Hãy đi đi! Các quỷ ra khỏi hai người đó, liền nhập vào bầy heo. Tức thì cả bầy ở trên dốc núi nhảy xuống biển, thấy đều chết chìm dưới nước. ³³ Những đứa chăn heo bèn chạy trốn, trở về thành, thuật các chuyện đã xảy ra, và chuyện hai người bị quỷ ám nữa. ³⁴ Cả thành liền ra đón Đức Chúa Jêsus; khi vừa thấy Ngài, thì xin Ngài đi ra khỏi xứ mình.

9

¹ Đức Chúa Jêsus xuống thuyền lại trở qua biển và đến thành mình. ² Đây, có người đem lại cho Ngài một người đau bại nằm trên giường. Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của các người đó, thì phán cùng người bại rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, tội lỗi con đã được tha. ³ Khi ấy, có một vài thầy thông giáo đều nghĩ thầm rằng: Người này nói lộng ngôn. ⁴ Song Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng mấy thầy đó, thì phán rằng: Nhân sao trong lòng các người có ác tưởng làm vậy? ⁵ Trong hai lời này: một là nói, tội lỗi người đã được tha; hai là nói, người hãy đứng dậy mà đi, thì lời nào dễ nói hơn? ⁶ Vả, hầu cho các người biết Con người ở thế gian có quyền tha tội, thì Ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy, vác lấy giường, mà trở về nhà người. ⁷ Người bại liền dậy mà trở về nhà mình. ⁸ Đoàn dân thấy phép lạ đó, thì ai nấy đều sợ hãi, và ngợi khen Đức Chúa Trời đã cho người ta được phép tắc đường ấy. ⁹ Đức Chúa Jêsus đã đi khỏi nơi đó rồi,

thấy một người tên là Ma-thi-ơ đang ngồi tại sở thu thuế, bèn phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người liền đứng dậy, mà theo Ngài. ¹⁰ Vả, đang khi Đức Chúa Jêsus ngồi ăn tại nhà Ma-thi-ơ, có nhiều người thu thuế cùng kẻ xấu nét đến ngồi ăn với Ngài và môn đồ Ngài. ¹¹ Người Pha-ri-si thấy vậy, thì nói cùng môn đồ Ngài rằng: Làm sao thầy các người ngồi ăn chung với người thu thuế và kẻ xấu nét vậy? ¹² Đức Chúa Jêsus nghe điều đó, bèn phán rằng: Chẳng phải là người khỏe mạnh cần thầy thuốc đâu, song là người có bệnh. ¹³ Hãy đi, và học cho biết câu này nghĩa là gì: Ta muốn sự thương xót, nhưng chẳng muốn của lễ. Vì ta đến đây không phải để kêu kẻ công bình, song kêu kẻ có tội. ¹⁴ Khi ấy, các môn đồ của Giảng đến tìm Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: Có sao chúng tôi và những người Pha-ri-si kiêng ăn, còn môn đồ thầy không kiêng ăn? ¹⁵ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở với bạn hữu đến mừng cưới, thì những bạn hữu đó có thể nào buồn rầu được ư? Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. ¹⁶ Không có ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; vì nếu làm vậy, miếng nỉ mới sẽ chẳng rách áo cũ, và đàng rách trở nên xấu hơn. ¹⁷ Cũng không có ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm vậy thì bầu nứt, rượu chảy ra, và bầu phải hư; song ai nấy đồ rượu mới vào bầu mới, thì giữ được cả hai bề. ¹⁸ Đang khi Đức Chúa Jêsus phán các điều đó, xảy có người cai nhà hội kia bước vào, quì lạy trước

mặt Ngài mà thưa rằng: Con gái tôi mới chết; xin Chúa đến, đặt tay trên nó, thì nó sẽ được sống. ¹⁹ Đức Chúa Jêsus bèn đứng dậy, cùng môn đồ Ngài đều đi theo người. ²⁰ Này, có một người đàn bà mắc bệnh mất huyết đã mười hai năm, lại gần sau lưng mà rờ tròn áo Ngài. ²¹ Vì người đàn bà ấy tự nghĩ rằng: Nếu ta chỉ rờ áo Ngài, thì cũng sẽ được lành. ²² Đức Chúa Jêsus xây mặt lại, thấy người đàn bà, thì phán rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, đức tin con đã làm cho con được lành. Liền trong giờ đó, người đàn bà lành bệnh. ²³ Khi Đức Chúa Jêsus đến nhà người cai nhà hội, thấy bọn thối sáo, và chúng làm om sòm, ²⁴ thì phán rằng: Các ngươi hãy lui ra; con gái nhỏ này chẳng phải chết đâu, nhưng nó ngủ. Chúng nghe thì chê cười Ngài. ²⁵ Bọn đó đã bị đuổi ra rồi, Ngài bèn vào, cầm lấy tay đứa gái, thì nó liền chỗi dậy. ²⁶ Tin này đồn ra khắp cả xứ đó. ²⁷ Đức Chúa Jêsus ở đó ra đi, có hai người mù theo Ngài mà kêu rằng: Hỡi con cháu vua Đa-vít, xin thương chúng tôi cùng! ²⁸ Khi Ngài đã vào nhà rồi, hai người mù đến; Ngài bèn phán rằng: Hai ngươi tin ta làm được điều hai ngươi ao ước sao? Họ thưa rằng: Lạy Chúa được. ²⁹ Ngài bèn rờ mắt hai người mà phán rằng: Theo như đức tin các ngươi, phải được thành vậy. ³⁰ Mắt hai người liền mở. Đức Chúa Jêsus lấy giọng nghiêm phán rằng: Hãy giữ, đừng cho ai biết chuyện này. ³¹ Song lúc hai người ra khỏi nhà, thì đồn danh tiếng Ngài khắp cả xứ. ³² Khi đi khỏi chỗ đó, thì người ta đem tới cho Ngài một người câm

bị quỷ ám. ³³ Quỷ bị đuổi ra rồi, thì người câm nói được. Đoàn dân lấy làm lạ mà nói rằng: Không hề bao giờ thấy sự như vậy trong dân Y-sơ-ra-ên. ³⁴ Nhưng người Pha-ri-si lại nói rằng: Người này cậy phép chúa quỷ mà trừ quỷ. ³⁵ Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành, các làng, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng tin lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh. ³⁶ Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương xót, vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn. ³⁷ Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trủng, song con gặt thì ít. ³⁸ Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình.

10

¹ Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn đồ đến, ban quyền phép trừ tà ma, và chữa các thứ tật bệnh. ² Tên mười hai sứ đồ như sau này: Sứ đồ thứ nhất là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê là em người; Gia-cơ con của Xê-bê-đê, và Giăng là em Gia-cơ; ³ Phi-líp cùng Ba-tê-lê-my; Thô-ma, và Ma-thi-ơ là người thu thuế; Gia-cơ con của A-phê, cùng Tha-đê; ⁴ Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa ôch-ca-ri-ôt, là kẻ phản Đức Chúa Jêsus. ⁵ Ấy đó là mười hai sứ đồ Đức Chúa Jêsus sai đi, và có truyền rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; ⁶ song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên. ⁷ Khi đi đường, hãy rao giảng rằng: Nước thiên

đàng gần rồi. ⁸ Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các quỷ. Các người đã được lãnh không thì hãy cho không. ⁹ Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người; ¹⁰ cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ ăn. ¹¹ Các người vào thành nào hay là làng nào, hãy hỏi thăm ai là người đáng tiếp rước mình, rồi ở nhà họ cho đến lúc đi. ¹² Và khi vào nhà nào, hãy cầu bình an cho nhà ấy; ¹³ nếu nhà đó xứng đáng, thì sự bình an các người xuống cho; bằng không, thì sự bình an các người trở về các người. ¹⁴ Nếu ai không tiếp rước, không nghe lời các người, khi ra khỏi nhà đó, hay là thành đó, hãy phủ bụi đã dẫm chân các người. ¹⁵ Quả thật, ta nói cùng các người, đến ngày phán xét, thì xứ Sô-đôm và xứ Gô-mô-rơ sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn thành ấy. ¹⁶ Kìa, ta sai các người đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông sói. Vậy, hãy khôn khéo như rắn, đơn sơ như chim bồ câu. ¹⁷ Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các người trước tòa án, đánh đòn các người trong nhà hội; ¹⁸ lại vì có ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. ¹⁹ Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. ²⁰ Aáy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra.

²¹ Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết, con cái sẽ đẩy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người phải chết đi. ²² Các người lại sẽ bị thiên hạ ghen ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối cùng, thì sẽ được rồi. ²³ Khi nào người ta bắt bớ các người trong thành này, thì hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các người đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến rồi. ²⁴ Môn đồ không hơn thầy, tôi tớ không hơn chủ. ²⁵ Môn đồ được như thầy, tôi tớ được như chủ, thì cũng đủ rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-ên-xê-bun, phương chi là người nhà! ²⁶ Vậy, các người đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín nhiệm mà sau sẽ chẳng biết. ²⁷ Cho nên lời ta phán cùng các người trong nơi tối tăm, hãy nói ra nơi sáng láng; và lời các người nghe kẻ lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà. ²⁸ Đừng sợ kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh hồn và thân thể trong địa ngục. ²⁹ Hai con chim sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và ví không theo ý muốn Cha các người, thì chẳng hề một con nào rơi xuống đất. ³⁰ Tóc trên đầu các người cũng đã đếm hết rồi. ³¹ Vậy, đừng sợ chi hết, vì các người quý trọng hơn nhiều con chim sẻ. ³² Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; ³³ còn ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời. ³⁴ Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho

thế gian; ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo. ³⁵ Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dâu với bà gia; ³⁶ và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình. ³⁷ Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta; ³⁸ ai không vác cây thập tự mình mà theo ta, thì cũng chẳng đáng cho ta. ³⁹ Ai gìn giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì có ta mất sự sống mình, thì sẽ tìm lại được. ⁴⁰ Ai rước các người, tức là rước ta; ai rước ta, tức là rước Đấng đã sai ta. ⁴¹ Ai rước một đấng tiên tri vì là tiên tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên tri; ai rước một người công chính vì là công chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công chính. ⁴² Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn đồ ta, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu.

11

¹ Vả, Đức Chúa Jêsus đã dạy các điều đó cho mười hai môn đồ rồi, bèn lìa khỏi chỗ này đi giảng dạy trong các thành xứ đó. ² Khi Giảng ở trong ngục nghe nói về các công việc của Đấng Christ, thì sai môn đồ mình đến thưa cùng Ngài rằng: ³ Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn phải đợi Đấng khác chăng? ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: hãy về thuật lại cùng Giảng những điều các người nghe và thấy: ⁵ kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ phong được

sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, kẻ khó khăn được nghe giảng tin lành. ⁶ Phước cho ai chẳng vấp phạm vì có ta! ⁷ Khi họ ra về, Đức Chúa Jêsus mới phán về việc Giảng cho đoàn dân nghe, rằng: Các người đã đi xem chi trong đồng vắng? Có phải xem cây sậy bị gió rung chẳng? ⁸ Các người đi xem cái chi nữa? Có phải xem người mặc áo tốt đẹp chẳng? Kìa, những người mặc áo tốt đẹp thì ở trong đền vua. ⁹ Nhưng các người lại đi xem cái chi nữa? Có phải là xem đáng tiên tri chẳng? Phải, ta nói cùng các người, cũng hơn đáng tiên tri nữa. ¹⁰ Ấy vì người đó mà có chép rằng: Này, ta sai sứ ta đến trước mặt con, Đấng dọn đường sẵn cho con đi. ¹¹ Quả thật, ta nói cùng các người, trong những người bởi đàn bà sanh ra, không có ai được tôn trọng hơn Giảng Báp-tít, nhưng mà kẻ rất nhỏ hèn trong nước thiên đàng còn được tôn trọng hơn người. ¹² Song, từ ngày Giảng Báp-tít đến nay, nước thiên đàng bị hãm ép, và là kẻ hãm ép đó choán lấy. ¹³ Vì hết thấy các đáng tiên tri và sách luật đã nói trước cho đến đời Giảng. ¹⁴ Nếu các người muốn hiểu biết, thì ấy là Ê-li, là đáng phải đến. ¹⁵ Ai có tai mà nghe, hãy nghe. ¹⁶ Ta sẽ sánh dòng dõi này với ai? Dòng dõi này giống như con trẻ ngồi giữa chợ, kêu la cùng bạn mình, ¹⁷ mà rằng: Ta đã thổi sáo, mà bay không nhảy múa; ta đã than vãn, mà bay không khóc. ¹⁸ Vì Giảng đã đến, không ăn, không uống, người ta nói rằng: Giảng bị quỷ ám. ¹⁹ Con người đến, hay ăn hay uống, thì họ

nói rằng: Kìa, là người ham ăn mê uống, bạn bè với người thu thuế cùng kẻ xấu nát. Song le, sự khôn ngoan được xưng là phải, bởi những việc làm của sự ấy. ²⁰ Vì dân các thành mà Đức Chúa Jêsus đã làm rất nhiều phép lạ rồi, không ăn năn, nên Ngài quở trách rằng: ²¹ Khốn nạn cho mày, thành Cô-ra-xin! Khốn nạn cho mày thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rơ và Si-đôn, thì hai thành đó thật đã mặc áo gai, đội tro, ăn năn từ lâu rồi. ²² Vậy nên ta bảo bay, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn bay. ²³ Còn mày, Ca-bê-na-um là thành đã được cao tới trời, sẽ hạ xuống tới âm phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mày, đem làm trong thành Sô-đôm, thì thành ấy còn lại đến ngày nay. ²⁴ Vậy nên ta rao bảo rằng, đến ngày phán xét, xứ Sô-đôm sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn mày. ²⁵ Lúc đó, Đức Chúa Jêsus nói rằng: Hỡi Cha! là Chúa của trời đất, tôi khen ngợi Cha, vì Cha đã giấu những điều này với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho những con trẻ hay. ²⁶ Thừa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt lành. ²⁷ Mọi việc Cha ta đã giao cho ta; ngoài Cha không có ai biết Con; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không ai biết Cha. ²⁸ Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. ²⁹ Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các ngươi sẽ được yên

ngiht. ³⁰ Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

12

¹ Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì; các môn đồ đói, bứt bông lúa mà ăn. ² Người Pha-ri-si thấy vậy, bèn nói cùng Ngài rằng: Kìa môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát. ³ Song Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các ngươi há chưa đọc đến sao? ⁴ tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ để riêng cho các thầy tế lễ. ⁵ Hay là các ngươi không đọc trong sách luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao? ⁶ Vả lại, ta phán cùng các ngươi, tại chỗ này có một đấng tôn trọng hơn đền thờ. ⁷ Phải chi các ngươi hiểu nghĩa câu này: Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ, thì các ngươi không trách những người vô tội; ⁸ vì Con người là Chúa ngày Sa-bát. ⁹ Đức Chúa Jêsus đi khỏi nơi đó, bèn vào nhà hội. ¹⁰ ý đó, có một người teo một bàn tay. Có kẻ hỏi Ngài rằng: Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bệnh hay không? Ấy là họ có ý kiểm dặt kiện Ngài. ¹¹ Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các ngươi có một con chiên, nếu đang ngày Sa-bát, bị té xuống hầm, thì há không kéo nó lên sao? ¹² Huống chi người ta trọng hơn con chiên là dường nào! Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm việc lành. ¹³ Đoạn, Ngài phán cùng

người tay teo rằng: Hãy giơ tay ra. Người liền giơ tay, thì tay này cũng lành như tay kia. ¹⁴ Những người Pha-ri-si đi ra ngoài rồi, bàn với nhau, lập mưu đặng giết Ngài. ¹⁵ Song Đức Chúa Jêsus biết điều ấy, thì bỏ đi khỏi chỗ đó; có nhiều người theo, và Ngài chữa lành cả. ¹⁶ Ngài cấm ngặt họ đừng cho ai biết Ngài; ¹⁷ để được ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng: ¹⁸ Này, tôi tớ ta đã chọn, Là người mà ta rất yêu dấu, đẹp lòng ta mọi đàng. Ta sẽ cho Thánh Linh ta ngự trên người, Người sẽ rao giảng sự công bình cho dân ngoại. ¹⁹ Người sẽ chẳng cãi lẫy, chẳng kêu la, Và chẳng ai nghe được tiếng người ngoài đường cái. ²⁰ Người sẽ chẳng bẻ cây sậy đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn gần tàn, Cho đến chừng nào người khiến sự công bình được thắng. ²¹ Dân ngoại sẽ trông cậy danh người. ²² Bấy giờ có kẻ đem đến cho Đức Chúa Jêsus một người mắc quỷ ám, đui và câm; Ngài chữa cho, đến nỗi người câm nói và thấy được. ²³ Chúng lấy làm lạ, mà nói rằng: Có phải người đó là con cháu vua Đa-vít chẳng? ²⁴ Song những người Pha-ri-si nghe vậy, thì nói rằng: Người này chỉ nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỷ mà trừ quỷ đó thôi. ²⁵ Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, thì phán rằng: Một nước mà chia xé nhau thì bị phá hoang; một thành hay là một nhà mà chia xé nhau thì không còn được. ²⁶ Nếu quỷ Sa-tan trừ quỷ Sa-tan, ấy là tự nó chia xé nhau; thì nước nó làm sao còn được ư? ²⁷ Và nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ, thì con các người nhờ ai mà trừ quỷ ư? Bởi đó, chính chúng nó sẽ

xử đoán các người vậy. ²⁸ Mà nếu ta cây Thánh Linh của Đức Chúa Trời để trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến tận các người. ²⁹ Hay là, có lẽ nào, ai vào nhà một người mạnh sức để cướp lấy cửa, mà trước không trói người mạnh sức ấy được sao? Phải trói người rồi mới cướp của nhà người được. ³⁰ Ai không ở với ta, thì nghịch cùng ta; ai không thâm hiệp với ta, thì tan ra. ³¹ Aáy vậy, ta phán cùng các người, các tội lỗi và lời phạm thượng của người ta đều sẽ được tha; song lời phạm thượng đến Đức Thánh Linh thì sẽ chẳng được tha đâu. ³² Nếu ai nói phạm đến Con người, thì sẽ được tha; song nếu ai nói phạm đến Đức Thánh Linh, thì dầu đời này hay đời sau cũng sẽ chẳng được tha. ³³ Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho là cây xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây. ³⁴ Hỡi dòng dõi rắn lục; bay vốn là loài xấu, làm sao nói được sự tốt? Bởi vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng mới nói ra. ³⁵ Người lành do nơi đã chứa điều thiện mà phát ra điều thiện; nhưng kẻ dữ do nơi đã chứa điều ác mà phát ra điều ác. ³⁶ Vả, ta bảo các người, đến ngày phán xét, người ta sẽ khai ra mọi lời hư không mà mình đã nói; ³⁷ vì bởi lời nói mà người sẽ được xưng là công bình, cũng bởi lời nói mà người sẽ bị phạt. ³⁸ Bây giờ có mấy thầy thông giáo và người Pharisai thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Bẩm thầy, chúng tôi muốn xem thầy làm dấu lạ. ³⁹ Ngài đáp rằng: Dòng dõi hung ác gian dâm này xin một dấu lạ, nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ khác ngoài

dấu lạ của đấng tiên tri Giô-na. ⁴⁰ Vì Giô-na đã bị ở trong bụng cá lớn ba ngày ba đêm, cũng một thể ấy, Con người sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba đêm. ⁴¹ Đến ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với dòng dõi này mà lên án nó, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng và ăn năn; mà đây này, có một người tôn trọng hơn Giô-na! ⁴² Đến ngày phán xét, nữ hoàng nam phương sẽ đứng dậy với dòng dõi này mà lên án nó, vì người từ nơi cùng trái đất đến nghe lời khôn ngoan vua Sa-lô-môn; mà đây này, có một người tôn trọng hơn vua Sa-lô-môn! ⁴³ Khi tà ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không được; ⁴⁴ rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa soạn tử tế. ⁴⁵ Nó bèn lại đi, đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy số phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng dõi dữ này cũng như vậy. ⁴⁶ Khi Đức Chúa Jêsus còn phán cùng dân chúng, thì mẹ và anh em Ngài đến đứng ngoài, muốn nói cùng Ngài. ⁴⁷ Có người thưa cùng Ngài rằng: Đây này, mẹ và anh em thầy ở ngoài, muốn nói cùng thầy. ⁴⁸ Ngài đáp rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? ⁴⁹ Ngài giơ tay chỉ các môn đồ mình, mà phán rằng: Đây là mẹ ta cùng anh em ta! ⁵⁰ Vì hễ ai làm theo ý muốn Cha ta ở trên trời, thì người đó là anh em, chị em ta, cùng là mẹ ta vậy.

13

¹ Cũng ngày ấy, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà, ngồi bên mé biển. ² Đoàn dân nhóm họp xung quanh Ngài đông lắm, đến nỗi Ngài phải xuống thuyền mà ngồi, còn cả đoàn dân đứng trên bờ. ³ Ngài dùng thí dụ mà giảng nhiều điều cùng họ. Ngài phán như vậy: Có người gieo giống đi ra đồng gieo. ⁴ Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay xuống và ăn. ⁵ Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên; ⁶ song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ, nên phải héo. ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải nghẹt ngòi. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái; hoặc một hột ra được một trăm, hoặc một hột sáu chục, hoặc một hột ba chục. ⁹ Ai có tai, hãy nghe! ¹⁰ Môn đồ bèn đến gần Ngài mà hỏi rằng: sao thầy dùng thí dụ mà phán cùng chúng vậy? ¹¹ Ngài đáp rằng: bởi vì đã ban cho các người được biết những điều mầu nhiệm của nước thiên đàng, song về phần họ, thì không ban cho biết. ¹² Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ được dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì lại cất luôn điều họ đã có nữa. ¹³ Vậy nên ta phán thí dụ cùng chúng; vì họ xem mà không thấy, lắng tai mà không nghe, và không hiểu chi hết. ¹⁴ Vậy, về họ, đã được ứng nghiệm lời tiên tri của Ê-sai rằng: Các người sẽ lắng tai nghe, mà chẳng hiểu chi; Lấy mắt xem mà chẳng thấy chi. ¹⁵ Vì lòng dân này đã cứng cõi; Đã làm cho nặng tai Và nhắm mắt

mình lại, E khi mắt mình thấy được, Tai mình nghe được, Lòng mình hiểu được, Họ tự hỏi cải lại, Và ta chữa họ được lành chẳng. ¹⁶ Nhưng phước cho mắt các người, vì thấy được; phước cho tai các người, vì nghe được! ¹⁷ Quả thật, ta nói cùng các người, có nhiều đáng tiên tri, nhiều người công chính đã ước ao thấy điều các người thấy, mà chẳng được thấy; ước ao nghe điều các người nghe, mà chẳng được nghe. ¹⁸ Ấy vậy, các người hãy nghe nghĩa ví dụ về kẻ gieo giống là gì. ¹⁹ Khi người nào nghe đạo nước thiên đàng, mà không hiểu, thì quí dữ đến cướp điều đã gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra dọc đường. ²⁰ Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; ²¹ song trong lòng không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực khổ, sự bắt bớ, thì liền vấp phạm. ²² Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo lắng về đời này, và sự mê đắm về của cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả. ²³ Song, kẻ nào chịu lấy hột giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết quả đến nỗi một hột ra một trăm, hột khác sáu chục, hột khác ba chục. ²⁴ Đức Chúa Jêsus phán ví dụ khác cùng chúng rằng: Nước thiên đàng giống như người kia gieo giống tốt trong ruộng mình. ²⁵ Nhưng đang khi người ta ngủ, thì kẻ thù chủ ruộng liền đến, gieo cỏ lùng vào trong lúa mì, rồi đi. ²⁶ Đến khi lúa mì lớn lên, và trở bông, thì cỏ lùng cũng lòi ra. ²⁷ Các đây

tớ của chủ nhà bèn đến thưa rằng: Thưa chủ, chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ lùng bởi đâu mà ra? ²⁸ Chủ đáp rằng: Ấy là một kẻ thù đã làm điều đó. Các đầy tớ thưa rằng: Vậy chủ có muốn chúng tôi đi nhổ cỏ đó chẳng? ²⁹ Chủ rằng: Chẳng nên, e khi nhổ cỏ lùng, hoặc các người nhổ lộn lúa mì đi chẳng. ³⁰ Hãy để cho cả hai thứ cùng lớn lên cho đến mùa gặt; đến mùa gặt, ta sẽ dặn con gặt rằng: trước hết hãy nhổ cỏ lùng, bó lại từng bó mà đốt đi; song hãy thu trữ lúa mì vào kho ta. ³¹ Ngài lấy ví dụ khác mà phán rằng: Nước thiên đàng giống như một hạt cải mà người kia lấy gieo trong ruộng mình; ³² hạt ấy thật nhỏ hơn cả các giống khác, song khi đã mọc lên, thì lớn hơn các thứ rau, và trở nên cây cối, cho đến nỗi chim trời tới làm ổ trên nhánh nó được. ³³ Ngài lấy ví dụ khác nữa mà phán rằng: Nước thiên đàng giống như men mà người đàn bà kia lấy trộn vào trong ba đấu bột, cho đến chừng nào bột dậy cả lên. ³⁴ Đức Chúa Jêsus lấy lời ví dụ mà phán những điều đó cùng đoàn dân, Ngài chẳng phán điều gì cùng họ mà không dùng lời ví dụ, ³⁵ để được ứng nghiệm lời đáng tiên tri rằng: Ta sẽ mở miệng ra mà nói lời ví dụ, Ta sẽ rao báo những điều kín nhiệm từ khi dựng nên trời đất. ³⁶ Bây giờ, Đức Chúa Jêsus cho chúng về, rồi vào nhà; môn đồ đến gần mà hỏi Ngài rằng: Xin thầy giải lời ví dụ về cỏ lùng trong ruộng cho chúng tôi. ³⁷ Ngài đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt, là Con người; ³⁸ ruộng là thế gian; giống tốt, là con

cái nước thiên đàng; cỏ lùng, là con cái quỷ dữ; ³⁹ kẻ nghịch thù gieo cỏ ấy, là ma quỷ; mùa gặt, là ngày tận thế; con gặt, là các thiên sứ. ⁴⁰ Còn người ta nhổ cỏ lùng mà đốt trong lửa thế nào, thì ngày tận thế cũng sẽ như vậy; ⁴¹ Con người sẽ sai các thiên sứ Ngài thu mọi gương xấu và những kẻ làm ác khỏi nước Ngài, ⁴² và quăng những người đó vào lò lửa, là nơi sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ⁴³ Khi ấy, những người công bình sẽ chói rạng như mặt trời trong nước của Cha mình. Ai có tai, hãy nghe! ⁴⁴ Nước thiên đàng giống như cửa bầu chôn trong một đám ruộng kia. Một người kia tìm được thì giấu đi, vui mừng mà trở về, bán hết gia tài mình, mua đám ruộng đó. ⁴⁵ Nước thiên đàng lại giống như một người lái buôn kiếm ngọc châu tốt, ⁴⁶ khi đã tìm được một hột châu quý giá, thì đi bán hết gia tài mình mà mua hột châu đó. ⁴⁷ Nước thiên đàng cũng giống như một tay lưới thả xuống biển, bắt đủ mọi thứ cá. ⁴⁸ Khi lưới được đầy rồi, thì người đánh cá kéo lên bờ; đoạn, ngồi mà chọn giống tốt để riêng ra, đem bỏ vào rổ, còn giống xấu thì ném đi. ⁴⁹ Đến ngày tận thế cũng như vậy: các thiên sứ sẽ đến và chia kẻ ác với người công bình ra, ⁵⁰ ném những kẻ ác vào lò lửa; ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ⁵¹ Các ngươi có hiểu mọi điều đó chẳng! Các môn đồ thưa rằng: Có hiểu. ⁵² Ngài bèn phán rằng: Vì có ấy, mọi thầy thông giáo đã học thông đạo về nước thiên đàng, thì giống như một người chủ nhà kia, đem những vật mới và cũ ở trong kho

mình ra. ⁵³ Đức Chúa Jêsus phán các lời ví dụ ấy rồi, thì đi khỏi chỗ đó. ⁵⁴ Ngài về đến quê hương, rồi dạy dỗ trong nhà hội, đến nỗi ai nghe cũng lấy làm lạ, mà nói rằng: Bởi đâu mà người này được khôn ngoan và những phép lạ này? ⁵⁵ Có phải là con người thợ mộc chẳng? Mẹ người có phải là Ma-ri, và anh em người là Gia-cơ, Giô-sép, Si-môn, Giu-đe chẳng? ⁵⁶ Chị em người đều ở giữa chúng ta chẳng? Bởi đâu mà người này được mọi điều ấy như vậy? ⁵⁷ Họ bèn vì có Ngài mà vấp phạm. Song Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đáng tiên tri chỉ bị trong xứ mình và người nhà mình khinh dễ mà thôi. ⁵⁸ Ý đó, Ngài không làm nhiều phép lạ, vì chúng không có lòng tin.

14

¹ Lúc ấy, Hê-rốt là vua chư hầu, nghe tiếng đồn Đức Chúa Jêsus, ² thì phán cùng bày tôi rằng: Đây là Giăng Báp-tít. Người chết đi sống lại, nhân đó mới làm được mấy phép lạ như vậy. ³ Số là, bởi có Hê-rô-đia, vợ Phi-líp, là em mình, nên vua Hê-rốt đã truyền bắt trói Giăng và bỏ tù. ⁴ Vì Giăng có can vua rằng: Vua không có phép được lấy người đó làm vợ. ⁵ Vua muốn giết Giăng, song sợ dân chúng, vì họ đều tôn Giăng là đáng tiên tri. ⁶ Vừa đến ngày ăn mừng sanh nhật vua Hê-rốt, con gái của Hê-rô-đia nhảy múa ở giữa người dự đám, vua lấy làm thích lắm, ⁷ đến nỗi lấy lời thề mà hứa cho con gái ấy điều chi nàng muốn xin. ⁸ Vậy, nàng bị mẹ xui giục, bèn

tâu rằng: Xin lấy cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm mà cho tôi đây. ⁹ Vua lấy làm buồn rầu; song vì đã thề lỡ rồi và có những người dự yến ở đó, nên truyền cho nạng như lời. ¹⁰ Vua bèn sai người chém Giăng trong ngục, ¹¹ rồi họ để đầu người trên mâm mà đem cho con gái ấy, nạng bèn đem cho mẹ mình. ¹² Đoạn, các môn đồ của Giăng đến, lấy xác mà chôn, rồi đi báo tin cho Đức Chúa Jêsus. ¹³ Đức Chúa Jêsus vừa nghe tin ấy liền bỏ đó xuống thuyền, đi tẻ ra nơi đồng vắng. Khi đoàn dân biết vậy, thì từ các thành đi bộ mà theo Ngài. ¹⁴ Ngài ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông đúc, động lòng thương xót, mà chữa cho kẻ bệnh được lành. ¹⁵ Đến chiều tối, môn đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: ý đây vắng vẻ, và trời tối rồi, xin thầy cho dân chúng về, để họ đi vào các làng đặng mua đồ ăn. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Không cần họ phải đi; chính các ngươi hãy cho họ ăn. ¹⁷ Môn đồ thưa rằng: Chúng tôi có đây năm cái bánh và hai con cá mà thôi. ¹⁸ Ngài phán rằng: Hãy đem đây cho ta. ¹⁹ Ngài bèn truyền cho chúng ngồi xuống trên cỏ, đoạn, lấy năm cái bánh và hai con cá đó, ngửa mặt lên trời mà tạ ơn; rồi bẻ bánh ra đưa cho môn đồ, môn đồ phát cho dân chúng. ²⁰ Ai nấy đều ăn no, còn bánh thừa lại thâu được đầy mười hai giỏ. ²¹ Số người ăn ước chừng năm ngàn, không kể đàn bà con nít. ²² Kế đó, Ngài liền hỏi môn đồ xuống thuyền, qua trước bờ bên kia, trong khi Ngài đang truyền cho dân chúng tan đi. ²³ Xong rồi, Ngài lên núi để

cầu nguyện riêng; đến chiều tối, Ngài ở đó một mình. ²⁴ Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên bị sóng vỗ. ²⁵ Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển mà đến cùng môn đồ. ²⁶ Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn đồ bối rối mà nói rằng: Aáy là một con ma; rồi sợ hãi mà la lên. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các ngươi hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! ²⁸ Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. ²⁹ Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. ³⁰ Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! ³¹ Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy? ³² Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên lặng. ³³ Các người trong thuyền bèn đến quì lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời! ³⁴ Khi qua biển rồi, Ngài và môn đồ đến xứ Ghê-nê-xa-rét. ³⁵ Người xứ đó nhận biết Ngài, thì sai người báo tin cho khắp các miền xung quanh, và họ đem các kẻ bệnh đến cùng Ngài, ³⁶ xin chỉ cho rờ đến viền áo mà thôi; vậy ai rờ đến cũng đều được lành bệnh cả.

15

¹ Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si và mấy thầy thông giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến gần Đức

Chúa Jêsus, mà thưa rằng: ² Sao môn đồ thầy phạm lời truyền khẩu của người xưa? Vì họ không rửa tay trước khi ăn. ³ Ngài đáp rằng: Còn các người sao cũng vì có lời truyền khẩu mình mà phạm điều răn của Đức Chúa Trời? ⁴ Vì Đức Chúa Trời đã truyền điều răn này: Phải hiếu kính cha mẹ người; lại, điều này: Ai mắng nhiếc cha mẹ thì phải chết. ⁵ Nhưng các người lại nói rằng: Ai nói cùng cha mẹ rằng: Những điều mà tôi có thể giúp cha mẹ, đã dâng cho Đức Chúa Trời rồi, thì người ấy không cần phải hiếu kính cha mẹ. ⁶ Như vậy, các người đã vì lời truyền khẩu mình mà bỏ lời Đức Chúa Trời. ⁷ Hỡi kẻ giả hình! Ê-sai đã nói tiên tri về các người phải lắm, mà rằng: ⁸ Dân này lấy môi miệng thờ kính ta; Nhưng lòng chúng nó xa ta lắm. ⁹ Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, Vì chúng nó dạy theo những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra. ¹⁰ Đoạn, Ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng: Hãy nghe, và hiểu. ¹¹ Chẳng phải điều chi vào miệng làm dơ dáy người; nhưng điều chi ở miệng ra, ấy mới là điều làm dơ dáy người vậy! ¹² Môn đồ bèn lại gần, mà thưa rằng: Thầy có hay rằng người Pha-ri-si nghe lời thầy nói mà phiền giận chẳng? ¹³ Ngài đáp rằng: Cây nào mà Cha ta trên trời không trồng, thì phải nhỏ đi. ¹⁴ Hãy để vậy: đó là những kẻ mù làm người dẫn đưa; nếu kẻ mù dẫn đưa kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té xuống hố. ¹⁵ Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa rằng: Xin thầy cất nghĩa lời ví dụ ấy cho chúng tôi. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Các người cũng còn

chưa hiểu biết sao? ¹⁷ Các người chưa hiểu vật gì vào miệng thì đi thẳng xuống bụng, rồi phải bỏ ra nơi kín sao? ¹⁸ Song những điều bởi miệng mà ra là từ trong lòng, thì những điều đó làm dơ dáy người. ¹⁹ Vì từ nơi lòng mà ra những ác tưởng, những tội giết người, tà dâm, dâm dục, trộm cướp, làm chứng dối, và lộng ngôn. ²⁰ Aáy đó là những điều làm dơ dáy người; song sự ăn mà không rửa tay chẳng làm dơ dáy người đâu. ²¹ Đức Chúa Jêsus đi từ đó, vào bờ cõi thành Ty-rơ và thành Si-đôn. ²² Xảy có một người đàn bà xứ Ca-na-an, từ xứ ấy đến, mà kêu lên rằng: Lạy Chúa, là con cháu vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng! Con gái tôi mắc quỷ ám, khôn cực lắm. ²³ Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Môn đồ bèn đến gần, cố nài xin rằng: Xin thầy truyền cho đàn bà ấy về, vì người kêu van ở đằng sau chúng ta. ²⁴ Ngài đáp rằng: Ta chịu sai đến đây, chỉ vì các con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi. ²⁵ Song người đàn bà lại gần, lạy Ngài mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa giúp tôi cùng! ²⁶ Ngài đáp rằng: Không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó con ăn. ²⁷ Người đàn bà lại thưa rằng: Lạy Chúa, thật như vậy, song mấy con chó con ăn những miếng bánh vụn trên bàn chủ nó rớt xuống. ²⁸ Ngài bèn phán rằng: Hỡi đàn bà kia, người có đức tin lớn; việc phải xảy ra theo ý người muốn! Cũng một giờ đó, con gái người liền được lành. ²⁹ Đức Chúa Jêsus từ đó đi đến gần biển Ga-li-lê; rồi lên trên núi mà ngồi. ³⁰ Bấy giờ có đoàn dân rất đông đến gần Ngài, đem

theo những kẻ què, đui, câm, tàn tật và nhiều kẻ đau khác, để dưới chân Đức Chúa Jêsus, thì Ngài chữa cho họ được lành. ³¹ Vậy, chúng thấy kẻ câm được nói, kẻ tàn tật được khỏi, kẻ què được đi, kẻ đui được sáng, thì lấy làm lạ lắm, đều ngợi khen Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên. ³² Khi đó, Đức Chúa Jêsus gọi môn đồ đến mà phán rằng: Ta thương xót đoàn dân này; vì đã ba ngày ở cùng ta, bây giờ không có chi ăn hết. Ta không muốn để họ nhịn đói mà về, e phải mệt lử dọc đường chẳng. ³³ Môn đồ thưa rằng: ý nơi đồng vắng này, ta há dễ kiếm đâu đủ bánh, để cho dân đông dường ấy ăn no nê sao? ³⁴ Ngài phán hỏi môn đồ rằng: Các người có mấy cái bánh? Môn đồ thưa rằng: Có bảy cái bánh, cùng vài con cá. ³⁵ Ngài bèn biểu dân chúng ngồi xuống đất. ³⁶ Đoạn Ngài lấy bảy cái bánh và cá; tạ ơn rồi, bẻ bánh ra đưa cho môn đồ, môn đồ phân phát cho dân chúng. ³⁷ Ai nấy ăn no cả, còn bánh thừa lượm được bảy giỏ đầy. ³⁸ Số người ăn là bốn ngàn, không kể đàn bà con trẻ. ³⁹ Bây giờ Ngài cho đoàn dân về, rồi xuống thuyền mà qua bờ cõi xứ Ma-ga-đan.

16

¹ Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến cùng Đức Chúa Jêsus, có ý thử Ngài, thì xin làm cho xem một dấu lạ từ trên trời xuống. ² Nhưng Ngài đáp rằng: Khi chiều tối đến, thì các người nói rằng: sẽ tốt trời, vì trời đỏ. ³ Còn sớm mai, thì các người nói rằng: Hôm nay sẽ có cơn dông, vì

trời đỏ và mờ mờ. Các người người biết phân biệt rõ sắc trời, mà không phân biệt được dấu chỉ thì giờ ư! ⁴ Dòng dõi hung ác gian dân này xin một dấu lạ; nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ chi khác ngoài dấu lạ của đấng tiên tri Giô-na. Rồi Ngài bỏ họ mà đi. ⁵ Khi môn đồ đi đến bờ bên kia, quên đem bánh theo. ⁶ Đức Chúa Jê-sus phán cùng môn đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn thận về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. ⁷ Môn đồ suy nghĩ và luận cùng nhau rằng: Đây là vì chúng ta không đem bánh theo. ⁸ Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, thì phán rằng: Hỡi kẻ ít đức tin, sao các người tưởng rằng ấy là vì có các người không có bánh? ⁹ Các người há chưa hiểu, cũng không nhớ năm cái bánh cho năm ngàn người, và các người lượm được mấy giỏ đầy bánh thừa sao? ¹⁰ Lại há không nhớ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, và các người lượm được bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao? ¹¹ Các người sao chẳng hiểu rằng không phải về bánh mà ta muốn nói đâu?... nhưng hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. ¹² Bấy giờ môn đồ mới hiểu rằng Ngài chẳng bảo giữ mình về men làm bánh, nhưng về đạo của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. ¹³ Khi Đức Chúa Jê-sus đã vào địa phận thành Sê-sa-rê Phi-líp, bèn hỏi môn đồ, mà rằng: Theo lời người ta nói thì Con người là ai? ¹⁴ Môn đồ thưa rằng: Người nói là Giăng Báp-tít; kẻ nói là Ê-li; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng tiên tri nào đó. ¹⁵ Ngài phán rằng: Còn các người thì xưng ta là ai? ¹⁶ Si-môn Phi-e-rơ

thừa rằng: Chúa là Đấng Christ, con Đức Chúa Trời hằng sống. ¹⁷ Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người có phúc đó; vì chẳng phải thịt và huyết tỏ cho người biết điều này đâu, bèn là Cha ta ở trên trời vậy. ¹⁸ Còn ta, ta bảo người rằng: Người là Phi-e-rơ, ta sẽ lập Hội thánh ta trên đá này, các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó. ¹⁹ Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên đàng cho người; hễ điều gì mà người buộc dưới đất, thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà người mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời. ²⁰ Đoạn, Ngài cấm môn đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài, Đức Chúa Jêsus, là Đấng Christ. ²¹ Từ đó, Đức Chúa Jêsus mới tỏ cho môn đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. ²² Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! Sự đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu! ²³ Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng: ù Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Người làm gương xấu cho ta; vì người chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta. ²⁴ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Nếu ai muốn theo ta, thì phải liều mình, vác thập tự giá mình mà theo ta. ²⁵ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mà mất sự sống mình thì sẽ được

lại. ²⁶ Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh hồn mình lại? ²⁷ Vì Con người sẽ ngự trong sự vinh hiển của Cha mình mà giáng xuống cùng các thiên sứ, lúc đó, Ngài sẽ thưởng cho từng người, tùy việc họ làm. ²⁸ Quả thật, ta nói cùng các người, trong các người đứng đây, có một vài kẻ sẽ không chết trước khi thấy con người ngự đến trong nước Ngài.

17

¹ Khởi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng là em Gia-cơ, cùng Ngài đi tẻ lên núi cao. ² Ngài biến hóa trước mặt các người ấy, mặt Ngài sáng lòe như mặt trời, áo Ngài trắng như ánh sáng. ³ Này, có Môi-se và Ê-li hiện đến, nói chuyện cùng Ngài. ⁴ Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, chúng ta ở lại đây thì tốt lắm; ví bằng đẹp ý Chúa, thì tôi sẽ đóng ba trại tại đây, một cái cho Chúa, một cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li. ⁵ Đang khi người còn nói, bỗng có một đám mây sáng rực che phủ những người ở đó; và có tiếng từ trong mây phán rằng: Này là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường; hãy nghe lời Con đó! ⁶ Khi môn đồ nghe tiếng ấy, thì té sấp mặt xuống đất, và sợ hãi lắm. ⁷ Song Đức Chúa Jêsus lại gần, rờ môn đồ mà phán rằng: Hãy đứng dậy, đừng sợ! ⁸ Môn đồ bèn ngửa mặt lên, thì chỉ thấy một mình Đức Chúa Jêsus mà thôi. ⁹ Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ ở trên núi

xuống, thì Ngài ra lệnh cấm rằng: Sự các người đã thấy chớ thuật lại cùng ai, cho đến khi Con người từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Môn đồ hỏi Ngài rằng: Vậy thì sao các thầy thông giáo nói rằng Ê-li phải đến trước? ¹¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật Ê-li phải đến mà sửa lại mọi việc. ¹² Nhưng ta phán cùng các người rằng: Ê-li đã đến rồi, và người ta không nhận biết, song họ lại xử với người theo ý muốn mình; Con người phải chịu khốn khổ bởi họ cũng như vậy. ¹³ Môn đồ bèn hiểu rằng Ngài nói đó là nói về Giăng Báp-tít. ¹⁴ Khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ đã trở lại cùng đoàn dân, thì có một người đến gần, quì trước mặt Ngài, ¹⁵ mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa thương đến con trai tôi! vì nó mắc bệnh phong điên, phải chịu đau đớn quá; thường khi té vào lửa, và té xuống nước. ¹⁶ Tôi đã đem nó cho môn đồ Chúa, nhưng chữa không được. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng dõi không tin và gian tà kia, ta sẽ ở với các người cho đến chừng nào? Ta sẽ nhịn nhục các người cho đến khi nào? Hãy đem con đến đây cho ta. ¹⁸ Rồi Đức Chúa Jêsus quở trách quỉ, quỉ liền ra khỏi đứa trẻ, và từ giờ đó đứa trẻ được lành. ¹⁹ Môn đồ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi riêng rằng: Vì có gì chúng tôi không đuổi quỉ ấy được? ²⁰ Ngài đáp rằng: Ấy là tại các người ít đức tin: vì ta nói thật cùng các người, nếu các người có đức tin bằng một hạt cải, sẽ khiến núi này rằng: Hãy dời đây qua đó, thì nó liền dời qua, và không có sự

gì mà các người chẳng làm được. ²¹ Nhưng thứ quý này nếu không cầu nguyện và không kiêng ăn thì chẳng trừ nó được. ²² Đang khi Đức Chúa Jê-sus và môn đồ trải qua trong xứ Ga-li-lê, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta. ²³ Họ sẽ giết Ngài, nhưng đến ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. Các môn đồ bèn lo buồn lắm. ²⁴ Khi đã đến thành Ca-bê-na-um, những người thu thuế của đền thờ đến hỏi Phi-e-rơ rằng: Thầy người có nộp tiền thuế chẳng? ²⁵ Phi-e-rơ trả lời rằng: Có. Và khi Phi-e-rơ vào nhà, thì Đức Chúa Jê-sus hỏi đón trước rằng: Hỡi Si-môn, người nghĩ sao? Các vua thế gian thu lương lấy thuế ai? Thu của con trai mình hay là của người ngoài? ²⁶ Phi-e-rơ thưa rằng: Người ngoài. Ngài phán rằng: Vậy thì các con trai được miễn thuế! ²⁷ Song le, để chúng ta khỏi làm gương xấu cho họ, thì người hãy ra biển cá, bắt lấy con cá nào dính câu trước hết, banh miệng nó ra, sẽ thấy một đồng bạc ở trong. Hãy lấy đồng bạc đó, và đem nộp thuế cho ta với người.

18

¹ Trong lúc đó, môn đồ lại gần Đức Chúa Jê-sus, mà hỏi rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên đàng? ² Đức Chúa Jê-sus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, ³ mà phán rằng: quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu. ⁴ Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường

như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng. ⁵ Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể này, tức là chịu tiếp ta. ⁶ Song, nếu ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ này đã tin ta sa vào tội lỗi, thì thà buộc cối đá vào cổ, mà quăng nó xuống đáy biển còn hơn. ⁷ Khốn nạn cho thể gian vì sự gây nên phạm tội! Vì sự gây nên phạm tội phải có; song khốn nạn thay cho ai là kẻ gây nên phạm tội! ⁸ Nếu tay hay là chân người làm cho người sa vào tội lỗi, hãy chặt và ném nó cho xa người đi; vì thà người què chân hay là cụt tay mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ cả hai tay hay là hai chân mà bị quăng vào lửa đời đời. ⁹ Nếu con mắt người làm cho người sa vào tội lỗi, thì hãy móc mà ném cho xa người đi; vì thà người một mắt mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ hai mắt mà bị quăng vào lửa địa ngục. ¹⁰ Hãy giữ mình đừng khinh dễ một đứa nào trong những đứa trẻ này; vì ta bảo các người, các thiên sứ của chúng nó trên trời thường thấy mặt Cha ta, là Đấng ở trên trời. ¹¹ Vì Con người đã đến cứu sự đã mất. ¹² Các người tưởng thế nào? nếu người nào có một trăm con chiên, một con bị lạc mất đi, thì há chẳng để chín mươi chín con lại trên núi, mà đi kiếm con đã lạc mất sao? ¹³ Quả thật, ta nói cùng các người, nếu người kiếm lại được, thì lấy làm vui mừng về con đó hơn chín mươi chín con không lạc. ¹⁴ Cũng thể ấy, Cha các người ở trên trời không muốn cho một đứa nào trong những đứa trẻ này phải hư mất. ¹⁵ Nếu anh em người

phạm tội cùng người, thì hãy trách người khi chỉ có người với một mình người; như người nghe lời, thì người được anh em lại. ¹⁶ Ví bằng không nghe, hãy mời một hai người đi với người, hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được chắc chắn. ¹⁷ Nếu người không chịu nghe các người đó, thì hãy cáo cùng Hội thánh, lại nếu người không chịu nghe Hội thánh, thì hãy coi người như kẻ ngoại và kẻ thù thuế vậy. ¹⁸ Quả thật, ta nói cùng các người, hễ điều gì mà các người buộc ở dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà các người mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời. ¹⁹ Quả thật, ta lại nói cùng các người, nếu hai người trong các người thuận nhau ở dưới đất mà cầu xin không cứ việc chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ. ²⁰ Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ. ²¹ Phi-e-rơ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Thừa Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì sẽ tha cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần chăng? ²² Ngài đáp rằng: Ta không nói cùng người rằng: đến bảy lần đâu, nhưng đến bảy mươi lần bảy. ²³ Vậy nên, nước thiên đàng giống như vua kia, muốn tính sổ với các đầy tớ mình. ²⁴ Khi vua khởi soát sổ, thì có người đem nộp một tên kia mắc nợ vua một vạn ta-lâng. ²⁵ Bởi vì người chẳng có gì mà trả, thì chủ dạy bán người, vợ con và gia tài người, để trả nợ. ²⁶ Kẻ đầy tớ này bèn sấp mình xuống nơi chân chủ mà xin rằng: Thừa chủ, xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả hết! ²⁷ Chủ

bền động lòng thương xót, thả người về, và tha nợ cho. ²⁸ Nhưng khi đầy tớ đó ra về, gặp một người trong bạn làm việc, có thiếu mình một trăm đơ-ni-ê, thì nắm bóp cổ bạn mà nói rằng: Hãy trả nợ cho ta! ²⁹ Người bạn sắp mình xuống mà nài xin rằng: Xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả cho anh. ³⁰ Song người chẳng khứng, cứ việc bắt bỏ tù cho đến khi trả hết nợ. ³¹ Các bạn thấy vậy, buồn lắm, đến thuật lại cùng chủ mình mọi điều đã xảy ra. ³² Chủ bền đòi đầy tớ ấy đến mà nói rằng: Hỡi đầy tớ độc ác kia, ta đã tha hết nợ cho ngươi, vì ngươi cầu xin ta; ³³ ngươi há lại chẳng nên thương xót bạn làm việc ngươi như ta đã thương xót ngươi sao? ³⁴ Chủ nổi giận, phú nó cho kẻ giữ ngục cho đến khi nào trả xong hết nợ. ³⁵ Nếu mỗi người trong các ngươi không hết lòng tha lỗi cho anh em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ xử với các ngươi như vậy.

19

¹ Đức Chúa Jêsus phán lời ấy xong rồi, thì từ xứ Ga-li-lê mà đi đến bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-đanh. ² Có nhiều đoàn dân đông theo Ngài, và Ngài chữa lành các kẻ bệnh ở đó. ³ Người Pha-ri-si bền đến gần để thử Ngài, mà rằng: Không cứ vì có gì người ta có phép để vợ mình chẳng? ⁴ Ngài trả lời rằng: Các ngươi há chưa đọc lời chép về Đấng Tạo Hóa, hồi ban đầu, dựng nên một người nam, một người nữ, ⁵ và có phán rằng: Vì có đó người nam sẽ lìa cha mẹ, mà dính dứ với vợ mình; hai người sẽ cùng

nên một thịt hay sao? ⁶ Thế thì, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một thịt mà thôi. Vậy, loài người không nên phân rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối hiệp! ⁷ Họ lại hỏi Ngài rằng: Vậy chớ sao Môi-se đã dạy lập tờ để đặng để vợ đi? ⁸ Ngài phán rằng: Vì có lòng các người cứng cỏi, nên Môi-se cho phép để vợ; nhưng, lúc ban đầu không có như vậy đâu. ⁹ Vả, ta phán cùng các người, nếu ai để vợ mình không phải vì có ngoại tình, và cưới vợ khác, thì người ấy phạm tội tà dâm; và hễ ai cưới người bị để, thì phạm tội ngoại tình. ¹⁰ Môn đồ thưa rằng: nếu phận người nam phải xử với vợ mình như vậy thì thà không cưới vợ là hơn. ¹¹ Ngài đáp rằng: Chẳng phải mọi người đều có thể lãnh được lời này, chỉ người sẵn có ban cho như vậy mà thôi. ¹² Vì có người hoạn từ trong lòng mẹ; có người hoạn vì tay người ta, và có người tự mình làm nên hoạn vì có nước thiên đàng. Người nào lãnh nổi lời ấy thì hãy lãnh lấy. ¹³ Khi ấy, người ta đem các con trẻ đến, đặng Ngài đặt tay trên mình và cầu nguyện cho chúng nó; môn đồ quả trách những người đem đến. ¹⁴ Song Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn trở; vì nước thiên đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. ¹⁵ Ngài bèn đặt tay trên chúng nó, rồi từ đó mà đi. ¹⁶ Nay, có một người đến hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, tôi phải làm việc lành chi cho được sự sống đời đời? ¹⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao người hỏi ta về việc lành?

Chỉ có một Đấng lành mà thôi. Nếu người muốn vào sự sống, thì phải giữ các điều răn. ¹⁸ Người hỏi: Những điều răn gì? Đức Chúa Jêsus phán rằng: Những điều răn này: Đừng giết người; đừng phạm tội tà dâm; đừng ăn trộm cắp; đừng làm chứng dối; ¹⁹ Hãy thảo kính cha mẹ; và: Hãy yêu kẻ lân cận như mình. ²⁰ Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều này; còn thiếu chi cho tôi nữa? ²¹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu người muốn được trọn vẹn, hãy đi bán hết gia tài mà bố thí cho kẻ nghèo nàn, thì người sẽ có của quý ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta. ²² Nhưng khi người trẻ nghe xong lời này, thì đi, bộ buồn bực; vì chàng có của cải nhiều lắm. ²³ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, người giàu vào nước thiên đàng là khó lắm. ²⁴ Ta lại nói cùng các người, lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn một người giàu vào nước Đức Chúa Trời. ²⁵ Môn đồ nghe lời ấy, thì lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy thì ai được rồi? ²⁶ Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà phán rằng: Điều đó loài người không thể làm được, song Đức Chúa Trời làm mọi việc đều được. ²⁷ Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nay chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi? ²⁸ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, đến k” muôn vật đổi mới, là khi Con người sẽ ngự trên ngai vinh hiển của Ngài, thì các người là kẻ đã theo ta, cũng sẽ ngồi trên mười hai ngai, mà xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên. ²⁹ Hễ ai vì danh ta mà bỏ

anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, nhà cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn, và được hưởng sự sống đời đời. ³⁰ Song có nhiều kẻ ở đầu sẽ nên rốt, và nhiều kẻ ở rốt sẽ nên đầu.

20

¹ Vả, nước thiên đàng, giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. ² Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. ³ Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, ⁴ thì nói cùng họ rằng: Các ngươi hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. ⁵ Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. ⁶ Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các ngươi đứng đây cả ngày không làm gì hết? ⁷ Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ rằng: Các ngươi cũng hãy đi vào vườn nho ta. ⁸ Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rốt cho đến người đầu. ⁹ Những người làm công mướn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. ¹⁰ Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. ¹¹ Khi lãnh rồi, lăm bầm cùng chủ nhà, ¹² mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà

chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và giang nắng. ¹³ Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? ¹⁴ Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rớt này bằng như đã trả cho người vậy. ¹⁵ Ta há không có phép dùng của cải ta theo ý muốn ta sao? Hay là người thấy ta ở tử tế mà lấy mắt ganh sao? ¹⁶ Đó, những kẻ rớt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rớt là như vậy. ¹⁷ Trong khi Đức Chúa Jêsus đi lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài đem riêng theo mười hai môn đồ, dọc đường, phán cùng họ rằng: ¹⁸ Nay, chúng ta đi lên thành Giê-ru-sa-lem, và Con người sẽ bị bắt nộp cho các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo, bọn đó sẽ luận giết Ngài. ¹⁹ Họ sẽ nộp Ngài cho dân ngoại hầu để nhạo báng, đánh đập, và đóng đinh trên cây thập tự; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại. ²⁰ Bây giờ, có mẹ của các con trai Xê-bê-đê cùng các con mình đến gần Đức Chúa Jêsus, lạy Ngài đặt hỏi một chuyện. ²¹ Ngài phán rằng: Người muốn chi? Thưa rằng: Xin cho hai con trai tôi đây ngồi một đũa bên hữu Ngài, một đũa bên tả, ở trong nước Ngài. ²² Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người không hiểu điều của mình xin. Các người uống được chén mà ta hầu uống không? Hai người thưa rằng: Chúng tôi uống được. ²³ Ngài phán rằng: Thật các người sẽ uống chén ta nhưng mà ngồi bên hữu hay bên tả ta, thì chẳng phải tự ta cho được; ấy là cho những người nào mà Cha

ta đã sửa soạn cho. ²⁴ Mười môn đồ kia nghe sự xin đó, thì giận hai anh em. ²⁵ Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi đến mà phán rằng: Các người biết rằng các vua dân ngoại thì ép dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế mà trị dân. ²⁶ Trong các người thì không như vậy; trái lại, trong các người, kẻ nào muốn làm lớn, thì sẽ làm đầy tớ các người; ²⁷ còn kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi mọi các người. ²⁸ Ấy vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người. ²⁹ Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ ra khỏi thành Giê-ri-cô, thì có một đoàn dân đông theo Ngài. ³⁰ Này, có hai người mù ngồi bên đường, nghe nói Đức Chúa Jêsus qua đó, thì kêu lên rằng: Lạy Chúa, con cháu vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi! ³¹ Chúng rầy hai người ấy, biểu nín đi; nhưng họ kêu lớn hơn nữa, rằng: Lạy Chúa, con cháu vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi! ³² Đức Chúa Jêsus dừng lại, gọi hai người mù đến, mà phán rằng: Các người muốn ta làm chi cho? ³³ Họ thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho mắt chúng tôi được mở ra. ³⁴ Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, bèn sờ đến mắt họ; tức thì hai người thấy được và đi theo Ngài.

21

¹ Vừa khi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và đã tới thành Bê-pha-giê, bên núi Ô-li-ve rồi, thì Ngài sai hai môn

đồ, ² mà phán rằng: Hãy đi đến làng ở trước mặt các ngươi, tức thì sẽ gặp một con lừa cái bị cột, với một con lừa con; hãy mở ra và dắt đến cho ta. ³ Nếu có ai nói chi với các ngươi, hãy trả lời rằng Chúa cần dùng hai con lừa đó; tức thì họ sẽ gởi lừa đi. ⁴ Và, điều ấy xảy ra để cho ứng nghiệm lời của Đấng tiên tri rằng: ⁵ Hãy nói với con gái thành Si-ôn rằng: Này, vua ngươi đến cùng ngươi, Nhu mì, cỡi lừa Và lừa con, là con của lừa cái mang ách. ⁶ Hai môn đồ bèn đi, và làm y theo lời Đức Chúa Jêsus đã dạy. ⁷ Hai người dắt lừa cái và lừa con, trải áo mình trên lưng lừa, và nâng Ngài cỡi lên. ⁸ Bấy giờ phân nhiều trong đám dân đông trải áo mình trên đường; kẻ khác chặt nhánh cây mà rải ra giữa đường. ⁹ Đoàn dân đi trước và theo sau đều kêu lên rằng: Hô-sa-na con vua Đa-vít! Đáng khen ngợi cho Đấng nhân danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao! ¹⁰ Khi Ngài đã vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả thành đều xôn xao, nói rằng: Người này là ai? ¹¹ Chúng trả lời rằng: Aáy là Đấng tiên tri Jêsus ở thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê. ¹² Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, đuổi hết kẻ bán người mua ở đó; đổ bàn của người đổi bạc, và ghế của người bán bò cừu. ¹³ Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện; nhưng các ngươi thì làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm cướp. ¹⁴ Bấy giờ, những kẻ mù và què đến cùng Ngài trong đền thờ, thì Ngài chữa cho họ được lành. ¹⁵ Nhưng các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo thấy sự lạ Ngài đã làm, và nghe con

trẻ reo lên trong đền thờ rằng: Hô-sa-na con vua Đa-vít! thì họ tức giận, ¹⁶ và nói với Ngài rằng: Thầy có nghe điều những đứa trẻ này nói không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có. Vậy chớ các ngươi chưa hề đọc lời này: Chúa đã được ngợi khen bởi miệng con trẻ và con đang bú, hay sao? ¹⁷ Đoạn, Ngài bỏ họ, đi ra khỏi thành mà đến làng Bê-tha-ni và nghỉ đêm ở đó. ¹⁸ Sáng mai, khi trở lại thành thì Ngài đói. ¹⁹ Thấy một cây vả ở bên đường, Ngài bèn lại gần, song chỉ thấy những lá mà thôi, thì Ngài phán cùng cây vả rằng: Mấy chẳng khi nào sanh ra trái nữa! Cây vả tức thì khô đi. ²⁰ Môn đồ thấy điều đó, lấy làm k'', nói rằng: Cớ sao trong giây phút mà cây vả liền khô đi vậy? ²¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức tin, và không nghi ngờ chi hết, thì chẳng những các ngươi làm được điều đã làm cho cây vả mà thôi, song dầu các ngươi biểu hòn núi này rằng: Hãy cất mình lên và quăng xuống biển, điều đó cũng sẽ làm được. ²² Trong khi cầu nguyện, các ngươi lấy đức tin xin việc gì bất k'', thấy đều được cả. ²³ Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, đang giảng đạo, có các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân đến mà hỏi rằng: Bởi quyền phép nào mà thầy làm những sự này, và ai đã cho thầy quyền phép ấy? ²⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một điều; nếu trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các ngươi bởi quyền phép nào mà ta đã làm những việc đó. ²⁵ Phép báp-tem của Giăng bởi đâu? Bởi

trên trời hay là bởi người ta? Và, họ bàn riêng với nhau như vậy: Nếu chúng ta đáp rằng: Bởi trên trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao không tin lời người ấy? ²⁶ Còn nếu đáp rằng: Bởi người ta, thì chúng ta sợ thiên hạ, vì thiên hạ đều cho Giăng là đáng tiên tri. ²⁷ Vậy, họ trả lời Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết. Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không bảo cho các ngươi bởi quyền phép nào mà ta làm những điều này. ²⁸ Các ngươi nghĩ làm sao? Một người kia có hai đứa con trai; nói cùng đứa thứ nhất, mà rằng: Con ơi, bữa nay con hãy ra làm vườn nho. ²⁹ Đứa ấy thưa rằng: Vâng; rồi không đi. ³⁰ Đoạn, người cha đi đến đứa thứ hai, cũng bảo như vậy. Đứa này thưa rằng: Tôi không muốn đi. Nhưng sau ăn năn, rồi đi. ³¹ Trong hai con trai đó, đứa nào làm theo ý muốn của cha? Họ đáp rằng: Đứa thứ hai. Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, những kẻ thuê và phường đi điếm sẽ được vào nước Đức Chúa Trời trước các ngươi. ³² Vì Giăng đã theo đường công bình đến cùng các ngươi, nhưng các ngươi không tin, còn những kẻ thuê và phường đi điếm đã tin người; và các ngươi, khi đã thấy điều ấy, sau cũng không ăn năn đặng tin người. ³³ Hãy nghe lời ví dụ khác. Có người chủ nhà kia, trồng một vườn nho, rào chung quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và cất một cái tháp; rồi cho những kẻ trồng nho mướn, và đi qua xứ khác. ³⁴ Đến mùa hái trái, người chủ sai đầy tớ đến cùng bọn trồng

nho, đặt thân hoa lợi. ³⁵ Bọn trồng nho bắt các đầy tớ, đánh người này, giết người kia, và ném đá người nọ. ³⁶ Người chủ lại sai đầy tớ khác đông hơn khi trước; thì họ cũng đối đãi một cách. ³⁷ Sau hết, người chủ sai chính con trai mình đến cùng họ, vì nói rằng: Chúng nó sẽ kính trọng con ta. ³⁸ Nhưng khi bọn trồng nho thấy con đó, thì nói với nhau rằng: Người này là kẻ kẻ tự đây; hê! hãy giết nó đi, và chiếm lấy phần gia tài nó. ³⁹ Họ bèn bắt con ấy, quăng ra ngoài vườn nho, và giết đi. ⁴⁰ Vậy, khi người chủ vườn nho đến, thì sẽ xử với bọn làm vườn ấy thế nào? ⁴¹ Chúng trả lời rằng: Người chủ sẽ diệt đồ hung ác ấy cách khổ sở, và cho bọn trồng nho khác mướn vườn ấy, là kẻ sẽ nộp hoa lợi lúc đến mùa. ⁴² Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi há chưa hề đọc lời trong Kinh Thánh: Hòn đá đã bị người xây nhà bỏ ra, Trở nên đá đầu góc nhà; Ấy là việc Chúa làm, Và là một sự lạ trước mắt chúng ta, hay sao? ⁴³ Bởi vậy, ta phán cùng các ngươi, nước Đức Chúa Trời sẽ cất khỏi các ngươi, và cho một dân khác là dân sẽ có kết quả của nước đó. ⁴⁴ Kẻ nào rơi trên hòn đá ấy sẽ bị giập nát, còn kẻ nào bị đá ấy rớt nhằm thì sẽ tan tành như bụi. ⁴⁵ Các thầy tế lễ cả và người Phari-si nghe những lời ví dụ đó, thì biết Ngài nói về mình. ⁴⁶ Họ bèn tìm cách để bắt Ngài; song sợ thiên hạ vì thiên hạ tôn Ngài là đáng tiên tri.

22

¹ Đức Chúa Jêsus lại phán ví dụ cùng chúng

nữa, rằng: ² Nước thiên đàng giống như một vua kia làm tiệc cưới cho con mình. ³ vua sai đầy tớ đi nhắc những người đã được mời đến dự tiệc; nhưng họ không chịu đến. ⁴ Vua lại sai đầy tớ khác mà dặn rằng: Hãy nói với người được mời như vậy: Này, ta đã sửa soạn tiệc rồi; bò và thú béo đã giết xong, mọi việc đã sẵn cả, hãy đến mà dự tiệc cưới. ⁵ Nhưng họ không đếm xỉa đến, cứ việc đi đường mình; kẻ này đi ra ruộng, kẻ kia đi buôn bán; ⁶ còn những kẻ khác bắt đầy tớ của vua, mắng chửi và giết đi. ⁷ Vua nổi giận, bèn sai quân lính diệt những kẻ giết người đó, và đốt phá thành của họ. ⁸ Đoạn, vua phán cùng đầy tớ mình rằng: Tiệc cưới đã dọn xong rồi; song những người được mời không xứng dự tiệc đó. ⁹ Vậy, các ngươi hãy đi khắp các ngã tư, hễ gặp người nào thì mời cả đến dự tiệc. ¹⁰ Đầy tớ đi khắp các đường cái, nhóm lại hết thấy những người họ gặp, bắt luận dữ lành, đến nổi trong phòng đầy những người dự tiệc. ¹¹ Vua vào xem khách dự tiệc, chợt thấy một người không mặc áo lễ, ¹² thì phán cùng người rằng: Hỡi bạn, sao ngươi vào đây mà không mặc áo lễ? Người đó làm thinh. ¹³ Vua bèn truyền cho đầy tớ rằng: Hãy trói tay chân nó lại, và quăng ra ngoài nơi tối tăm, là nơi sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ¹⁴ Bởi vì có nhiều kẻ được gọi, mà ít người được chọn. ¹⁵ Bấy giờ người Pha-ri-si đi ra bàn luận với nhau, để kiếm cách bắt lỗi Đức Chúa Jê-sus về lời nói. ¹⁶ Họ sai môn đồ mình với đảng vua Hê-rốt đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng

tôi biết thầy là thật, và theo cách thật mà dạy đạo của Đức Chúa Trời, không tư vị ai; vì thầy không xem bề ngoài của người ta. ¹⁷ Vậy, xin thầy nói cho chúng tôi, thầy nghĩ thế nào: có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? ¹⁸ Đức Chúa Jêsus biết ý xấu của họ, bèn đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, sao các ngươi thử ta? ¹⁹ Hãy đưa cho ta xem đồng tiền nộp thuế. Họ đưa cho Ngài một đơ-ni-ê. ²⁰ Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu này của ai? ²¹ Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. Ngài bèn phán rằng: Vậy, hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời vật gì của Đức Chúa Trời. ²² Họ nghe lời ấy, đều sợ hãi, liền bỏ Ngài mà đi. ²³ Trong ngày đó, có người Sa-đu-sê, là kẻ nói rằng không có sự sống lại, đến gần Ngài mà hỏi rằng: ²⁴ Thưa thầy, Môi-se có nói: Nếu người nào chết mà không có con, thì em sẽ lấy vợ góa anh để nối dòng cho anh. ²⁵ Vả, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh lấy vợ và chết đi, nhưng vì chưa có con nên để vợ lại cho em. ²⁶ Người thứ hai, thứ ba, cho đến thứ bảy cũng vậy. ²⁷ Rốt lại, người đàn bà cũng chết. ²⁸ Vậy, lúc sống lại, đàn bà đó sẽ làm vợ ai trong bảy người? vì cả thầy đều đã lấy người làm vợ. ²⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi lầm, vì không hiểu Kinh Thánh, và cũng không hiểu quyền phép Đức Chúa Trời thế nào. ³⁰ Vì đến khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng không lấy chồng, song những kẻ sống lại là như thiên sứ trên trời vậy. ³¹ Các ngươi há không đọc lời Đức Chúa Trời phán về sự sống

lại của kẻ chết rằng: ³² Ta là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cóp, hay sao? Đức Chúa Trời không phải là Chúa của kẻ chết, nhưng của kẻ sống. ³³ Chúng nghe lời ấy, thì lấy làm lạ về sự dạy dỗ của Ngài. ³⁴ Người Pha-ri-si nghe nói Đức Chúa Jêsus đã làm cho bọn Sa-đu-sê cứng miệng, thì nhóm hiệp nhau lại. ³⁵ Có một thầy dạy luật trong bọn họ hỏi câu này để thử Ngài: ³⁶ Thưa thầy, trong luật pháp, điều răn nào là lớn hơn hết? ³⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Người hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời người. ³⁸ Ấy là điều răn thứ nhất và lớn hơn hết. ³⁹ Còn điều răn thứ hai đây, cũng như vậy: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình. ⁴⁰ Hết thầy luật pháp và lời tiên tri đều bởi hai điều răn đó mà ra. ⁴¹ Khi người Pha-ri-si nhóm nhau lại, thì Đức Chúa Jêsus hỏi họ rằng: ⁴² Về Đấng Christ, các người nghĩ thế nào? Ngài là con ai? Họ đáp rằng: Con vua Đa-vít. ⁴³ Ngài đáp rằng: Vậy, vì có nào vua Đa-vít được Đức Thánh Linh cảm động, gọi Đấng Christ là Chúa, mà rằng: ⁴⁴ Chúa phán cùng Chúa tôi: Hãy ngồi bên hữu ta, Cho đến khi nào ta để kẻ thù nghịch người dưới chân người? ⁴⁵ Vậy, nếu vua Đa-vít xưng Ngài là Chúa, thì Ngài làm con vua ấy là thế nào? ⁴⁶ Không ai thừa lại được một lời, và từ ngày đó, chẳng ai dám hỏi Ngài nữa.

23

¹ Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng

và môn đồ Ngài rằng: ² Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên ngai của Môi-se. ³ Vậy, hãy làm và giữ theo mọi điều họ đã bảo các ngươi; nhưng đừng bắt chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm. ⁴ Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai người ta, còn mình thì không muốn động ngón tay vào. ⁵ Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy, mang cái thẻ bài da cho rộng, xủ cái tua áo cho dài; ⁶ ưa ngồi đầu trong đám tiệc, thích ngai cao nhất trong nhà hội; ⁷ muốn người ta chào mình giữa chợ, và ung người ta gọi mình bằng thầy! ⁸ Nhưng các ngươi đừng chịu người ta gọi mình bằng thầy; vì các ngươi chỉ có một Thầy, và các ngươi hết thầy đều là anh em. ⁹ Cũng đừng gọi người nào ở thế gian là cha mình; vì các ngươi chỉ có một Cha, là Đấng ở trên trời. ¹⁰ Cũng đừng chịu ai gọi mình là chủ; vì các ngươi chỉ có một Chủ, là Đấng Christ. ¹¹ Song ai lớn hơn hết trong các ngươi, thì sẽ làm đầy tớ các ngươi. ¹² Kẻ nào tôn mình lên thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào hạ mình xuống thì sẽ được tôn lên. ¹³ Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các ngươi đóng nước thiên đàng trước mặt người ta; các ngươi không vào đó bao giờ, mà có ai muốn vào, thì lại ngăn trở. ¹⁴ Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các ngươi làm bộ đọc lời cầu nguyện cho dài mà nuốt nhà đàn bà góa; vì có đó, các ngươi sẽ bị đoán phạt nặng hơn. ¹⁵ Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-

si, là kẻ giả hình! vì các ngươi đi khắp dưới nước trên bộ để khuyên một người vào đạo mình; và khi đã khuyên được rồi, thì các ngươi làm cho họ trở nên người địa ngục gấp hai các ngươi. ¹⁶ Khốn cho các ngươi, là kẻ mù dẫn đường, các ngươi nói rằng: Nếu người nào chỉ đèn thờ mà thề, thì không can chi; song chỉ vàng của đèn thờ mà thề, thì phải mắc lời thề ấy. ¹⁷ Hỡi kẻ dại và mù, vàng, và đèn thờ làm cho vàng nên thánh, cái nào trọng hơn? ¹⁸ Lại các ngươi nói rằng: Nếu người nào chỉ bàn thờ mà thề, thì không can chi; song chỉ của lễ trên bàn thờ mà thề, thì phải mắc lời thề ấy. ¹⁹ Hỡi kẻ mù kia, của lễ, và bàn thờ làm cho của lễ nên thánh, cái nào trọng hơn? ²⁰ Vậy thì người nào chỉ bàn thờ mà thề, là chỉ bàn thờ và cả của lễ trên bàn thờ mà thề; ²¹ người nào chỉ đèn thờ mà thề, là chỉ đèn thờ và Đấng ngự nơi đèn thờ mà thề ²² còn ai chỉ trời mà thề, là chỉ ngôi của Đức Chúa Trời và Đấng ngự trên ngôi mà thề vậy. ²³ Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các ngươi nộp một phần mười bạc hà, hồi hương, và rau cần, mà bỏ điều hệ trọng hơn hết trong luật pháp, là sự công bình, thương xót và trung tín; đó là những điều các ngươi phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia. ²⁴ Hỡi kẻ mù dẫn đường, các ngươi lọc con ruồi nhỏ mà nuốt con lạc đà! ²⁵ Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các ngươi rửa bề ngoài chén và mâm, nhưng ở trong thì đầy dẫy sự ăn cướp cùng sự quá độ.

²⁶ Hỡi người Pha-ri-si mù kia, trước hết phải lau bề trong chén và mâm, hầu cho bề ngoài cũng được sạch sẽ. ²⁷ Khốn cho các người, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các người giống như mồ mả tô trắng bề ngoài cho đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và mọi thứ dơ dáy. ²⁸ Các người cũng vậy, bề ngoài ra dáng công bình, nhưng ở trong thì chan chứa sự giả hình và tội lỗi. ²⁹ Khốn cho các người, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! vì các người xây đắp mồ mả của đấng tiên tri, trau giồi mồ mả của người công bình, ³⁰ và nói rằng: Nếu chúng ta ở cùng một thời với tổ phụ, thì không hùa theo người mà làm đổ máu các đấng tiên tri vậy. ³¹ Ấy đó, các người tự làm chứng cho mình rằng thật là con cháu những người giết các đấng tiên tri. ³² Vậy thì hãy làm cho đầy đầy cái lương của tổ phụ các người! ³³ Hỡi loài rắn, dòng dõi rắn lục kia, thế nào mà tránh khỏi sự đoán phạt nơi địa ngục được? ³⁴ Vậy nên, này, ta sai những đấng tiên tri, kẻ khôn ngoan, và thầy thông giáo đến cùng các người; trong những người ấy, kẻ thì các người sẽ giết và đóng đinh trên cây thập tự, kẻ thì các người sẽ đánh đập trong nhà hội mình, và các người sẽ đuổi bắt họ từ thành này qua thành kia, ³⁵ hầu cho hết thấy máu vô tội bị tràn ra trên mặt đất, đổ về các người, từ máu A-bên là người công bình cho đến máu Xa-cha-ri là con của Ba-ra-chi, mà các người đã giết ở giữa khoảng đền thờ và bàn thờ. ³⁶ Quả thật, ta nói cùng các người, mọi điều

đó sẽ xảy đến cho dòng dõi này. ³⁷ Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các đấng tiên tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng người, bao nhiêu lần ta muốn nhóm họp các con người như gà mái tức con mình lại ấp trong cánh, mà các người chẳng khứng! ³⁸ Nay, nhà các người sẽ bỏ hoang! ³⁹ Vì, ta bảo, các người sẽ không thấy ta nữa, cho đến lúc các người sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

24

¹ Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, đang đi, thì môn đồ đến gần để chỉ cho Ngài xem các nhà thuộc về đền thờ. ² Ngài phán rằng: Các người có thấy mọi điều đó chẳng? Quả thật, ta nói cùng các người, đây sẽ không còn một hòn đá nào chồng trên một hòn khác mà không bị đổ xuống. ³ Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, môn đồ tới riêng cùng Ngài, và nói rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc nào những sự đó sẽ xảy ra? và có điềm gì chỉ về sự Chúa đến và tận thế. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻ có kẻ dồ dành các người. ⁵ Vì nhiều người sẽ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dồ dành nhiều người. ⁶ Các người sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: hãy giữ mình, đừng bối rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa là cuối cùng đâu. ⁷ Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói kém và động đất. ⁸ Song mọi điều đó chỉ là đầu sự tai hại. ⁹ Bây giờ, người ta sẽ nộp

các người trong sự hoạn nạn và giết đi; các người sẽ bị mọi dân ghen ghét vì danh ta. ¹⁰ Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám dỗ, phản nghịch nhau, và ghen ghét nhau. ¹¹ Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và dỗ dành lắm kẻ. ¹² Lại vì có tội ác sẽ thêm nhiều thì lòng yêu mến của phần nhiều người sẽ nguội lặn. ¹³ Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu. ¹⁴ Tin Lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến. ¹⁵ Khi các người sẽ thấy sự góm ghiếc tàn nát lập ra trong nơi thánh, mà đấng tiên tri Đa-ni-ên đã nói (ai đọc phải để ý), ¹⁶ thì ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ¹⁷ ai ở trên mái nhà, đừng xuống chuyên của cải trong nhà; ¹⁸ và ai ở ngoài ruộng, đừng trở về lấy áo mình. ¹⁹ Đang lúc đó, khôn khéo thay cho đàn bà có mang, và đàn bà cho con bú! ²⁰ Hãy cầu nguyện cho các người khỏi trốn tránh nhằm lúc mùa đông hay là ngày Sa-bát; ²¹ vì lúc ấy sẽ có hoạn nạn lớn, đến nỗi từ khi mới có trời đất cho đến bây giờ chưa từng có như vậy, mà sau này cũng không hề có nữa. ²² Nếu những ngày ấy không giảm bớt, thì chẳng có một người nào được cứu; song vì có các người được chọn, thì những ngày ấy sẽ giảm bớt. ²³ Khi ấy, nếu có ai nói với các người rằng: Kia Đấng Christ ở đây hay là: ý đó, thì đừng tin. ²⁴ Vì nhiều christ giả và tiên tri giả sẽ dậy lên, làm những dấu lớn, phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng đến dỗ dành chính những người được chọn. ²⁵ Nay, ta

đã bảo trước cho các người. ²⁶ Vậy nếu người ta nói với các người rằng: Này, Ngài ở trong đồng vắng, thì đừng đi đến; này, Ngài ở trong nhà thì đừng tin. ²⁷ Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thế ấy. ²⁸ Nơi nào có xác chết, thì những chim ó sẽ nhóm tại đó. ²⁹ Sự tai nạn của những ngày đó vừa mới qua, thì mặt trời liền tối tăm, mặt trăng không sáng, các ngôi sao từ trên trời sa xuống, và thế lực của các tầng trời rung động. ³⁰ Khi ấy, diêm Con người sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân tộc dưới đất sẽ đám ngực, và thấy Con người lấy đại quyền đại vinh ngự trên mây trời mà xuống. ³¹ Ngài sẽ sai thiên sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà nhóm lại những kẻ đã được lựa chọn của Ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời này cho đến tận phương kia. ³² Hãy nghe lời ví dụ về cây vả, vừa lúc nhành non, lá mới đâm, thì các người biết mùa hạ gần tới. ³³ Cũng vậy, khi các người thấy mọi điều ấy, khá biết rằng Con người gần đến, Ngài đang ở trước cửa. ³⁴ Quả thật, ta nói cùng các người, dòng dõi này chẳng qua trước khi điều kia chưa xảy đến. ³⁵ Trời đất sẽ qua, nhưng lời ta nói chẳng bao giờ qua đi. ³⁶ Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên sứ trên trời hay là Con cũng vậy, song chỉ một mình Cha biết mà thôi. ³⁷ Trong đời Nô-ê thế nào, khi Con người đến cũng thế ấy. ³⁸ Vì trong những ngày trước nước lụt, người ta ăn, uống, cưới, gả như thường cho đến ngày Nô-ê vào tàu, - ³⁹ và người ta không ngờ chi hết cho

đến khi nước lụt tới mà đùa đem đi hết thầy, - khi Con người đến cũng như vậy. ⁴⁰ Lúc ấy, sẽ có hai người nam ở trong một đồng ruộng, một người được đem đi, còn một người bị để lại; ⁴¹ và có hai người nữ đang xay cối, một người được đem đi, còn một người bị để lại. ⁴² Vậy hãy tỉnh thức, vì các người không biết ngày nào Chúa mình sẽ đến. ⁴³ Hãy biết rõ, nếu người chủ nhà đã hay canh nào kẻ trộm sẽ đến, thì tỉnh thức, không để cho đào ngạch nhà mình. ⁴⁴ Vậy thì các người cũng hãy chực cho sẵn, vì Con người sẽ đến trong giờ các người không ngờ. ⁴⁵ Ai là đầy tớ trung tín và khôn ngoan, mà người chủ đặt cai trị đầy tớ mình, để cho đồ ăn đúng giờ? ⁴⁶ Phước cho đầy tớ đó, khi chủ đến thấy làm như vậy! ⁴⁷ Quả thật, ta nói cùng các người, chủ sẽ đặt kẻ ấy coi sóc cả gia tài mình. ⁴⁸ Nếu, trái lại, là một đầy tớ xấu, nó nghĩ thầm rằng: Chủ ta đến chậm, ⁴⁹ bèn đánh kẻ cùng làm việc với mình, và ăn uống với phường say rượu, ⁵⁰ thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không ngờ và giờ nó không biết. ⁵¹ Chủ sẽ đánh xé xương và định phần nó đồng với kẻ giả hình. Đó là nơi sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

25

¹ Khi ấy, nước thiên đàng sẽ giống như mười người nữ đồng trinh kia cầm đèn đi rước chàng rể. ² Trong các nàng đó, có năm người dại và năm người khôn. ³ Người dại khi cầm đèn đi thì không đem dầu theo cùng mình. ⁴ Song người

khôn khi cầm đèn đi thì đem dầu theo trong bình mình. ⁵ Vì chàng rê đến trễ, nên các nàng thấy đều buồn ngủ và ngủ gục. ⁶ Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kia, chàng rê đến, hãy đi ra rước người! ⁷ Các nữ đồng trinh bèn thức dậy cả, sửa soạn đèn mình. ⁸ Các người đại nói với các người khôn rằng: Xin bớt dầu của các chị cho chúng tôi, vì đèn chúng tôi gần tắt. ⁹ Nhưng các người khôn trả lời rằng: Không, e chẳng đủ cho chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đi đến người bán dầu mà mua. ¹⁰ Song trong khi họ đang đi mua, thì chàng rê đến; kẻ nào chực sẵn, thì đi với người cùng vào tiệc cưới, và cửa đóng lại. ¹¹ Chập lâu, những người nữ đồng trinh khác cũng đến và xin rằng: Hỡi Chúa, hỡi Chúa, xin mở cho chúng tôi! ¹² Nhưng người đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không biết các ngươi đâu. ¹³ Vậy, hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày, cũng không biết giờ. ¹⁴ Vả, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình. ¹⁵ Chủ đó cho người này năm ta-lâng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. ¹⁶ Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. ¹⁷ Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ¹⁸ Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ. ¹⁹ Cách lâu ngày, chủ của những đầy tớ ấy trở về khiến họ tính sổ. ²⁰ Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng

khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây này, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa. ²¹ Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²² Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ²³ Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²⁴ Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm nhặt, gặt trong chỗ mình không gieo, lượm lặt trong chỗ mình không rải ra, ²⁵ nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. ²⁶ Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ dữ và biếng nhác kia, ngươi biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm lặt trong chỗ ta không rải ra; ²⁷ vậy thì ngươi phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. ²⁸ Vậy, các ngươi hãy lấy ta-lâng của người này mà cho kẻ có mười ta-lâng. ²⁹ Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa. ³⁰ Còn tên đầy tớ vô ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối tăm, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ³¹ Khi Con người ngự trong sự vinh hiển mình mà đến với các

thiên sứ thánh, thì Ngài sẽ ngồi trên ngai vinh hiển của Ngài. ³² Muốn dân nhóm lại trước mặt Ngài, rồi Ngài sẽ chia người này với người khác ra, như kẻ chăn chiên chia chiên với dê ra; ³³ để chiên ở bên hữu và dê ở bên tả. ³⁴ Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng: Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên đàng đã sắm sẵn cho các người từ khi dựng nên trời đất. ³⁵ Vì ta đói, các người đã cho ta ăn; ta khát, các người đã cho ta uống; ta là khách lạ, các người tiếp rước ta; ³⁶ ta trần truồng, các người mặc cho ta; ta đau, các người thăm ta; ta bị tù, các người viếng ta. ³⁷ Lúc ấy, người công bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà cho uống? ³⁸ Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước; hoặc trần truồng mà mặc cho? ³⁹ Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm viếng Chúa? ⁴⁰ Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy. ⁴¹ Kế đó, Ngài sẽ phán cùng những người ở bên tả rằng: Hỡi kẻ bị rửa, hãy lui ra khỏi ta; đi vào lửa đời đời đã sắm sẵn cho ma quỷ và những quỷ sứ nó. ⁴² Vì ta đã đói, các người không cho ăn; ta khát, các người không cho uống; ⁴³ ta là khách lạ, các người không tiếp rước; ta trần truồng, các người không mặc cho ta; ta đau và bị tù, các người không thăm viếng.

⁴⁴ Đến phiên các người này bèn thưa lại rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa, hoặc đói, hoặc khát, hoặc làm khách lạ, hoặc trần truồng, hoặc đau ốm, hoặc bị tù mà không hầu việc Ngài ư? ⁴⁵ Ngài sẽ đáp lại rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi không làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này, ấy là các ngươi cũng không làm cho ta nữa. ⁴⁶ Rồi những kẻ này sẽ vào hình phạt đời đời, còn những người công bình sẽ vào sự sống đời đời.

26

¹ Vả, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn đồ rằng: ² Các ngươi biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt qua, và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập tự. ³ Bấy giờ các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng phẩm tên là Cai-phe; ⁴ và bàn với nhau dùng mưu chước gì để bắt Đức Chúa Jêsus mà giết. ⁵ Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân chúng sanh ra điều xào xạc chẳng. ⁶ Khi Đức Chúa Jêsus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phung, ⁷ có một người đàn bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đang khi ngồi ăn. ⁸ Môn đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? ⁹ Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho kẻ nghèo nàn. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus biết điều đó, bèn phán cùng

môn đồ rằng: Sao các người làm khó cho người đàn bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; ¹¹ vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn luôn. ¹² Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa soạn chôn xác ta đó. ¹³ Quả thật, ta nói cùng các người, khắp cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành này được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người. ¹⁴ Bấy giờ có một người trong mười hai sứ đồ, tên là Giu-đa ồch-ca-ri-ốt, đến tìm các thầy tế lễ cả, ¹⁵ mà nói rằng: Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu đặng tôi sẽ nộp người cho? Họ bèn trả cho nó ba chục bạc. ¹⁶ Từ lúc đó, nó tìm dịp tiện để nộp Đức Chúa Jêsus. ¹⁷ Trong ngày thứ nhất ăn bánh không men, môn đồ đến gần Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn cho thầy ăn lễ Vượt qua tại đâu? ¹⁸ Ngài đáp rằng: Hãy vào thành, đến nhà một người kia, mà nói rằng: Thầy nói: Giờ ta gần đến; ta và môn đồ ta sẽ giữ lễ Vượt qua trong nhà người. ¹⁹ Môn đồ làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã dạy mà dọn lễ Vượt qua. ²⁰ Đến tối, Ngài ngồi ăn với mười hai sứ đồ. ²¹ Khi đang ăn, Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người rằng có một người trong các người sẽ phản ta. ²² Các môn đồ lấy làm buồn bực lắm, và lần lượt hỏi Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không? Ngài đáp rằng: ²³ Kẻ nào để tay vào mâm với ta, ấy là kẻ sẽ phản ta. ²⁴ Con người đi, y theo lời đã chép về Ngài; song khốn nạn thay cho kẻ phản Con

người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn! ²⁵ Giu-đa là kẻ phản Ngài cất tiếng hỏi rằng: Thưa thầy, có phải tôi chẳng? Ngài phán rằng: Thật như người đã nói. ²⁶ Khi đang ăn, Đức Chúa Jê-sus lấy bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra đưa cho môn đồ mà rằng: Hãy lấy ăn đi, này là thân thể ta. ²⁷ Ngài lại lấy chén, tạ ơn rồi, đưa cho môn đồ mà rằng: Hết thầy hãy uống đi; ²⁸ vì này là huyết ta, huyết của sự giao ước đã đổ ra cho nhiều người được tha tội. ²⁹ Ta phán cùng các người, từ rày về sau, ta không uống trái nho này nữa, cho đến ngày mà ta sẽ uống trái nho mới cùng các người ở trong nước của Cha ta. ³⁰ Khi đã hát thơ thánh rồi, Đức Chúa Jê-sus và môn đồ đi ra mà lên núi Ô-li-ve. ³¹ Ngài bèn phán rằng: Đêm nay các người sẽ đều vấp phạm vì có ta, như có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chần chiên, thì chiên trong bầy sẽ bị tan lạc. ³² Song sau khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các người. ³³ Phi-e-rơ cất tiếng thưa rằng: Dầu mọi người vấp phạm vì có thầy, song tôi chắc không bao giờ vấp phạm vậy. ³⁴ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng người, chính đêm nay, trước khi gà gáy, người sẽ chối ta ba lần. ³⁵ Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu tôi phải chết với thầy đi nữa, tôi chẳng chối thầy đâu. Hết thầy môn đồ đều nói y như vậy. ³⁶ Rồi Đức Chúa Jê-sus cùng môn đồ đi đến một chỗ kêu là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán rằng: Hãy ngồi đây đợi ta đi cầu nguyện đằng kia. ³⁷ Đoạn, Ngài bèn đem Phi-e-rơ và hai người con của Xê-bê-đê đi với mình, tức thì Ngài buồn bực và sầu

não lảm. ³⁸ Ngài bèn phán: Linh hồn ta buồn bực cho đến chết; các ngươi hãy ở đây và tỉnh thức với ta. ³⁹ Rồi Ngài bước tới một ít, sắp mặt xuống đất mà cầu nguyện rằng: Cha ơi! nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn Cha. ⁴⁰ Kế đó, Ngài trở lại với môn đồ, thấy đang ngủ, thì Ngài phán cùng Phi-e-rơ rằng: Thế thì các ngươi không tỉnh thức với ta trong một giờ được! ⁴¹ Hãy thức canh và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lảm, mà xác thịt thì yếu đuối. ⁴² Ngài lại đi lần thứ hai, mà cầu nguyện rằng: Cha ơi! nếu chén này không thể lìa khỏi Con được mà Con phải uống thì xin ý Cha được nên. ⁴³ Ngài trở lại nữa, thì thấy môn đồ còn ngủ; vì mắt họ đã đờ quá rồi. ⁴⁴ Đoạn, Ngài bỏ mà lại đi cầu nguyện lần thứ ba, và lạy xin như lời trước. ⁴⁵ Rồi Ngài đi đến với môn đồ, mà phán rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ ngơi ư! Này, giờ đã gần tới, Con người sẽ bị nộp trong tay kẻ có tội. ⁴⁶ Hãy chờ dậy, đi hè, kìa kẻ phản ta đến kia. ⁴⁷ Khi Ngài còn đang phán, xảy thấy Giu-đa là một người trong mười hai sứ đồ đến với một bọn đông người cầm gươm và gậy, mà các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân đã sai đến. ⁴⁸ Đứa phản Ngài đã trao cho bọn đó dấu này: Người nào mà tôi sẽ hôn, ấy là người đó, hãy bắt lấy. ⁴⁹ Tức thì Giu-đa đến gần Đức Chúa Jêsus mà rằng: Chào thầy! Rồi hôn Ngài. ⁵⁰ Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng nó rằng: Bạn ơi! vậy thì vì việc này mà ngươi đến

đây sao? Rồi chúng nó đến gần tra tay bắt Đức Chúa Jêsus.⁵¹ Và này, có một người trong những người ở với Đức Chúa Jêsus giơ tay rút gươm ra, đánh đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, chém đứt một cái tai của người.⁵² Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy nạp gươm vào vỏ; vì hễ ai cầm gươm thì sẽ bị chết về gươm.⁵³ Người tưởng ta không có thể xin Cha ta lập tức cho ta hơn mười hai đạo thiên sứ sao?⁵⁴ Nếu vậy, thế nào cho ứng nghiệm lời Kinh Thánh đã chép rằng việc này tất phải xảy đến?⁵⁵ Lúc bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Các người đem gươm và gây đến mà bắt ta, khác nào như ta là kẻ cướp. Ta thường ngày ngồi trong đền thờ và giảng dạy tại đó, mà các người không bắt ta.⁵⁶ Nhưng mọi điều ấy phải xảy đến, hầu cho những lời các đấng tiên tri đã chép được ứng nghiệm. Khi ấy, hết thầy môn đồ bỏ Ngài mà trốn đi.⁵⁷ Những kẻ đã bắt Đức Chúa Jêsus đem Ngài đến nhà thầy cả thượng phẩm Cai-phe, tại đó các thầy thông giáo và các trưởng lão đã nhóm lại.⁵⁸ Phi-e-rơ theo Ngài xa xa cho đến sân của thầy cả thượng phẩm, vào ngồi với các kẻ canh giữ đang coi việc ấy ra làm sao.⁵⁹ Bấy giờ các thầy tế lễ cả và cả tòa công luận kiểm chứng dối về Ngài, cho được giết Ngài.⁶⁰ Dầu có nhiều người làm chứng dối có mặt tại đó, song tìm không được chứng nào cả. Sau hết, có hai người đến,⁶¹ nói như vậy: Người này đã nói Ta có thể phá đền thờ của Đức Chúa Trời, rồi dựng lại trong ba

ngày. ⁶² Thầy cả thượng phẩm bèn đứng dậy mà nói với Ngài rằng: Những người này làm chứng mà kiện ngươi, ngươi không thừa lại gì sao? ⁶³ Nhưng Đức Chúa Jêsus cứ làm thinh. Thầy cả thượng phẩm lại nói với Ngài rằng: Ta khiến ngươi chỉ Đức Chúa Trời hằng sống mà thề, hãy nói cho chúng ta, ngươi có phải là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời chăng? ⁶⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời; vả lại, ta nói cùng các ngươi, về sau các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền phép Đức Chúa Trời, và ngự trên mây từ trời mà xuống. ⁶⁵ Thầy cả thượng phẩm bèn xé áo mình mà nói rằng: Nó đã nói phạm thượng; chúng ta còn cần gì người làm chứng nữa sao? Các ngươi vừa nghe lời phạm thượng đó, thì nghĩ làm sao? ⁶⁶ Chúng trả lời rằng: Nó đáng chết! ⁶⁷ Họ bèn nhổ trên mặt Ngài, đập Ngài, lại có kẻ vả Ngài, ⁶⁸ mà nói rằng: Hỡi Đấng Christ, hãy nói tiên tri đi; cho chúng ta biết ai đánh ngươi. ⁶⁹ Bấy giờ Phi-e-rơ vẫn ngồi ngoài sân. Có một người đầy tớ gái đến gần, mà nói cùng người rằng: Ngươi cũng là kẻ ở với Jêsus, người Ga-li-lê. ⁷⁰ Song Phi-e-rơ chối trước mặt chúng mà rằng: Ta không hiểu ngươi nói chi. ⁷¹ Khi đi ra ngoài cửa, lại có một đầy tớ gái khác thấy người, bèn nói cùng kẻ ở đó rằng: Người này cũng ở với Jêsus, người Na-xa-rét. ⁷² Song Phi-e-rơ lại chối và thề rằng: Ta chẳng hề biết người ấy. ⁷³ Một chập nữa, những kẻ ở gần đó đến gần nói với Phi-e-rơ rằng: Chắc thật, ngươi cũng thuộc về đảng ấy, vì tiếng nói của ngươi

khai người ra. ⁷⁴ Người bèn rửa mà thề rằng: Ta không biết người đó đâu! Tức thì gà gáy. ⁷⁵ Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jê-sus đã phán rằng: Trước khi gà gáy, người sẽ chối ta ba lần. Đoạn, người đi ra và khóc lóc cách đắng cay.

27

¹ Đến sáng mai, các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân hội nghị nghịch cùng Đức Chúa Jê-sus để giết Ngài. ² Khi đã trời Ngài rồi, họ đem nộp cho Phi-lát, là quan tổng đốc. ³ Khi ấy, Giu-đa, là kẻ đã phản Ngài, thấy Ngài bị án, thì ăn năn, bèn đem ba chục miếng bạc trả cho các thầy tế lễ cả và các trưởng lão, ⁴ mà nói rằng: Tôi đã phạm tội vì nộp huyết vô tội! Song họ đáp rằng: Sự đó can gì đến chúng ta? Mặc kệ người. ⁵ Giu-đa bèn ném bạc vào đền thờ, liền trở ra, đi thất cổ. ⁶ Nhưng các thầy tế lễ cả lượm bạc và nói rằng: Không có phép để bạc này trong kho thánh, vì là giá của huyết. ⁷ Rồi họ bàn với nhau dùng bạc đó mua ruộng của kẻ làm đồ gốm để chôn những khách lạ. ⁸ Nhân đó, ruộng ấy đến nay còn gọi là “ruộng huyết.” ⁹ Bấy giờ được ứng nghiệm lời đáng tiên tri Giê-rê-mi đã nói rằng: Họ lấy ba chục bạc, là giá của Đấng đã bị định bởi con cái Y-sơ-ra-ên, ¹⁰ và đưa bạc ấy mà mua ruộng của kẻ làm đồ gốm y như lời Chúa đã truyền cho ta. ¹¹ Đức Chúa Jê-sus đứng trước quan tổng đốc, quan hỏi rằng: Có phải người là Vua của dân Giu-đa không? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời. ¹² Trong lúc các thầy tế lễ

cả và các trưởng lão kiện Ngài, Ngài không đối đáp gì hết. ¹³ Phi-lát bèn nói cùng Ngài rằng: Họ có nhiều điều làm chứng kiện người, người há không nghe đến sao? ¹⁴ Song Đức Chúa Jêsus không đáp lại một lời gì, đến nỗi làm cho quan tổng đốc lấy làm lạ lắm. ¹⁵ Phàm đến ngày lễ Vượt qua, quan tổng đốc thường có lệ tha một tên tù tùy ý dân muốn. ¹⁶ Đang lúc ấy, có một tên phạm nổi tiếng, tên là Ba-ra-ba. ¹⁷ Khi chúng đã nhóm lại, thì Phi-lát hỏi rằng: Các người muốn ta tha người nào, Ba-ra-ba hay là Jêsus gọi là Christ? ¹⁸ Vì quan ấy biết bởi lòng ghen ghét nên chúng đã nộp Ngài. ¹⁹ Quan tổng đốc đang ngồi trên tòa án, vợ người sai thưa cùng người rằng: Đừng làm gì đến người công bình đó; vì hôm nay tôi đã bởi có người mà đau đớn nhiều trong chiêm bao. ²⁰ Song các thầy tế lễ cả và các trưởng lão dỗ chúng hãy xin tha Ba-ra-ba và giết Đức Chúa Jêsus. ²¹ Quan tổng đốc cất tiếng hỏi rằng: Trong hai người này, các người muốn ta tha ai? Chúng thưa rằng: Ba-ra-ba. ²² Phi-lát nói rằng: Vậy, còn Jêsus gọi là Christ, thì ta sẽ xử thế nào? Chúng đều trả lời rằng: Đóng đinh nó trên cây thập tự! ²³ Quan hỏi: Song người này đã làm việc dữ gì? Chúng lại kêu la lớn hơn rằng: Đóng đinh nó trên cây thập tự! ²⁴ Phi-lát thấy mình không thắng nổi chi hết, mà sự ồn ào càng thêm, thì lấy nước rửa tay trước mặt thiên hạ, mà nói rằng: Ta không có tội về huyết của người này; điều đó mặc kệ các người. ²⁵ Hết thầy dân

chúng đều đáp rằng: Xin huyết người lại đổ trên chúng tôi và con cái chúng tôi! ²⁶ Phi-lát bèn tha tên Ba-ra-ba cho chúng; và khiến đánh đòn Đức Chúa Jê-sus, đoạn giao Ngài ra để đóng đinh trên cây thập tự. ²⁷ Lính của quan tổng đốc bèn đem Đức Chúa Jê-sus vào công đường, và nhóm cả cơ binh vây lấy Ngài. ²⁸ Họ cởi áo Ngài ra, lấy áo điều mà khoác cho Ngài. ²⁹ Đoạn, họ đương một cái mao gai mà đội trên đầu, và để một cây sậy trong tay hữu Ngài; rồi quì xuống trước mặt Ngài mà nhạo báng rằng: Lạy Vua của dân Giu-đa. ³⁰ Họ nhổ trên Ngài, và lấy cây sậy đánh đầu Ngài. ³¹ Khi đã nhạo báng Ngài rồi, thì họ cởi áo điều ra mà mặc áo của Ngài lại, rồi đem Ngài đi đóng đinh trên cây thập tự. ³² Khi họ đi ra, gặp một người ở thành Sy-ren tên là Si-môn; thì bắt người vác cây thập tự của Đức Chúa Giê-xu. ³³ Đã đi tới một chỗ gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ cái Sọ, ³⁴ họ cho Ngài uống rượu trộn với mật đắng; song Ngài nếm, thì không chịu uống. ³⁵ Họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập tự rồi, thì bắt thăm mà chia nhau áo xống của Ngài. ³⁶ Rồi họ ngồi đó mà canh giữ Ngài. ³⁷ Phía trên đầu Ngài họ để cái bảng đề chữ chỉ về án Ngài, rằng: Người Này Là Jê-sus, Vua Dân Giu-đa. ³⁸ Cũng lúc đó, họ đóng đinh hai tên trộm cướp với Ngài, một tên ở cây thập tự bên hữu, một tên ở cây thập tự bên tả. ³⁹ Những kẻ đi ngang qua đó chê cười Ngài, lắc đầu, ⁴⁰ mà nói rằng: Người là kẻ phá đền thờ và dựng lại trong ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu người là Con Đức Chúa Trời,

hãy xuống khỏi cây thập tự! ⁴¹ Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các trưởng lão cũng nhạo Ngài rằng: ⁴² Nó đã cứu kẻ khác mà cứu mình không được. Nếu phải Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập tự đi, thì chúng ta mới tin. ⁴³ Nó nhờ cậy Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa Trời yêu nó thì bây giờ Ngài phải giải cứu cho, vì nó đã nói rằng: Ta là Con Đức Chúa Trời. ⁴⁴ Hai tên trộm cướp bị đóng đinh trên cây thập tự với Ngài cũng nhieéc móc Ngài như vậy. ⁴⁵ Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, khắp cả xứ đều tối tăm mù mịt. ⁴⁶ Ước chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu tiếng lớn lên rằng: Ê-li, Ê-li, lam-ma sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! sao Ngài lia bỏ tôi? ⁴⁷ Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: Nó kêu Ê-li. ⁴⁸ Liền có một người trong bọn họ chạy lấy một miếng bông đá, và thấm đầy dấm, để trên đầu cây sậy mà đưa cho Ngài uống. ⁴⁹ Nhưng kẻ khác thì lại nói rằng: Hãy để vậy, coi thử có Ê-li đến giải cứu nó chẳng. ⁵⁰ Đức Chúa Jêsus lại kêu lên một tiếng lớn nữa, rồi trút linh hồn. ⁵¹ Và nầy, cái màn trong đền thờ, bị xé ra làm hai từ trên chí dưới, đất thì rung động, đá lớn bể ra, ⁵² mồ mả mở ra, và nhiều thân của các thánh qua đời được sống lại. ⁵³ Sau khi Đức Chúa Jêsus đã sống lại, các thánh đó ra khỏi mồ mả, đi vào thành thánh, và hiện ra cho nhiều người thấy. ⁵⁴ Thầy đội và những lính cùng với người canh giữ Đức Chúa Jêsus, thấy đất rung động và những điều xảy đến, thì sợ hãi lắm, mà nói rằng:

Thật người này là Con Đức Chúa Trời. ⁵⁵ Và, có nhiều người đàn bà đứng coi ở đằng xa, là người đã đi theo Đức Chúa Jê-sus từ xứ Ga-li-lê để hầu việc Ngài. ⁵⁶ Trong những đàn bà đó có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri, mẹ của Gia-cơ và Giô-sép, và mẹ hai con trai của Xê-bê-đê. ⁵⁷ Đến chiều tối, có một người giàu, ở thành A-ri-ma-thê, tên là Giô-sép, chính là một môn đồ của Đức Chúa Jê-sus, ⁵⁸ đến nơi Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jê-sus. Phi-lát bèn truyền cho. ⁵⁹ Giô-sép lấy xác Ngài mà bọc trong tấm vải liệm trắng, ⁶⁰ và đưa để trong một cái huyệt mới mà người đã khiến đục cho mình trong hòn đá; đoạn, lăn một hòn đá lớn đến trước cửa mồ, rồi đi. ⁶¹ Có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác ở đó, ngồi đối ngang huyệt. ⁶² Đến ngày mai (là ngày sau ngày sắm sửa), các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si cùng nhau đến Phi-lát ⁶³ mà nói rằng: Thưa chúa, chúng tôi nhớ người gian dối này, khi còn sống, có nói rằng: Khởi ba ngày thì ta sẽ sống lại. ⁶⁴ Vậy, xin hãy cắt người canh mả cẩn thận cho đến ngày thứ ba, kéo môn đồ nó đến lấy trộm xác đi, rồi nói với chúng rằng: Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Sự gian dối sau đó sẽ tệ hơn sự gian dối trước. ⁶⁵ Phi-lát nói với họ rằng: Các người có lính canh; hãy đi canh giữ theo ý các người. ⁶⁶ Vậy, họ đi, niêm phong mả Ngài lại, cắt lính canh giữ, lấy làm chắc chắn lắm.

28

¹ Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhất trong tuần

lễ, lúc tung tung sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ. ² Và này, đất rúng động dữ dội, vì có thiên sứ của Chúa ở trên trời xuống, đến lăn hòn đá ra mà ngồi ở trên. ³ Hình dong của thiên sứ giống như chớp nháng, và áo trắng như tuyết. ⁴ Vì đó, những lính canh sợ hãi run rẩy, trở nên như người chết. ⁵ Song thiên sứ nói cùng các người đàn bà đó rằng: Các người đừng sợ chi cả; vì ta biết các người tìm Đức Chúa Jê-sus, là Đấng bị đóng đinh trên thập tự giá. ⁶ Ngài không ở đây đâu; Ngài sống lại rồi, như lời Ngài đã phán. Hãy đến xem chỗ Ngài đã nằm; ⁷ và hãy đi mau nói cho môn đồ Ngài hay rằng Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Đây này, Ngài đi trước các người qua xứ Ga-li-lê; ở đó, các người sẽ thấy Ngài. Aáy, ta đã bảo các người. ⁸ Hai người đàn bà đó bèn vội vàng ra khỏi mộ, vừa sợ vừa cả mừng, chạy báo tin cho các môn đồ. ⁹ Này, Đức Chúa Jê-sus gặp hai người đàn bà đó, thì phán rằng: Mừng các người! Hai người cùng đến gần ôm chân Ngài, và thờ lạy Ngài. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Đừng sợ chi cả; hãy đi bảo cho anh em ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta. ¹¹ Trong khi hai người đàn bà đó đi đường, thì có mấy tên lính canh vào thành thuật lại cho các thầy tế lễ cả biết mọi việc đã xảy đến. ¹² Các thầy bèn nhóm lại cùng các trưởng lão đặng bàn luận, xong rồi, thì họ cho những lính đó nhiều tiền bạc, ¹³ mà dặn rằng: Các người hãy nói rằng: Môn đồ nó đã đến lúc ban đêm, khi chúng tôi đang ngủ, mà lấy trộm nó đi. ¹⁴ Nếu

điều ấy thầu tai quan tổng đốc, thì chúng ta sẽ khuyên giải người, và làm cho các người khỏi lo sợ. ¹⁵ Mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như lời. Tiếng ấy đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay. ¹⁶ Mười một môn đồ, đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn núi mà Đức Chúa Jêsus đã chỉ cho. ¹⁷ Khi môn đồ thấy Ngài, thì thờ lạy Ngài; nhưng có một vài người nghi ngờ. ¹⁸ Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn đồ như vậy: Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. ¹⁹ Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, ²⁰ và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận thế.

Tin mừng theo Mác

¹ Đầu Tin Lành của Đức Chúa Jêsus Christ, là Con Đức Chúa Trời. ² Như đã chép trong sách tiên tri Ê-sai rằng: Này, ta sai sứ ta đến trước mặt ngươi, Người sẽ dọn đường cho ngươi. ³ Có tiếng kêu trong đồng vắng rằng: Hãy dọn đường Chúa, Ban bằng các nẻo Ngài; ⁴ Giăng đã tới, trong đồng vắng vừa làm vừa giảng phép báp-tem ăn năn, cho được tha tội. ⁵ Cả xứ Giu-đê và hết thầy dân sự thành Giê-ru-sa-lem đều đến cùng người, xưng tội mình và chịu người làm phép báp-tem dưới sông Giô-đanh. ⁶ Giăng mặc áo lông lạc đà, buộc dây lưng da ngang hông; ăn những châu chấu và mật ong rừng. ⁷ Người giảng dạy rằng: Có Đáng quyền phép hơn ta đến sau ta; ta không đáng cúi xuống mở dây giày Ngài. ⁸ Ta làm phép báp-tem cho các ngươi bằng nước; nhưng Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh. ⁹ Và, trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đến từ Na-xa-rét là thành xứ Ga-li-lê, và chịu Giăng làm phép báp-tem dưới sông Giô-đanh. ¹⁰ Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các tầng trời mở ra, và Đức Thánh Linh ngự xuống trên mình Ngài như chim bồ câu. ¹¹ Lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường. ¹² Tức thì Đức Thánh Linh giục Ngài đến

nơi đồng vắng. ¹³ Ngài ở nơi đồng vắng chịu quỷ Sa-tan cám dỗ bốn mươi ngày, ở chung với thú rừng, và có thiên sứ hầu việc Ngài. ¹⁴ Sau khi Giăng bị tù, Đức Chúa Jêsus đến xứ Ga-li-lê, giảng Tin Lành của Đức Chúa Trời, ¹⁵ mà rằng: K’ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần; các ngươi hãy ăn năn và tin đạo Tin Lành. ¹⁶ Ngài đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy Si-môn với Anh-rê, em người, đang thả lưới dưới biển; vì hai người vốn làm nghề chài. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Hãy theo ta, và ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người. ¹⁸ Tức thì hai người bỏ chài lưới mà theo Ngài. ¹⁹ Đi một đôi xa xa, Ngài thấy Gia-cơ, con Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang vá lưới trong thuyền. ²⁰ Ngài liền kêu hai người; thì họ để Xê-bê-đê, cha mình, ở lại trong thuyền với mấy người làm thuê, mà theo Ngài. ²¹ Kế đó, đi đến thành Ca-bê-na-um; nhằm ngày Sa-bát, tức thì Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, khởi dạy dỗ tại đó. ²² Chúng đều cảm động về sự dạy dỗ của Ngài, vì Ngài dạy như có quyền phép, chứ chẳng phải như các thầy thông giáo đâu. ²³ Và, cũng một lúc ấy, trong nhà hội có người bị tà ma ám, ²⁴ kêu lên rằng: Hỡi Jêsus, người Na-xa-rét, chúng tôi với Ngài có sự gì chẳng? Ngài đến để diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời. ²⁵ Nhưng Đức Chúa Jêsus nghiêm trách nó rằng: Hãy nín đi, ra khỏi người này. ²⁶ Tà ma bèn vật mạnh người ấy, cất tiếng kêu lớn, và ra khỏi người. ²⁷ Ai nấy đều lấy làm lạ, đến nỗi hỏi nhau rằng: Cái gì

vậy? Sự dạy mới sao! Người này lấy quyền phép sai khiến đến tà ma, mà nó cũng phải vâng lời!

²⁸ Danh tiếng Đức Chúa Jêsus tức thì đồn ra khắp cả miền xung quanh xứ Ga-li-lê. ²⁹ Vừa ở nhà hội ra, Chúa và môn đồ đi với Gia-cơ cùng Giăng vào nhà Si-môn và Anh-rê. ³⁰ Vả, bà gia Si-môn đang nằm trên giường, đau rét; tức thì chúng thưa với Ngài về chuyện người. ³¹ Ngài bèn lại gần, cầm tay người đỡ dậy; bình rét dứt đi, và người bắt tay hầu hạ. ³² Đến chiều, mặt trời đã lặn, người ta đem mọi kẻ bệnh và kẻ bị quỷ ám đến cùng Ngài. ³³ Cả thành nhóm lại trước cửa. ³⁴ Ngài chữa lành nhiều kẻ đau các thứ bệnh, và đuổi nhiều quỷ, chẳng cho phép các quỷ nói ra, vì chúng nó biết Ngài. ³⁵ Sáng hôm sau trời còn mờ mờ, Ngài chờ dậy, bước ra, đi vào nơi vắng vẻ, và cầu nguyện tại đó. ³⁶ Si-môn cùng đồng bạn đi tìm Ngài. ³⁷ Khi kiếm được thì thưa rằng: Hết thầy đang tìm thầy. ³⁸ Ngài phán: Chúng ta hãy đi nơi khác, trong những làng xung quanh đây, để ta cũng giảng đạo ở đó nữa; vì ấy là cốt tại việc đó mà ta đã đến. ³⁹ Ngài trải khắp xứ Ga-li-lê, giảng dạy trong các nhà hội và đuổi quỷ. ⁴⁰ Có một người phung đến cùng Ngài, quỷ xuống cầu xin rằng: Nếu Chúa khứng, có thể khiến tôi sạch được. ⁴¹ Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, giơ tay sờ người, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. ⁴² Liền khi đó, phung lặn mất, người trở nên sạch. ⁴³ Tức thì Đức Chúa Jêsus cho người ra, lấy giọng nghiêm phán rằng: ⁴⁴ Hãy giữ chó tở điều đó cùng ai; song khá đi tở mình cùng

thầy tế lễ, và vì người được sạch, hãy dâng của lễ theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ. ⁴⁵ Nhưng người ấy đi, đồn việc đó ra, tới đâu cũng thuật chuyện, đến nỗi Chúa Giê-xu không vào thành cách rõ ràng được nữa; song Ngài ở ngoài, tại nơi vắng vẻ; và người ta từ bốn phương đều đến cùng Ngài.

2

¹ Khởi một vài ngày, Đức Chúa Jê-sus trở vào thành Ca-bê-na-um, và chúng nghe nói Ngài ở trong nhà. ² Họ họp lại tại đó đông lắm, đến nỗi trước cửa cũng không còn chỗ trống; Ngài giảng đạo cho họ nghe. ³ Bấy giờ có mấy kẻ đem tới cho Ngài một người đau bại, có bốn người khiêng. ⁴ Nhưng, vì đông người, không lại gần Ngài được, nên đỡ mái nhà ngay chỗ Ngài ngồi, rồi do lỗ đó dùng giường người bại nằm xuống. ⁵ Đức Chúa Jê-sus thấy đức tin họ, bèn phán cùng kẻ bại rằng: Hỡi con ta, tội lỗi ngươi đã được tha. ⁶ Và, có mấy thầy thông giáo ngồi đó, nghĩ thầm rằng: ⁷ Sao người này nói như vậy? Người nói phạm thượng đó! Ngoài một mình Đức Chúa Trời, còn có ai tha tội được chăng? ⁸ Đức Chúa Jê-sus trong trí đã hiểu họ tự nghĩ như vậy, tức thì phán rằng: Sao các ngươi bàn luận trong lòng thế ấy? ⁹ Nay bảo kẻ bại rằng: Tội ngươi đã được tha; hay là bảo người rằng: Hãy đứng dậy vác giường mà đi; hai điều ấy điều nào dễ hơn? ¹⁰ Và, để cho các ngươi biết Con người ở thế gian có quyền tha tội, thì Ngài phán cùng kẻ bại rằng:

¹¹ Ta biểu người, hãy đứng dậy, vác giường đi về nhà. ¹² Kẻ bại đứng dậy, tức thì vác giường đi ra trước mặt thiên hạ; đến nỗi ai nấy đều lấy làm lạ, ngợi khen Đức Chúa Trời, mà rằng: Chúng tôi chưa hề thấy việc thể này. ¹³ Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus trở lại về phía mé biển; cả dân chúng đến cùng Ngài, rồi Ngài dạy dỗ họ. ¹⁴ Ngài vừa đi qua thấy Lê-vi, con A-phê, đang ngồi tại sở thu thuế, thì phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người đứng dậy theo Ngài. ¹⁵ Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn tại nhà Lê-vi, có nhiều người thu thuế và kẻ có tội đồng bàn với Ngài và môn đồ Ngài; vì trong bọn đó có nhiều kẻ theo Ngài rồi. ¹⁶ Các thầy thông giáo thuộc phe người Pha-ri-si thấy Ngài ăn với bọn thu thuế và kẻ phạm tội, thì nói với môn đồ Ngài rằng: Người cùng ăn với kẻ thu thuế và kẻ có tội sao! ¹⁷ Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán cùng họ rằng: Chẳng phải kẻ mạnh khỏe cần thầy thuốc đâu, nhưng là kẻ có bệnh; ta chẳng phải đến gọi người công bình, nhưng gọi kẻ có tội. ¹⁸ Vả, môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si đều kiêng ăn. Có người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Bởi có nào môn đồ của Giăng và môn đồ của người Pha-ri-si đều kiêng ăn, còn môn đồ của thầy không kiêng ăn? ¹⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Bạn hữu của chàng rể có kiêng ăn được trong khi chàng rể còn ở cùng mình chẳng? Hễ chàng rể còn ở với họ đến chừng nào, thì họ không thể kiêng ăn được đến chừng nấy. ²⁰ Song tới k” chàng rể phải đem đi khỏi họ, trong ngày đó họ sẽ kiêng

ăn. ²¹ Không ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; nếu vậy thì miếng nỉ mới chẳng rách áo cũ, mà đàng rách càng xấu thêm. ²² Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, rượu làm vỡ bầu, rượu mất và bầu cũng chẳng còn. ²³ Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua đồng lúa mì; đang đi đường, môn đồ Ngài bứt bông lúa mì. ²⁴ Các người Pha-ri-si bèn nói cùng Ngài rằng: Coi kia, sao môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát? ²⁵ Ngài đáp rằng: Các người chưa đọc đến sự vua Đa-vít làm trong khi vua cùng những người đi theo bị túng đói hay sao? ²⁶ Thể nào trong đời A-bi-tha làm thầy cả thượng phẩm, vua ấy vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, lại cũng cho những người đi theo ăn nữa, dầu bánh ấy chỉ những thầy tế lễ mới được phép ăn thôi? ²⁷ Đoạn, Ngài lại phán: Vì loài người mà lập ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng nên loài người. ²⁸ Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

3

¹ Lần khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, ở đó có một người nam teo bàn tay. ² Chúng rình xem thử Ngài có chữa người đó trong ngày Sa-bát chẳng, đặt cáo Ngài. ³ Ngài phán cùng người teo tay rằng: hãy dậy, đứng chính giữa đây. ⁴ rồi Ngài hỏi họ rằng: trong ngày Sa-bát, nên làm việc lành hay việc dữ, cứu người hay giết người? Nhưng họ đều nín lặng. ⁵ Bấy giờ, Ngài lấy mắt liếc họ, vừa giận vừa buồn vì lòng

họ cứng cỏi, rồi phán cùng người nam rằng: hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành.

⁶ Các người Pha-ri-si đi ra, tức thì bàn luận với phe Hê-rốt nghịch cùng Ngài, đặng giết Ngài đi.

⁷ Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ Ngài lánh ra nơi bờ biển, có đoàn dân đông lắm từ xứ Ga-li-lê đến theo Ngài. Từ xứ Giu-đê, ⁸ thành Giê-ru-sa-lem, xứ Y-đu-mê, xứ bên kia sông Giô-đanh, miền xung quanh thành Ty-rơ và thành Si-đôn cũng vậy, dân đông lắm, nghe nói mọi việc Ngài làm, thì đều đến cùng Ngài. ⁹ Bởi có dân đông, nên Ngài biểu môn đồ sắm cho mình một chiếc thuyền nhỏ sẵn sàng, đặng cho khỏi bị chúng lấn ép Ngài quá. ¹⁰ Vì Ngài đã chữa lành nhiều kẻ bệnh, nên nổi ai nấy có bệnh chi cũng đều áp đến gần để rờ Ngài. ¹¹ Khi tà ma thấy Ngài, bèn sấp mình xuống nơi chân Ngài mà kêu lên rằng: Thầy là Con Đức Chúa Trời! ¹² Song Ngài nghiêm cấm chúng nó chớ tỏ cho ai biết mình.

¹³ Kế đó, Đức Chúa Jêsus lên trên núi, đòi những người Ngài muốn, thì những người ấy đến kê Ngài. ¹⁴ Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ đồ, để ở cùng Ngài và sai đi giảng đạo, ¹⁵ lại ban cho quyền phép đuổi quỷ. ¹⁶ Đây là mười hai sứ đồ Ngài đã lập: Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ; ¹⁷ Gia-cơ con Xê-bê-đê, và Giăng em Gia-cơ, Ngài đặt tên hai người là Bô-a-net, nghĩa là con trai của sấm sét; ¹⁸ Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ con A-phê, Tha-đê, Si-môn người Ca-na-an, ¹⁹ và Giu-đa ồch-ca-ri-ốt, chính tên này đã phản Ngài. ²⁰ Đức Chúa Jêsus

cùng môn đồ vào trong một cái nhà; đoàn dân lại nhóm họp tại đó, đến nỗi Ngài và môn đồ không ăn được. ²¹ Những bạn hữu Ngài nghe vậy, bèn đến để cầm giữ Ngài; vì người ta nói Ngài đã mất trí khôn. ²² Có các thầy thông giáo ở thành Giê-ru-sa-lem xuống, nói rằng: Người bị quỷ Bê-ên-xê-bun ám, và nhờờờờờ chúa quỷ mà ttttttrừ quỷ. ²³ Song Đức Chúa Jêsus kêu họ đến, dùng lời thí dụ mà phán rằng: Sao quỷ Sa-tan đuổi được quỷ Sa-tan? ²⁴ Nếu một nước tự chia nhau, thì nước ấy không thể còn được; ²⁵ lại nếu một nhà tự chia nhau, thì nhà ấy không thể còn được. ²⁶ Vậy, nếu quỷ Sa-tan tự đẩy lên nghịch cùng mình, tất nó bị chia xé ra, không thể còn được; song nó đã gần đến cùng rồi. ²⁷ Chẳng ai có thể vào nhà một người mạnh sức cướp lấy của người, mà trước hết không trói người lại; phải trói người lại, rồi mới cướp nhà người được. ²⁸ Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi tội lỗi sẽ tha cho con cái loài người, và hết thảy những lời phạm thượng họ sẽ nói ra cũng vậy; ²⁹ nhưng ai sẽ nói phạm đến Đức Thánh Linh thì chẳng hề được tha, phải mắc tội đời đời. ³⁰ Ngài phán như vậy, vì họ nói rằng: Người bị tà ma ám. ³¹ Mẹ và anh em Ngài đến, đứng ngoài sai kêu Ngài. Đoàn dân vẫn ngồi chung quanh Ngài. ³² Có kẻ thưa rằng: Này, mẹ và anh em thầy ở ngoài kia đang tìm thầy. ³³ Song Ngài phán cùng họ rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? ³⁴ Ngài lại đưa mắt liếc những kẻ ngồi chung quanh mình mà phán

rằng: Kìa là mẹ ta và anh em ta! ³⁵ Ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời, nấy là anh em, chị em, và mẹ ta vậy.

4

¹ Đức Chúa Jêsus lại khởi sự giảng dạy nơi bờ biển; có một đoàn dân đông lắm nhóm lại xung quanh Ngài, Ngài bước lên trong một chiếc thuyền và ngồi đó, còn cả đoàn dân thì ở trên đất nơi mé biển. ² Ngài lấy thí dụ dạy dỗ họ nhiều điều, và trong khi dạy, Ngài phán rằng: ³ Hãy nghe. Có người gieo giống đi ra đặng gieo. ⁴ Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim đến ăn hết. ⁵ Một phần khác rơi nhằm nơi đất đá sỏi, chỉ có ít đất thịt, tức thì mọc lên, vì bị lấp không sâu; ⁶ nhưng khi mặt trời đã mọc, thì bị đốt, và bởi không có rễ, nên phải héo. ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai; gai mọc rậm lên làm cho nghẹt ngòi, và không kết quả. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm nơi đất tốt, thì kết quả, lớn lên và nẩy nở ra; một hột ra ba chục, hột khác sáu chục, hột khác một trăm. ⁹ Ngài lại phán rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe. ¹⁰ Khi Đức Chúa Jêsus ở một mình, những kẻ xung quanh Ngài cùng mười hai sứ đồ hỏi Ngài về các lời thí dụ. ¹¹ Ngài phán rằng: Sự mầu nhiệm của nước Đức Chúa Trời đã tỏ ra cho các người; nhưng về phần người ngoài, thì dùng cách thí dụ để dạy mọi sự, ¹² hầu cho họ xem thì xem mà không thấy, nghe thì nghe mà không hiểu; e họ hối cải mà được tha tội chẳng. ¹³ Đoạn, Ngài phán rằng:

Các người không hiểu thí dụ ấy sao? Vậy thì thế nào hiểu mọi thí dụ được? ¹⁴ Người gieo giống ấy là gieo đạo. ¹⁵ Những kẻ ở dọc đường là kẻ đã chịu đạo gieo nơi mình; nhưng vừa mới nghe đạo, tức thì quỷ Sa-tan đến, cướp lấy đạo đã gieo trong lòng họ đi. ¹⁶ Cũng vậy, những người chịu giống gieo nơi đất đá sỏi, là những kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; ¹⁷ song vì trong lòng họ không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi, nên nổi gặp khi vì có đạo mà xảy ra sự cực khổ, bất bớ, thì liền vấp phạm. ¹⁸ Còn những kẻ chịu giống gieo nơi bụi gai, là kẻ đã nghe đạo; ¹⁹ song sự lo lắng về đời này, sự mê đắm về giàu sang, và các sự tham muốn khác thấu vào lòng họ, làm cho nghẹt ngòi đạo, và trở nên không trái. ²⁰ Nhưng, những người chịu giống gieo vào nơi đất tốt, là kẻ nghe đạo, chịu lấy và kết quả, một hạt ra ba chục, hạt khác sáu chục, hạt khác một trăm. ²¹ Ngài lại phán cùng họ rằng: Có ai đem đèn để dưới cái thùng hoặc dưới cái giường chẳng? Há chẳng phải để trên chân đèn sao? ²² Vì chẳng có điều chi kín mà không phải lộ ra, chẳng có điều chi giấu mà không phải rõ ràng. ²³ Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe! ²⁴ Ngài lại phán rằng: Hãy cẩn thận về điều mình nghe. Người ta sẽ đong cho các người bằng lường các người đã đong cho, và thêm vào đó nữa. ²⁵ Vì sẽ ban thêm cho kẻ nào có; nhưng kẻ nào không có, sẽ bị cất lấy điều mình đã có. ²⁶ Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng như một người vãi giống xuống đất; ²⁷ người ngủ hay dậy, đêm và ngày,

giống cứ nảy chồi mọc lên, mà người không biết thể nào. ²⁸ Vì đất tự sanh ra hoa lợi: ban đầu là cây, kế đến bông, đoạn bông kết thành hạt. ²⁹ Khi hạt đã chín, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa gặt đã đến. ³⁰ Ngài lại phán rằng: Chúng ta sánh nước Đức Chúa Trời với chi, hay lấy thí dụ nào mà tỏ ra? ³¹ Nước ấy giống như một hạt cải: khi người ta gieo, nó nhỏ hơn hết các hạt giống trên đất; ³² song khi gieo rồi, nó mọc lên, trở lớn hơn mọi thứ rau, và nứt ra nhánh lớn, đến nỗi chim trời núp dưới bóng nó được. ³³ Aáy bởi nhiều lời thí dụ như cách ấy mà Ngài giảng đạo cho họ, tùy theo sức họ nghe được. ³⁴ Ngài chẳng hề giảng cho chúng mà không dùng thí dụ; nhưng, khi ở riêng, Ngài cắt nghĩa hết cho môn đồ mình. ³⁵ Đến chiều ngày ấy, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia. ³⁶ Khi cho dân chúng tan về rồi, Đức Chúa Jêsus cứ ở trong thuyền, và môn đồ đưa Ngài đi; cũng có các thuyền khác cùng đi nữa. ³⁷ Vả, có cơn bão lớn nổi lên, sóng tạt vào thuyền, đến nỗi gần đầy nước; ³⁸ nhưng Ngài đang ở đằng sau lái, dựa gối mà ngủ. Môn đồ thức Ngài dậy mà thưa rằng: Thầy ôi, thầy không lo chúng ta chết sao? ³⁹ Ngài bèn thức dậy, quở gió và phán cùng biển rằng: Hãy êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và đều yên lặng như tờ. ⁴⁰ Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Sao các ngươi sợ? Chưa có đức tin sao? ⁴¹ Môn đồ kinh hãi lắm, nói với nhau rằng: Vậy thì người này là ai, mà gió và biển cũng đều vâng lệnh người?

5

¹ Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ qua đến bờ biển bên kia, trong miền Giê-ra-sê. ² Ngài mới ở trên thuyền bước xuống, tức thì có một người bị tà ma ám từ nơi mồ mả đi ra đến trước mặt Ngài. ³ Người thường ở nơi mồ mả, dắt dùng xiềng sắt cũng chẳng ai cột trói được nữa; ⁴ vì nhiều lần người bị cùm chân hoặc bị xiềng, rồi bẻ xiềng tháo cùm, không ai có sức trị được. ⁵ Người cứ ở nơi mồ mả và trên núi, ngày đêm kêu la và lấy đá đánh bầm mình. ⁶ Người thấy Đức Chúa Jêsus ở đằng xa, chạy lại sấp mình xuống trước mặt Ngài, ⁷ mà kêu lớn rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời rất cao, tôi với Ngài có sự gì chẳng? Tôi nhân danh Đức Chúa Trời mà khấn cầu Ngài, xin đừng làm khổ tôi. ⁸ Vì Đức Chúa Jêsus vừa phán cùng nó rằng: Hỡi tà ma, phải ra khỏi người này. ⁹ Ngài lại hỏi rằng: Mày tên gì? Thưa rằng: Tên tôi là Quân đội; vì chúng tôi đông. ¹⁰ Nó lại van xin Ngài đừng đuổi chúng nó ra khỏi miền đó. ¹¹ Vả, chỗ đó, tại trên núi, có một bầy heo đông đang ăn. ¹² Các quỉ cầu xin Ngài rằng: Xin khiến chúng tôi đến với bầy heo ấy, để chúng tôi nhập vào chúng nó. Đức Chúa Jêsus cho phép. ¹³ Các tà ma ra khỏi người đó, bèn nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên vực cao vụt đâm đầu xuống biển. Có độ hai ngàn con heo chết chìm cả dưới biển. ¹⁴ Những kẻ chăn heo trốn, đồn tin này ra khắp trong thành và trong nhà quê; ¹⁵ dân sự đổ ra đặng xem điều đã xảy đến. Vậy, chúng đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy

người đã bị nhiều quỷ ám, đang ngồi, mặc quần áo, trí khôn bình tĩnh, thì sợ hãi lắm. ¹⁶ Những người đã thấy việc đó, thuật cho họ nghe chuyện đã xảy đến cho kẻ bị quỷ ám và bầy heo. ¹⁷ Chúng bèn xin Ngài ra khỏi địa phận mình. ¹⁸ Lúc Ngài đang bước vào thuyền, người trước đã bị quỷ ám xin ở lại với Ngài. ¹⁹ Nhưng Đức Chúa Jêsus không cho, phán rằng: Hãy về nhà ngươi, nơi bạn hữu ngươi, mà thuật lại cho họ điều lớn lao thể nào Chúa đã làm cho ngươi, và Ngài đã thương xót ngươi cách nào. ²⁰ Vậy, người đi, đồn ra trong xứ Ê-đê-ca-bô-lơ những điều lớn lao thể nào mà Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình; ai nấy đều lấy làm lạ. ²¹ Khi Đức Chúa Jêsus lại xuống thuyền qua bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm họp chung quanh Ngài. Ngài đứng trên bờ biển. ²² Bấy giờ, có một người trong những người cai nhà hội, tên là Giai ru, đến, thấy Đức Chúa Jêsus, bèn gieo mình nơi chân Ngài; ²³ nài xin mà rằng: Con gái nhỏ tôi gần chết; xin Chúa đến, đặt tay trên nó, đừng nó lạnh mạnh và sống. ²⁴ Đức Chúa Jêsus đi với người; đoàn dân đông cùng đi theo và lấn ép Ngài. ²⁵ Vả, tại đó có một người đàn bà bị bệnh mất huyết đã mười hai năm, ²⁶ bấy lâu chịu khổ sở trong tay nhiều thầy thuốc, hao tốn hết tiền của, mà không thấy đỡ gì; bệnh lại càng nặng thêm. ²⁷ Người đã nghe tin về Đức Chúa Jêsus, bèn lẩn vào đằng sau giữa đám đông, mà sờ áo Ngài. ²⁸ Vì người nói rằng: Nếu ta chỉ sờ đến áo Ngài mà thôi, thì ta sẽ được lành. ²⁹ Cùng một lúc ấy, huyết lậu liền cầm

lại; người nghe trong mình đã được lành bệnh. ³⁰ Tức thì Đức Chúa Jêsus tự biết có sức mạnh đã ra từ mình, bèn xây lại giữa đám đông mà hỏi rằng: Ai đã sờ áo ta? ³¹ Môn đồ thưa rằng: Thầy thấy đám đông lấn ép thầy, thầy còn hỏi rằng: Ai sờ đến ta? ³² Ngài nhìn chung quanh mình để xem người đã làm điều đó. ³³ Người đàn bà biết sự đã xảy đến cho mình, bèn run sợ đến gieo mình dưới chân Ngài, tỏ hết tình thật. ³⁴ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức tin con đã cứu con; hãy đi cho bình an và được lành bệnh. ³⁵ Đang khi Ngài còn phán, có kẻ đến từ nhà người cai nhà hội mà nói với người rằng: Con gái ông đã chết rồi; còn phiền Thầy làm chi? ³⁶ Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng màng đến lời ấy, phán cùng cai nhà hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin mà thôi. ³⁷ Ngài chẳng cho ai theo mình, trừ ra Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng là em là Gia-cơ. ³⁸ Khi đã đến nhà người cai nhà hội, Ngài thấy chúng làm om sòm, kẻ khóc người kêu lớn tiếng. ³⁹ Vào nhà rồi, Ngài phán cùng chúng rằng: Sao các người làm ồn ào và khóc lóc vậy? Đứa trẻ chẳng phải chết, song nó ngủ. ⁴⁰ Chúng nhạo báng Ngài. Ngài bèn đuổi chúng ra hết, đem cha mẹ đứa trẻ với những kẻ theo Ngài, cùng vào chỗ nó nằm. ⁴¹ Ngài nắm tay nó mà phán rằng: Ta-li-tha Cu-mi; nghĩa là: Hỡi con gái nhỏ, ta truyền cho mày, hãy chỗi dậy. ⁴² Tức thì đứa gái chỗi dậy mà bước đi, vì đã lên mười hai tuổi. Chúng rất lấy làm lạ. ⁴³ Ngài cấm ngặt chúng đừng cho ai biết sự ấy, và truyền cho đứa trẻ ăn.

6

¹ Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó, đến quê hương mình, có các môn đồ cùng đi theo. ² Đến ngày Sa-bát, Ngài bắt đầu dạy dỗ trong nhà hội; thiên hạ nghe Ngài, lấy làm lạ mà nói rằng: Người bởi đâu được những điều này? Sự khôn sáng mà người được ban cho là gì, và thể nào tay người làm được những phép lạ dường ấy? ³ Có phải người là thợ mộc, con trai Ma-ri, anh em với Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đê, và Si-môn chăng? Chị em người há chẳng phải ở giữa chúng ta đây ư? Chúng bèn vấp phạm vì cớ Ngài. ⁴ Song Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đáng tiên tri chỉ bị quê hương mình, bà con mình và trong nhà mình khinh dể mà thôi. ⁵ Ý đó, Ngài không làm phép lạ nào được, chỉ đặt tay chữa lành một vài người đau ốm; ⁶ và Ngài lấy làm lạ vì chúng chẳng tin. Rồi Ngài đi khắp các làng gần đó mà giảng dạy. ⁷ Ngài bèn kêu mười hai sứ đồ, bắt đầu sai đi từng đôi, ban quyền phép trừ tà ma. ⁸ Ngài truyền cho sứ đồ đi đường đừng đem chi theo hết, hoặc bánh, hoặc bao, hoặc tiền bạc trong dây lưng, chỉ đem một cây gậy mà thôi; ⁹ chỉ mang dép, đừng mặc hai áo. ¹⁰ Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hễ nhà nào các ngươi sẽ vào, hãy cứ ở đó, cho đến khi đi. ¹¹ Nếu có chỗ nào, người ta không chịu tiếp các ngươi, và cũng không nghe các ngươi nữa, thì hãy đi khỏi đó, và phủ bụi đã dẫm chân mình, để làm chứng cho họ. ¹² Vậy, các sứ đồ đi ra, giảng cho người ta phải ăn năn; ¹³ đuổi nhiều ma quỷ, xức

dầu cho nhiều kẻ bệnh và chữa cho được lành. ¹⁴ Vả, vua Hê-rôt nghe nói về Đức Chúa Jêsus (vì danh tiếng Ngài đã trở nên lừng lẫy), thì nói rằng: Giăng, là người làm phép báp-tem, đã từ kẻ chết sống lại; cho nên tự người làm ra các phép lạ. ¹⁵ Người thì nói: Aáy là Ê-li; kẻ thì nói: Aáy là đấng tiên tri, như một trong các đấng tiên tri đời xưa. ¹⁶ Nhưng Hê-rôt nghe vậy, thì nói rằng: Aáy là Giăng mà ta đã truyền chém, người đã sống lại. ¹⁷ Sô là, Hê-rôt đã sai người bắt Giăng, và truyền xiềng lại cầm trong ngục, bởi có Hê-rô-đia, vợ Phi-líp em vua, vì vua đã cưới nàng, ¹⁸ và Giăng có can vua rằng: Vua không nên lấy vợ em mình. ¹⁹ Nhân đó, Hê-rô-đia cầm Giăng, muốn giết đi. ²⁰ Nhưng không thể giết, vì Hê-rôt sợ Giăng, biết là một người công bình và thánh. Vua vẫn gìn giữ người, khi nghe lời người rồi, lòng hằng bối rối, mà vua băng lòng nghe. ²¹ Nhưng, vừa gặp dịp tiện, là ngày sanh nhật Hê-rôt, vua đãi tiệc các quan lớn trong triều, các quan võ, cùng các người tôn trưởng trong xứ Ga-li-lê. ²² Chính con gái Hê-rô-đia vào, nhảy múa, đẹp lòng Hê-rôt và các người dự tiệc nữa. Vua nói cùng người con gái ấy rằng: Hãy xin ta điều chi người muốn, ta sẽ cho. ²³ Vua lại thề cùng nàng rằng: Bất k' người xin điều chi, ta cũng sẽ cho, dầu xin phân nửa nước ta cũng vậy. ²⁴ Nàng ra khỏi đó, nói với mẹ rằng: Tôi nên xin điều chi? Mẹ rằng: Cái đầu của Giăng Báp-tít. ²⁵ Tức thì nàng vội trở vào nơi vua mà xin rằng: Tôi muốn vua lập tức cho

tôi cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm. ²⁶ Vua lấy làm buồn rầu lắm; nhưng vì có lời thề mình và khách dự yến, thì không muốn từ chối nàng. ²⁷ Vua liền sai một người lính thị vệ truyền đem đầu Giăng đến. ²⁸ Người ấy đi chém Giăng trong ngục; rồi để đầu trên mâm đem cho người con gái, và người con gái đem cho mẹ mình. ²⁹ Môn đồ Giăng nghe tin, đến lấy xác người chôn trong mồ. ³⁰ Các sứ đồ nhóm lại cùng Đức Chúa Jêsus, thuật cho Ngài mọi điều mình đã làm và dạy. ³¹ Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hãy đi tẻ ra trong nơi vắng vẻ, nghỉ ngơi một chút. Vì có kẻ đi người lại đông lắm, đến nỗi Ngài và sứ đồ không có thì giờ mà ăn. ³² Vậy, Ngài và sứ đồ xuống thuyền đặng đi tẻ ra trong nơi vắng vẻ. ³³ Nhưng nhiều người thấy đi, thì nhìn biết; dân chúng từ khắp các thành đều chạy bộ đến nơi Chúa cùng sứ đồ vừa đi, và đã tới đó trước. ³⁴ Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ở thuyền bước ra, thấy đoàn dân đông lắm, thì Ngài động lòng thương xót đến, vì như chiên không có người chăn; Ngài bèn khởi sự dạy dỗ họ nhiều điều. ³⁵ Trời đã chiều, môn đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: Chỗ này là vắng vẻ, và trời đã chiều rồi; ³⁶ xin cho dân chúng về, để họ đi các nơi nhà quê và các làng gần đây đặng mua đồ ăn. ³⁷ Ngài đáp rằng: Chính các người phải cho họ ăn. Môn đồ thưa rằng: chúng tôi sẽ đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê bánh để cho họ ăn hay sao? ³⁸ Ngài hỏi rằng: Các người có bao nhiêu bánh? Hãy đi xem thử.

Môn đồ xem xét rồi, thưa rằng: Năm cái bánh và hai con cá. ³⁹ Ngài bèn truyền cho môn đồ biểu chúng ngồi xuống hết thấy từng chòm trên cỏ xanh. ⁴⁰ Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một trăm, hàng thì năm chục. ⁴¹ Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho môn đồ, đặt phát cho đoàn dân; lại cũng chia hai con cá cho họ nữa. ⁴² Ai nấy ăn no nê rồi; ⁴³ người ta lượm được mười hai giỏ đầy những miếng bánh và cá còn thừa lại. ⁴⁴ Vả, số những kẻ đã ăn chừng năm ngàn người. ⁴⁵ Rồi Ngài liền giục môn đồ vào thuyền, qua bờ bên kia trước mình, hướng đến thành Bết-sai-đa, trong khi Ngài cho dân chúng về. ⁴⁶ Ngài lìa khỏi chúng rồi, thì lên núi mà cầu nguyện. ⁴⁷ Đến tối, chiếc thuyền đang ở giữa biển, còn Ngài thì ở một mình trên đất. ⁴⁸ Ngài thấy môn đồ chèo khó nhọc lắm, vì gió ngược. Lối canh tư đêm ấy, Ngài đi bộ trên biển mà đến cùng môn đồ; và muốn đi trước. ⁴⁹ Môn đồ thấy Ngài đi bộ trên mặt biển ngỡ là ma, nên la lên; ⁵⁰ vì ai nấy đều thấy Ngài và sợ hoảng. nhưng Ngài liền nói chuyện với môn đồ và phán rằng: Hãy yên lòng, ta đây đừng sợ chi. ⁵¹ Ngài bèn bước lên thuyền với môn đồ, thì gió lặng. Môn đồ càng lấy làm lạ hơn nữa; ⁵² vì chẳng hiểu phép lạ về mấy cái bánh, bởi lòng cứng cõi. ⁵³ Khi Ngài và môn đồ đã qua khỏi biển, đến xứ Ghê-nê-xa-rét, thì ghé thuyền vào bờ. ⁵⁴ Vừa ở trong thuyền bước ra, có dân chúng nhận biết Ngài, ⁵⁵ chạy khắp cả miền đó,

không những người đau nằm trên giường, hề nghe Ngài ở đâu thì đem đến đó. ⁵⁶ Ngài đến nơi nào, hoặc làng, thành, hay chôn nhà quê, người ta đem người đau để tại các chợ, và xin Ngài cho phép mình ít nữa được rờ đến trôn áo Ngài; những kẻ đã rờ đều được lành bệnh cả.

7

¹ Bấy giờ các người Pha-ri-si và mấy thầy thông giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến, nhóm lại cùng Đức Chúa Jê-sus, ² thấy một vài môn đồ Ngài dùng tay chưa tinh sạch mà ăn, nghĩa là không rửa tay. ³ Vả, người Pha-ri-si và người Giu-đa thường giữ lời truyền khẩu của người xưa, nếu không rửa tay cẩn thận thì không ăn; ⁴ khi họ ở chợ về, nếu không rửa cũng không ăn. Họ lại còn theo lời truyền khẩu mà giữ nhiều sự khác nữa, như rửa chén và bình bằng đất hoặc bằng đồng. ⁵ Vậy, các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo hỏi Ngài rằng: Sao môn đồ thầy không giữ lời truyền khẩu của người xưa, dùng tay chưa tinh sạch mà ăn như vậy? ⁶ Ngài đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, Ê-sai đã nói tiên tri về việc các ngươi phải lắm, như có chép rằng: Dân này lấy môi miếng tôn kính ta; Nhưng lòng chúng nó xa ta lắm. ⁷ Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, Vì chúng nó dạy theo những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra. ⁸ Các ngươi bỏ điều răn của Đức Chúa Trời, mà giữ lời truyền khẩu của loài người! ⁹ Ngài cũng phán cùng họ rằng: Các ngươi bỏ hẳn điều răn của Đức Chúa Trời,

đặng giữ theo lời truyền khẩu của mình. ¹⁰ Vì Môi-se có nói: Hãy tôn kính cha mẹ người; lại nói: Ai rửa sả cha mẹ, thì phải bị giết. ¹¹ Nhưng các người nói rằng: Nếu ai nói với cha hay mẹ mình rằng: Mọi điều tôi sẽ giúp cha mẹ được, thì đã là co-ban (nghĩa là sự dâng cho Đức Chúa Trời), ¹² vậy người ấy không được phép giúp cha mẹ mình sự gì nữa; ¹³ dường ấy, các người lấy lời truyền khẩu mình lập ra mà bỏ mất lời Đức Chúa Trời. Các người còn làm nhiều việc khác nữa giống như vậy. ¹⁴ Bấy giờ, Ngài lại kêu đoàn dân mà phán rằng: Các người ai nấy hãy nghe ta và hiểu: ¹⁵ Chẳng sự gì từ ngoài người vào trong cơ thể làm dơ dáy người được; nhưng sự gì từ trong người ra, đó là sự làm dơ dáy người. ¹⁶ Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe. ¹⁷ Khi Ngài vào trong nhà, cách xa đoàn dân rồi, môn đồ hỏi Ngài về lời thí dụ ấy. ¹⁸ Ngài phán rằng: Vậy chớ các người cũng không có trí khôn sao? Chưa hiểu chẳng có sự gì ở ngoài vào trong người mà làm dơ dáy người được sao? ¹⁹ Vả, sự đó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi bị bỏ ra nơi kín đáo, như vậy làm cho mọi đồ ăn được sạch. ²⁰ Vậy, Ngài phán: Hễ sự gì từ người ra, đó là sự làm dơ dáy người! ²¹ Vì thật là tự trong, tự lòng người mà ra những ác tưởng, sự dâm dục, trộm cướp, giết người, ²² tà dâm, tham lam, hung ác, gian dối, hoang đàng, con mắt ganh đố, lộng ngôn, kiêu ngạo, điên cuồng. ²³ Hết thấy những điều xấu ấy ra từ trong lòng thì làm cho dơ dáy người. ²⁴ Đoạn, Ngài từ đó đi đến bờ cõi

thành Ty-rơ và thành Si-đôn. Ngài vào một cái nhà, không muốn cho ai biết mình, song không thể ẩn được. ²⁵ Vì có một người đàn bà, con gái người bị tà ma ám, đã nghe nói về Ngài, tức thì vào gieo mình dưới chân Ngài. ²⁶ Đàn bà ấy là người Gờ-réc, dân Sy-rô-phê-ni-xi. Người xin Ngài đuổi quỷ ra khỏi con gái mình. ²⁷ Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy để con cái ăn no nê trước đã; vì không lẽ lấy bánh của con cái quăng cho chó. ²⁸ Song người đáp lại rằng: Lạy Chúa, hẩn vậy rồi; nhưng mà chó dưới bàn ăn mấy miếng bánh vụn của con cái. ²⁹ Ngài bèn phán: Hãy đi, vì lời ấy, quỷ đã ra khỏi con gái người rồi. ³⁰ Khi người trở về nhà, thấy đứa trẻ nằm trên giường, và quỷ đã bị đuổi khỏi. ³¹ Đức Chúa Jêsus lià bờ cõi thành Ty-rơ, qua thành Si-đôn và trải địa phận Ê-de-ca-bô-lơ, đến biển Ga-li-lê. ³² Người ta đem một người điếc và ngọng đến cùng Ngài, xin Ngài đặt tay trên người. ³³ Ngài đem riêng người ra, cách xa đám đông, rồi để ngón tay vào lỗ tai người, và thấm nước miếng xúc lưỡi người. ³⁴ Đoạn Ngài ngửa mặt lên trời, thở ra mà phán cùng người rằng: Ê-ùp-pha-ta! nghĩa là: Hãy mở ra! ³⁵ Tức thì tai được mở ra, lưỡi được thông thả, người nói rõ ràng. ³⁶ Đức Chúa Jêsus cấm chúng chó nói điều đó cùng ai; song Ngài càng cấm người ta lại càng nói đến nữa. ³⁷ Chúng lại lấy làm lạ quá đỗi mà rằng: Ngài làm mọi việc được tốt lành: khiến kẻ điếc nghe, kẻ câm nói vậy!

8

¹ Những ngày đó, lại có một đoàn dân đông theo Đức Chúa Jêsus. Vì chúng không có chi ăn, nên Ngài kêu các môn đồ mà phán rằng: ² Ta thương xót đoàn dân này: vì đã ba ngày nay, không rời bỏ ta, và chẳng có gì ăn. ³ Nếu ta truyền cho nhịn đói trở về nơi họ ở, dọc đường chắc sẽ kém sức, vì có mấy người đã đến từ nơi xa. ⁴ Môn đồ thưa rằng: Có thể kiếm bánh đâu được trong đồng vắng này cho chúng ăn no ư? ⁵ Ngài hỏi: Các người có bao nhiêu bánh? Thưa: Có bảy cái. ⁶ Ngài bèn biểu đoàn dân ngồi xuống đất; đoạn lấy bảy cái bánh, tạ ơn, rồi bẻ ra trao cho môn đồ để phân phát, thì môn đồ phân phát cho đoàn dân. ⁷ Môn đồ cũng có mấy con cá nhỏ; Đức Chúa Jêsus tạ ơn rồi, cũng khiến đem phân phát như vậy. ⁸ Ai nấy ăn no nê; rồi người ta thâu được bảy giỏ những miếng thừa. ⁹ Vả, những người ăn đó ước chừng bốn ngàn người. Đức Chúa Jêsus cho chúng về; ¹⁰ rồi liền vào thuyền với môn đồ, sang xứ Đa-ma-nu-tha. ¹¹ Có mấy người Pha-ri-si đến đó, cãi lẽ với Ngài, muốn thử Ngài, thì xin một dấu lạ từ trên trời. ¹² Đức Chúa Jêsus than thở trong lòng mà rằng: Làm sao dòng dõi này xin dấu lạ? Quả thật, ta nói cùng các người, họ chẳng được ban cho một dấu lạ nào. ¹³ Ngài bèn bỏ họ, trở vào thuyền mà qua bờ bên kia. ¹⁴ Vả, môn đồ quên đem bánh theo, trong thuyền chỉ có một cái bánh mà thôi. ¹⁵ Ngài răn môn đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn thận về men người Pha-ri-si, và men đấng

Hê-rôt. ¹⁶ Môn-đồ nói cùng nhau rằng: Aáy là vì chúng ta không có bánh. ¹⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus biết điều đó, thì phán rằng: Sao các người nói cùng nhau rằng đó là tại các người không có bánh? Chớ các người còn chưa nghe, chưa hiểu sao? Các người có lòng cứng cổ luôn ư? ¹⁸ Các người có mắt mà sao không thấy? Có tai mà sao không nghe? Các người lại không nhớ hay sao? ¹⁹ Khi ta bẻ năm cái bánh cho năm ngàn người, các người thu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Mười hai giỏ. ²⁰ Còn khi ta bẻ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, các người thu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Bảy giỏ. ²¹ Ngài phán: Các người còn chưa hiểu sao? ²² Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đi đến làng Bết-sai-đa. Người ta đem cho Ngài một người mù và cầu xin Ngài rờ đến người. ²³ Ngài bèn nắm tay người mù, dắt ra ngoài làng, thấm nước miếng trên mắt người, đặt tay trên người, và hỏi, có thấy chi không? ²⁴ Người mù ngó lên rồi thưa rằng: Tôi thấy người ta, và nhìn họ đi giống như cây. ²⁵ Rồi Đức Chúa Jêsus lại đặt tay trên mắt người; người nhìn xem, được sáng mắt, thấy rõ ràng cả thấy. ²⁶ Đức Chúa Jêsus khiến người về nhà, và truyền rằng: Đừng trở vào trong làng. ²⁷ Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó với môn đồ mình, đến trong các làng gần thành Sê-sa-rê Phi-líp. Dọc đường, Ngài hỏi môn đồ rằng: Người ta nói ta là ai? ²⁸ Thưa rằng: Kẻ thì nói là Giăng Báp-tít; người thì nói là Ê-li; kẻ khác thì nói là một trong các đấng tiên tri. ²⁹ Ngài hỏi: Nhưng các

người thì nói ta là ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ. ³⁰ Đức Chúa Jêsus bèn cầm ngạt môn đồ chớ nói sự mình cùng ai hết. ³¹ Bấy giờ, Ngài khởi sự dạy môn đồ rằng Con người phải chịu khổ nhiều, phải bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo loại ra, phải chịu giết, sau ba ngày phải sống lại. ³² Ngài nói tỏ tường điều đó với môn đồ. Phi-e-rơ đem Ngài riêng ra, mà can gián Ngài. ³³ Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại ngó môn đồ, và quở Phi-e-rơ rằng: Hỡi quí Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta. ³⁴ Đoạn, Ngài kêu dân chúng và môn đồ, mà phán rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải liêu mình, vác thập tự giá mình mà theo ta. ³⁵ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì có ta và đạo Tin Lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu. ³⁶ Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? ³⁷ Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư? ³⁸ Vì giữa dòng dõi gian dân tội lỗi này, hễ ai hổ thẹn về ta và đạo ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh hiển của Cha Ngài mà đến với các thiên sứ thánh.

9

¹ Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người đứng đây, có mấy kẻ chẳng chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời lấy quyền phép mà đến.

² Khởi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ,

Gia-cơ, và Giảng đi tẻ với Ngài lên núi cao; và Ngài hóa hình trước mặt ba người. ³ Àuò xống Ngài trở nên sáng rực và trắng tinh chói lòa, đến nỗi chẳng có thợ phiêu nào ở thế gian phiêu được trắng như vậy. ⁴ Ê-li và Môi-se hiện ra, nói chuyện cùng Đức Chúa Jê-sus. ⁵ Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy thầy, chúng ta ở đây tốt lắm; hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se, và một cái cho Ê-li. ⁶ Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi, tại cả ba đều sợ hãi. ⁷ Lại có một đám mây bao phủ lấy; và từ đám mây có tiếng phán rằng: Người này là Con rất yêu dấu của ta, hãy vâng nghe người. ⁸ Thành linh, các môn đồ ngó quanh quất, chẳng thấy ai nữa, chỉ còn một mình Đức Chúa Jê-sus ở với mình mà thôi. ⁹ Khi từ trên núi xuống, Ngài cấm môn đồ đừng nói lại với ai những điều mình đã thấy, cho đến chừng nào Con người từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Vậy, môn đồ ghi nhớ lời ấy, và hỏi nhau sự từ kẻ chết sống lại là gì. ¹¹ Lại hỏi Ngài rằng: Sao các thầy thông giáo nói rằng: Ê-li phải đến trước? ¹² Ngài đáp rằng: Thật Ê-li phải đến trước sửa lại mọi việc. Vậy thì sao có chép về Con người rằng Ngài phải chịu khổ nhiều và bị khinh dễ ư? ¹³ Vả, ta nói cùng các người, Ê-li đã đến rồi, người ta đả người theo ý muốn mình, y như lời đã chép về việc người vậy. ¹⁴ Đức Chúa Jê-sus với ba người đến cùng các môn đồ khác, thì thấy đoàn dân rất đông vây chung quanh, và mấy thầy thông giáo đang

cải lẽ với các môn đồ ấy. ¹⁵ Cả đoàn dân này vừa thấy Ngài, liền lấy làm lạ, thấy đều chạy đến chào Ngài. ¹⁶ Ngài bèn hỏi rằng: Các người cải lẽ với môn đồ về việc gì? ¹⁷ Một người trong đám đông thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã đem con trai tôi tới cho thầy; nó bị quỷ ám, ¹⁸ không cứ chỗ nào quỷ ám vào thì làm cho nổi kinh phong, sôi bọt mồm, nghiêng răng, rồi nó mòn mỏi đi; tôi đã xin môn đồ thầy đuổi quỷ ấy, song đuổi không được. ¹⁹ Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Hỡi dòng dõi chẳng tin kia, ta sẽ ở cùng các người cho đến chừng nào? Ta sẽ chịu các người cho đến khi nào? Hãy đem con đến cho ta. ²⁰ Chúng bèn đem đứa trẻ cho Ngài. Đứa trẻ vừa thấy Đức Chúa Jêsus, tức thì quỷ vật mạnh nó, nó ngã xuống đất, rồi lăn lóc sôi bọt miếng ra. ²¹ Đức Chúa Jêsus hỏi cha nó rằng: Điều đó xảy đến cho nó đã bao lâu? Người cha thưa rằng: Từ khi nó còn nhỏ. ²² Quỷ đã lắm phen quăng nó trong lửa và dưới nước, để giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được việc gì, xin thương xót chúng tôi và giúp cho! ²³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao người nói: Nếu thầy làm được? Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả. ²⁴ Tức thì cha đứa trẻ la lên rằng: Tôi tin; xin Chúa giúp đỡ trong sự không tin của tôi! ²⁵ Khi Đức Chúa Jêsus thấy dân chúng chạy đến đông, thì Ngài quở trách tà ma và phán cùng nó rằng: Hỡi quỷ ám và điếc, ta biểu mày phải ra khỏi đứa trẻ này, đừng ám nó nữa. ²⁶ Quỷ bèn la lớn tiếng lên, vật đứa trẻ mạnh lắm mà ra khỏi; đứa trẻ

trở như chết vậy, nên nổi nhiều người nói rằng: Nó chết rồi. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus nắm tay nó, nâng lên; thì nó đứng dậy. ²⁸ Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà rồi, môn đồ hỏi riêng Ngài rằng: Sao chúng tôi đuổi quỷ ấy không được? ²⁹ Ngài đáp rằng: Nếu không cầu nguyện, thì chẳng ai đuổi thứ quỷ ấy ra được. ³⁰ Đoạn, đi khỏi đó, trải qua xứ Ga-li-lê, Đức Chúa Jêsus không muốn cho ai biết. ³¹ Vì Ngài dạy các môn đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta, họ sẽ giết đi; Ngài bị giết đã ba ngày rồi, thì sẽ sống lại. ³² Nhưng môn đồ không hiểu lời ấy, lại sợ không dám hỏi Ngài. ³³ Đến thành Ca-bê-na-um, đang ở trong nhà, Ngài hỏi môn đồ rằng: Lúc đi đường, các người nói chi với nhau? ³⁴ Môn đồ đều làm thinh; vì dọc đường đã cãi nhau cho biết ai là lớn hơn trong bọn mình. ³⁵ Ngài bèn ngồi, kêu mười hai sứ đồ mà phán rằng: Nếu ai muốn làm đầu, thì phải làm rốt hết và làm tôi tớ mọi người. ³⁶ Đoạn, Ngài bắt một đứa trẻ để ở giữa môn đồ; rồi ẵm nó trong tay, mà phán rằng: ³⁷ Hễ ai vì danh ta tiếp một đứa trong những đứa trẻ này, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, thì chẳng phải tiếp ta, bèn là tiếp Đấng đã sai ta vậy. ³⁸ Giảng thừa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi từng thấy có người lấy danh thầy mà trừ quỷ, thì chúng tôi đã cấm, vì họ không theo chúng ta. ³⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng cấm làm chi; vì chẳng ai cùng trong một lúc, vừa nhân danh ta làm phép lạ, vừa nói xấu ta được. ⁴⁰ Hễ ai không nghịch cùng ta là thuộc về ta. ⁴¹ Còn ai nhân danh ta mà

cho các người một chén nước, vì các người thuộc về Đấng Christ, quả thật, ta nói cùng các người, người ấy sẽ không mất phần thưởng mình đâu. ⁴² Nhưng hễ ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ này đã tin, phải sa vào tội lỗi, thì thà buộc cội đá lớn vào cổ nó mà bỏ xuống biển còn hơn. ⁴³ Nếu tay người làm cho người phạm tội, hãy chặt nó đi; thà rằng một tay mà vào sự sống, còn hơn đủ hai tay mà sa xuống địa ngục, trong lửa chẳng hề tắt. ⁴⁴ Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi lửa chẳng hề tắt. ⁴⁵ Lại nếu chân người làm cho người phạm tội, hãy chặt nó đi; thà rằng què chân mà vào sự sống, còn hơn đủ hai chân mà bị quăng vào địa ngục. ⁴⁶ Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi lửa chẳng hề tắt. ⁴⁷ Còn nếu mắt người làm cho người phạm tội, hãy móc nó đi; thà rằng chỉ một mắt mà vào nước Đức Chúa Trời, còn hơn đủ hai mắt mà bị quăng vào địa ngục, ⁴⁸ đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết và là nơi lửa chẳng hề tắt. ⁴⁹ Vì mỗi người sẽ bị muối bằng lửa. ⁵⁰ Muối là vật tốt, nhưng nếu muối mất mặn đi, thì lấy chi làm cho mặn lại được? 9-51 Các người phải có muối trong lòng mình, lại phải hòa thuận cùng nhau.

10

¹ Đức Chúa Jêsus từ đó mà đi, qua bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-đanh. Đoàn dân đông lại nhóm họp cùng Ngài, Ngài dạy dỗ chúng y như lệ thường. ² Các người Pha-ri-si bèn đến gần

hỏi để thử Ngài rằng: Người nam có phép để vợ mình chẳng? ³ Ngài trả lời rằng: Vậy chớ Môi-se dạy các người điều chi? ⁴ Họ thưa rằng: Môi-se có cho phép viết tờ để và cho phép để vợ. ⁵ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Aáy vì có lòng các người cứng cõi, nên người đã truyền mạng này cho. ⁶ Nhưng từ lúc đầu sáng thế, Đức Chúa Trời làm ra một người nam và một người nữ. ⁷ Vì có đó, người nam lìa cha mẹ mình mà dính dứ với vợ; ⁸ và hai người cùng nên một thịt mà thôi. Như thế, vợ chồng chẳng phải là hai nữa, mà chỉ một thịt. ⁹ Vậy, người ta không nên phân rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối hiệp. ¹⁰ Khi ở trong nhà, môn đồ lại hỏi Ngài về việc ấy; ¹¹ Ngài phán rằng: Ai để vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà dâm với người; ¹² còn nếu người đàn bà bỏ chồng mình mà lấy chồng khác, thì cũng phạm tội tà dâm. ¹³ Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài, dâng Ngài rờ chúng nó; nhưng môn đồ trách những kẻ đem đến. ¹⁴ Đức Chúa Jêsus thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. ¹⁵ Quả thật, ta nói cùng các người, ai chẳng nhận lấy nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì chẳng được vào đó bao giờ. ¹⁶ Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên chúng nó mà chúc phước cho. ¹⁷ Ngài đang ra đi, có một người chạy lại, quì trước mặt Ngài, mà hỏi rằng: Thưa thầy nhân lành, tôi phải làm chi cho được hưởng sự sống đời đời?

18 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi ta là nhân lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời. 19 Ngươi biết các điều răn: Đừng phạm tội tà dâm; đừng giết người; đừng trộm cướp; đừng làm chứng dối; đừng làm gian; hãy hiếu kính cha mẹ. 20 Người thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ khi còn nhỏ. 21 Đức Chúa Jêsus ngó người mà yêu, nên phán rằng: Nhưng ngươi còn thiếu một điều. Hãy đi, bán hết gia tài mình, đem thí cho kẻ nghèo khổ, chắc sẽ được của báu ở trên trời, rồi hãy đến mà theo ta. 22 Song nét mặt người này rầu rĩ về lời đó, đi ra rất buồn bã, vì có nhiều của lắm. 23 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ngó xung quanh mình, mà phán cùng môn đồ rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! 24 Môn đồ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức Chúa Jêsus lại phán rằng: Hỡi các con, những kẻ cậy sự giàu có vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! 25 Con lặc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời. 26 Môn đồ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau rằng: Vậy thì ai được cứu? 27 Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà rằng: Sự đó loài người không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời thì chẳng thế; vì Đức Chúa Trời làm mọi sự được cả. 28 Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Nay, chúng tôi đã bỏ hết mà đi theo thầy. 29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi chẳng một người nào vì ta và Tin Lành từ bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, 30 mà chẳng lãnh được đang

bây giờ, trong đời này, trăm lần hơn về những nhà cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất ruộng, với sự bất bớ, và sự sống đời đời trong đời sau. ³¹ Nhưng có nhiều kẻ đầu sẽ nên rốt; có kẻ rốt sẽ nên đầu. ³² Đức Jê-sus và môn đồ đang đi đường lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài thì đi trước; các môn đồ thất kinh, và những người đi theo đều sợ hãi. Ngài lại kèm mười hai sứ đồ đi cùng mình mà phán về những việc phải xảy đến cho mình, rằng: ³³ Này, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, Con người sẽ bị nộp cho các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo; họ sẽ định Ngài phải bị tử hình và giao Ngài cho dân ngoại. ³⁴ Người ta sẽ nhạo báng Ngài, nhổ trên Ngài, đánh đập Ngài mà giết đi; sau ba ngày, Ngài sẽ sống lại. ³⁵ Bây giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-đê, đến gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng tôi muốn thầy làm thành điều chúng tôi sẽ xin. ³⁶ Ngài hỏi rằng: Các người muốn ta làm chi cho? ³⁷ Thưa rằng: Khi thầy được vinh hiển, xin cho chúng tôi một đũa ngồi bên hữu, một đũa bên tả. ³⁸ Nhưng Đức Jê-sus phán rằng: Các người không biết điều mình xin. Các người có uống được chén ta uống, và chịu được phép báp-tem ta chịu chăng? ³⁹ Thưa rằng: Được. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Các người sẽ uống chén ta uống, và sẽ chịu phép báp-tem ta chịu; ⁴⁰ nhưng chỉ như ngồi bên hữu và bên tả ta thì không phải tự ta cho được: ấy là thuộc về người nào mà điều đó đã dành cho. ⁴¹ Mười sứ đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-cơ và Giăng. ⁴² Nhưng Đức

Chúa Jêsus gọi họ mà phán rằng: Các ngươi biết những người được tôn làm đầu cai trị các dân ngoại, thì bắt dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế trị dân. ⁴³ Song trong các ngươi không như vậy; trái lại hễ ai muốn làm lớn trong các ngươi, thì sẽ làm đầy tớ; ⁴⁴ còn ai trong các ngươi muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi mọi mọi người. ⁴⁵ Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người. ⁴⁶ Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đến thành Giê-ri-cô. Ngài và môn đồ cùng một đoàn dân đông đang từ đó lại đi, thì có một người ăn mày mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, ngồi bên đường. ⁴⁷ Vì đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jêsus, người Na-xa-rét, người vùng la lên mà rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! ⁴⁸ Có nhiều kẻ rầy người, biểu nín đi; song người lại kêu lớn hơn nữa rằng: Hỡi con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! ⁴⁹ Đức Chúa Jêsus dừng lại, phán rằng: Hãy kêu người đến. Chúng kêu người mù đến, mà nói rằng: Hãy vững lòng, đứng dậy, Ngài gọi ngươi. ⁵⁰ Người mù bỏ áo ngoài, bước tới đến cùng Đức Chúa Jêsus. ⁵¹ Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Ngươi muốn ta làm chi cho ngươi? Người mù thưa rằng: Lạy thầy, xin cho tôi được sáng mắt. ⁵² Đức Chúa Jêsus phán: Đi đi, đức tin ngươi đã chữa lành ngươi rồi. (10-53) Tức thì người mù được sáng mắt, và đi theo Đức Chúa Jêsus trên đường.

11

¹ Khi tới gần thành Giê-ru-sa-lem, bên làng Bê-pha-giê và làng Bê-tha-ni, ngang núi ô-li-ve, Đức Chúa Jêsus sai hai môn đồ đi, ² và phán rằng: Hãy đi đến làng ngay trước mặt các người; vừa khi vào đó, thấy một con lừa con đang buộc, chưa có ai cỡi; hãy mở nó ra, dắt về cho ta. ³ Hoặc có ai hỏi các người rằng: Vì sao làm điều đó? hãy đáp lại: Chúa cần dùng nó, tức thì họ sẽ cho dắt lừa về đây. ⁴ Hai người đi, thì thấy lừa con đang buộc ở ngoài trước cửa, chỗ đường quẹo, bèn mở ra. ⁵ Có mấy kẻ trong những người ở đó hỏi rằng: Các người mở lừa con đó làm chi? ⁶ Hai người trả lời theo Đức Chúa Jêsus đã dặn; thì họ để cho đi. ⁷ Hai người dắt lừa con về cho Đức Chúa Jêsus, lấy áo mình trải trên nó; rồi Ngài cỡi lên. ⁸ Nhiều người trải áo mình trên đường; lại có kẻ rải nhánh cây chặt trong đồng ruộng. ⁹ Người đi trước kẻ theo sau đều la lên rằng: Hô-sa-na! Đáng khen ngợi cho Đấng nhân danh Chúa mà đến! ¹⁰ Phước cho nước đến, là nước vua Đa-vít, tổ phụ chúng ta! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao! ¹¹ Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem, đến nơi đền thờ; đoan, liếc mắt xem mọi sự chung quanh, thì trời đã tối, Ngài bèn ra, đặng đi tới làng Bê-tha-ni với mười hai sứ đồ. ¹² Sáng ngày, khi đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đói. ¹³ Vừa thấy đàn ông xa một cây vả có lá, Ngài đến đó xem hoặc có chi chẳng; song, tới gần rồi, chỉ thấy có lá mà thôi, vì bây giờ không phải mùa vả. ¹⁴ Ngài bèn cất tiếng phán

cùng cây vả rằng: Chẳng hề có ai ăn trái của cây này! Các môn đồ đều nghe lời ấy. ¹⁵ Đoạn, đến thành Giê-ru-sa-lem; Đức Chúa Jê-sus vào đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán ở đó, lại lật đổ bàn những người đổi bạc, và ghế những kẻ bán bò cừu. ¹⁶ Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua đền thờ. ¹⁷ Rồi Ngài dạy dỗ chúng mà rằng: há chẳng có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện của muôn dân hay sao? Nhưng các người đã làm thành cái hang trộm cướp. ¹⁸ Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo nghe mấy lời, bèn kiếm cách diệt Ngài; vì họ sợ Ngài, tại cả đoàn dân cảm động sự dạy dỗ của Ngài lắm. ¹⁹ Đến chiều, Ngài và môn đồ ra khỏi thành. ²⁰ Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, thấy cây vả đã khô cho tới rễ; ²¹ bấy giờ Phi-e-rô nhớ lại chuyện đã qua, thưa cùng Ngài rằng: Thầy, coi kia! Cây vả thầy đã rửa nay khô đi rồi. ²² Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Hãy có đức tin đến Đức Chúa Trời. ²³ Quả thật, ta nói cùng các người, ai sẽ biểu hòn núi này rằng: Phải cất mình lên, và quăng xuống biển, nếu người chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, thì điều đó sẽ thành cho. ²⁴ Bởi vậy ta nói cùng các người: Mọi điều các người xin trong lúc cầu nguyện, hãy tin đã được, tất điều đó sẽ ban cho các người. ²⁵ Khi các người đứng cầu nguyện, nếu có sự gì bất bình cùng ai, thì hãy tha thứ, để Cha các người ở trên trời cũng tha lỗi cho các người. ²⁶ Song nếu

không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ không tha lỗi cho các người. ²⁷ Chúa và môn đồ trở lại thành Giê-ru-sa-lem. Ngài đang đi dạo trong đền thờ, thì các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão tới gần Ngài, ²⁸ mà hỏi rằng: Thầy lấy quyền phép nào làm những điều này, hoặc ai đã cho thầy quyền phép làm những điều ấy? ²⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng hỏi các người một câu; hãy trả lời cho ta, thì ta sẽ nói cho các người biết ta làm những điều đó bởi quyền phép nào. ³⁰ Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời hay là bởi người ta? Hãy trả lời cho ta đi. ³¹ Vả, họ bàn với nhau như vậy: Nếu chúng ta nói: Bởi trên trời, thì người sẽ nói rằng: Vậy, sao các người không tin lời Giăng? ³² Bằng chúng ta nói trái lại: Bởi người ta? Họ sợ dân chúng, vì ai nấy đều tin Giăng thật là Đấng tiên tri. ³³ Nên họ thưa lại cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các người biết ta nhờ quyền phép nào mà làm những điều này.

12

¹ Đức Chúa Jêsus khởi phán thí dụ cùng họ rằng: Một người kia trồng vườn nho, rào chung quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và dựng một cái tháp; đoạn cho mấy người làm nghề trồng nho thuê, mà lìa bốn xứ. ² Tới mùa, chủ vườn sai một đầy tớ đến cùng bọn trồng nho, đặt thâu lấy phần hoa lợi vườn nho nơi

tay họ. ³ Nhưng họ bắt đầy tớ mà đánh rồi đuổi về tay không. ⁴ Người lại sai một đầy tớ khác đến; nhưng họ đánh đầu nó và chưởi rủa nữa. ⁵ Người còn sai đũa khác đến, thì họ giết đi; lại sai nhiều đũa khác nữa, đũa thì bị họ đánh, đũa thì bị họ giết. ⁶ Chủ vườn còn đũa con trai một rất yêu dấu, bèn sai đi lần cuối cùng mà nói rằng: Chúng nó sẽ kính vì con ta! ⁷ Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng: Thằng này là con kế tự; hê, ta hãy giết nó, thì phần gia tài nó sẽ về chúng ta. ⁸ Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn nho. ⁹ Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người sẽ đến giết bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho lại mà cho người khác. ¹⁰ Các người há chưa đọc lời Kinh Thánh này: Hòn đá bị thợ xây nhà bỏ ra, Đã trở nên đá góc nhà; ¹¹ Ấy là công việc của Chúa, Và là việc rất lạ trước mắt chúng ta, hay sao? ¹² Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì biết rõ rằng Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình; song sợ dân chúng, nên bỏ Ngài mà đi. ¹³ Kế đó, họ sai mấy người thuộc về phe Pha-ri-si và đảng Hê-rốt đến, để bắt lỗi Ngài trong lời nói. ¹⁴ Vậy, mấy người ấy đến, thưa Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là người thật, không lo sợ gì ai; vì thầy không xem bề ngoài người ta, nhưng dạy đạo Đức Chúa Trời theo mọi lẽ thật. Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? Chúng tôi phải nộp hay là không nộp? ¹⁵ Nhưng Ngài biết sự giả hình của họ thì phán rằng: Các người thử ta làm chi? Hãy đem cho ta xem một đồng đơ-ni-ê. ¹⁶ Họ đem cho Ngài

một đồng, Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu này của ai? Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vật chi của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, còn vật chi của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời. Họ đều lấy làm lạ về Ngài. ¹⁸ Các người Sa-đu-sê, là những kẻ vẫn nói rằng không có sự sống lại, đến gần mà hỏi Ngài rằng: ¹⁹ Thưa thầy, Môi-se đã ban cho chúng tôi luật này: Nếu một người kia có anh em qua đời, để vợ lại, không con, thì người kia phải lấy vợ góa đó để dâng nôi dòng dõi cho anh em mình. ²⁰ Và, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết, không có con. ²¹ Người thứ hai lấy vợ góa ấy, sau chết, cũng không có con; rồi đến người thứ ba cũng vậy. ²² Trong bảy người, chẳng ai để con lại. Sau hết, người đàn bà cũng chết. ²³ Lúc sống lại, đàn bà đó là vợ ai trong bảy anh em? vì hết thầy đều đã lấy người làm vợ. ²⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Há chẳng phải các người lầm, vì không biết Kinh Thánh, cũng không hiểu quyền phép Đức Chúa Trời sao? ²⁵ Vì đến lúc người ta từ kẻ chết sống lại, thì chẳng cưới vợ, chẳng lấy chồng; nhưng các người sống lại đó ở như thiên sứ trên trời vậy. ²⁶ Còn về những người chết được sống lại, thì trong sách Môi-se có chép lời Đức Chúa Trời phán cùng người trong bụi gai rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, các người há chưa đọc đến sao? ²⁷ Ngài chẳng phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là của kẻ sống! Thật các người lầm to. ²⁸ Bây giờ, có

một thầy thông giáo nghe Chúa và người Sa-đu-sê biện luận với nhau, biết Đức Chúa Jêsus đã khéo đáp, bèn đến gần hỏi Ngài rằng: Trong các điều răn, điều nào là đầu hết? ²⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Này là điều đầu nhất: Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe, Chúa, Đức Chúa Trời chúng ta, là Chúa có một. ³⁰ Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người. ³¹ Này là điều thứ hai: Người phải yêu kẻ lân cận như mình. Chẳng có điều răn nào lớn hơn hai điều đó. ³² Thầy thông giáo trả lời rằng: Thừa thầy, thầy nói phải, hiệp lý lắm, thật Đức Chúa Trời là có một, ngoài Ngài chẳng có Chúa nào khác nữa; ³³ thật phải kính mến Chúa hết lòng, hết trí, hết sức và yêu kẻ lân cận như mình, ấy là hơn mọi của lễ thiêu cùng hết thầy các của lễ. ³⁴ Đức Chúa Jêsus thấy người trả lời như người khôn, thì phán rằng: Người chẳng cách xa nước Đức Chúa Trời đâu. Rồi không ai dám hỏi Ngài nữa. ³⁵ Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ trong đền thờ, bèn cất tiếng phán những lời này: Sao các thầy thông giáo nói Đấng Christ là con Đa-vít? ³⁶ Chính Đa-vít đã cảm Đức Thánh Linh mà nói rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi; Hãy ngồi bên hữu ta, Cho đến chừng nào ta để kẻ thù nghịch người làm bệ dưới chân người. ³⁷ Vì chính Đa-vít xưng Ngài bằng Chúa, thì lẽ nào Ngài là con vua ấy? Đoàn dân đông vui lòng mà nghe Ngài. ³⁸ Trong lúc dạy dỗ, Ngài lại phán rằng: Hãy giữ mình về các thầy thông giáo, là kẻ ưa mặc áo dài đi chơi, thích người ta chào

mình giữa chợ ³⁹ muốn ngôi cao nhất trong các nhà hội cùng trong các đám tiệc, ⁴⁰ nuốt các nhà đàn bà góa, mà làm bộ đọc lời cầu nguyện dài. Họ sẽ bị phạt càng nặng hơn nữa. ⁴¹ Đức Chúa Jêsus ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thế nào. ⁴² Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một mù góa nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. ⁴³ Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mù góa nghèo này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thầy những người đã bỏ vào. ⁴⁴ Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn mù này nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

13

¹ Đức Chúa Jêsus vừa ra khỏi đền thờ, có một người môn đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa thầy, hãy xem đá và các nhà này là dường nào! ² Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi thấy các nhà lớn này ư? Rồi ra sẽ không còn một hòn đá sót lại trên một hòn khác nữa; cả thầy đều đổ xuống. ³ Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, đối ngang đền thờ, thì Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê hỏi riêng Ngài rằng: ⁴ Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các điều đó xảy đến, và có điềm chi cho người ta biết các sự đó sẽ hoàn thành? ⁵ Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ mình kéo có ai lừa dối các ngươi chẳng. ⁶ Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng rằng: Chính ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ dành nhiều người. ⁷ Khi

các người nghe nói về giặc và nghe tiếng đồn về giặc, thì đừng bối rối: những sự ấy phải xảy đến; nhưng chưa là cuối cùng. ⁸ Vì dân này sẽ đẩy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động đất nhiều nơi, và đói kém. Đó chỉ là đầu sự khốn khổ mà thôi. ⁹ Còn các người, phải giữ mình; họ sẽ nộp các người trước tòa án; các người sẽ bị đánh trong các nhà hội, và vì có ta, sẽ đứng trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ. ¹⁰ Nhưng trước hết Tin Lành phải được giảng ra cho khắp muôn dân đã. ¹¹ Vả, khi họ điệu các người đi nộp, chớ có ngại trước về điều mình sẽ nói, nhưng đến giờ đó, hãy nói theo lời sẽ ban cho; vì ấy không phải các người nói, bèn là Đức Thánh Linh vậy. ¹² Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho phải chết, cha sẽ nộp con; con cái sẽ đẩy lên nghịch cùng cha mẹ mình mà làm cho phải chết. ¹³ Các người sẽ bị mọi người ghen ghét vì danh ta; song ai cứ bền lòng đến cuối cùng, người ấy sẽ được cứu. ¹⁴ Khi các người sẽ xem thấy sự tàn nát góm ghiếc lập ra nơi không nên lập (ai đọc phải để ý), bấy giờ những kẻ ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ¹⁵ ai ở trên mái nhà chớ xuống, và chớ vào trong nhà mà chuyên bắt luận vật gì; ¹⁶ ai ở ngoài đồng chớ trở về lấy áo xống mình. ¹⁷ Trong những ngày đó, khốn cho đàn bà có thai cùng đàn bà cho con bú! ¹⁸ Hãy cầu nguyện cho điều đó chớ xảy ra lúc mùa đông. ¹⁹ Vì trong những ngày ấy có tai nạn, đến nỗi từ ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất cho đến bây

giờ chưa hề có như vậy, và về sau cũng sẽ chẳng hề có nữa. ²⁰ Nếu Chúa chẳng giảm bớt các ngày ấy, thì không có sanh vật nào được cứu; song vì có những kẻ Ngài đã chọn, nên Ngài đã giảm bớt các ngày ấy. ²¹ Khi ấy, dầu có ai bảo các người rằng: Kia, Đấng Christ ở đây, hay là Ngài ở đó, thì chớ tin. ²² Những christ giả, tiên tri giả sẽ nổi lên, làm những dấu lạ phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng dỗ dành chính những người được chọn. ²³ Hãy giữ lấy, ta đã nói trước cho các người cả. ²⁴ Trong những ngày ấy, sau k' tai nạn, mặt trời sẽ tối tăm, mặt trăng chẳng chiếu sáng nữa, ²⁵ các ngôi sao sẽ tự trên trời rớt xuống, và thế lực các tầng trời sẽ rung động. ²⁶ Bấy giờ người ta sẽ thấy Con người lấy đại quyền đại vinh ngự đến trên đám mây; ²⁷ Ngài sẽ sai các thiên sứ đặng nhóm những kẻ được chọn ở bốn phương, từ đầu cùng đất cho đến đầu cùng trời. ²⁸ Hãy nghe lời thí dụ về cây vả. Vừa khi nhánh nó trở nên non và nứt lộc, thì biết mùa hạ gần tới. ²⁹ Cũng một lẽ ấy, khi các người thấy các điều đó xảy đến, hãy biết Con người đã tới gần, ở nơi cửa. ³⁰ Quả thật, ta nói cùng các người, dòng dõi này chẳng qua trước khi mọi sự kia xảy tới. ³¹ Trời đất sẽ qua đi, song lời ta không bao giờ qua đâu. ³² về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên sứ trên trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa; song chỉ Cha mà thôi. ³³ Hãy giữ mình, tỉnh thức; vì các người chẳng biết k' đó đến khi nào. ³⁴ Ấy cũng như một người kia đi đường xa, bỏ nhà, giao cho đầy tớ mỗi đứa

cai quản một việc, và cũng biểu đũa canh cửa thức canh. ³⁵ Vậy, các người hãy thức canh, vì không biết chủ nhà về lúc nào, hoặc chiều tối, nửa đêm, lúc gà gáy, hay là sớm mai, ³⁶ e cho người về thành lình, gặp các người ngủ chãng. ³⁷ Điều mà ta nói cùng các người, ta cũng nói cho mọi người: Hãy tỉnh thức!

14

¹ Hai ngày trước lễ Vượt Qua và lễ ăn bánh không men, các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo tìm mưu đặng bắt Đức Chúa Jêsus và giết đi. ² Vì họ nói rằng: Chẳng nên làm việc này trong này lễ, sợ sanh sự xôn xao trong dân chúng. ³ Đức Chúa Jêsus ở tại làng Bê-tha-ni, trong nhà Si-môn là kẻ phung. Ngài đang ngồi bàn ăn, có một người đàn bà vào, đem một cái bình bằng ngọc, đựng đầy dầu cam tòng thật rất quý giá, đập bể ra mà đổ dầu thơm trên đầu Đức Chúa Jêsus. ⁴ Có vài người nổi giận nói cùng nhau rằng: Sao xài phí dầu thơm ấy như vậy? ⁵ Vì có thể bán dầu đó được hơn ba trăm đơ-ni-ê, mà bố thí cho kẻ khó khăn. Vậy, họ oán trách người. ⁶ Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để mặc người; sao các người làm rầy người mà chi? Người đã làm một việc tốt cho ta. ⁷ Vì các người hằng có kẻ khó khăn ở cùng mình, khi nào muốn làm phước cho họ cũng được; nhưng các người chẳng có ta ở luôn với đâu. ⁸ Người đã làm điều mình có thể làm được, đã xúc xác cho ta trước để chôn. ⁹ Quả thật, ta nói cùng

các người, trong khắp cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành này được giảng ra, việc người đã làm cũng sẽ được nhắc lại để nhớ đến người. ¹⁰ Bây giờ, Giu-đa ốch-ca-ri-ốt là một trong mười hai sứ đồ, đến nơi các thầy tế lễ cả, để nộp Đức Chúa Jêsus cho. ¹¹ họ vui lòng mà nghe và hứa cho nó tiền bạc; rồi Giu-đa tìm dịp tiện để nộp Ngài. ¹² Ngày thứ nhất về lễ ăn bánh không men, là ngày giết chiên con làm lễ Vượt Qua, các môn đồ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Thầy muốn chúng tôi đi dọn cho thầy ăn lễ Vượt Qua tại đâu? ¹³ Ngài sai hai môn đồ đi, và dặn rằng: Hãy vào thành, sẽ gặp một người xách vò nước; cứ theo sau, ¹⁴ hễ người vào nhà nào, các người sẽ nói cùng chủ nhà ấy rằng: Thầy phán: Cái phòng ta sẽ dùng ăn lễ Vượt Qua với môn đồ ta ở đâu? ¹⁵ Chính kẻ đó sẽ chỉ cho các người một cái phòng lớn trên lầu có đồ đạc sẵn sàng, hãy dọn tại đó cho chúng ta. ¹⁶ Vậy, hai môn đồ đi ra mà vào thành, gặp mọi điều như lời Ngài đã phán, rồi dọn lễ Vượt Qua. ¹⁷ Buổi chiều, Ngài đến với mười hai sứ đồ. ¹⁸ Đang ngồi ăn, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, trong vòng các người có một kẻ ngồi ăn cùng ta, sẽ phản ta. ¹⁹ Các môn đồ bèn buồn rầu lắm, cứ lần lượt mà thưa cùng Ngài rằng: Có phải tôi chăng? ²⁰ Ngài đáp rằng: Aáy là một trong mười hai người, là người thò tay vào mâm cùng ta. ²¹ Vì Con người đi, y như lời đã chép về Ngài; song khốn cho kẻ phản Con người! Thà nó

chẳng sanh ra thì hơn. ²² Khi đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn, đoạn bẻ ra trao cho các môn đồ, mà phán rằng: Hãy lấy, này là thân thể ta. ²³ Ngài lại cầm chén, tạ ơn, rồi trao cho các môn đồ, và ai nấy đều uống. ²⁴ Ngài phán rằng: Này là huyết ta, huyết của sự giao ước đổ ra cho nhiều người. ²⁵ Quả thật, ta nói cùng các người, ta không uống trái nho này nữa, cho đến ngày ta sẽ uống trái nho mới trong nước Đức Chúa Trời. ²⁶ Khi đã hát thơ thánh rồi, Chúa và môn đồ đi ra đăng lên núi ô-li-ve. ²⁷ Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Hết thấy các người sẽ gặp dịp vấp phạm; vì có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì bầy chiên sẽ tan lạc. ²⁸ Nhưng khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các người. ²⁹ Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu mọi người vấp phạm vì có thầy, nhưng tôi chẳng hề làm vậy. ³⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng người, hôm nay, cũng trong đêm nay, trước khi gà gáy hai lượt, người sẽ chối ta ba lần. ³¹ Nhưng Phi-e-rơ lại thưa cách quả quyết hơn rằng: Dầu tôi phải chết cùng thầy, tôi cũng chẳng chối thầy đâu. Hết thấy các môn đồ khác cũng đều nói như vậy. ³² Kế đó, đi đến một nơi kia, gọi là Ghết-sê-ma-nê, Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Các người hãy ngồi đây, đợi ta cầu nguyện. ³³ Ngài bèn đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi, thì Ngài khởi sự kinh hãi và sầu não. ³⁴ Ngài phán cùng ba người rằng: Linh-hồn ta buồn rầu lắm cho đến chết; các người hãy ở đây, và tỉnh thức. ³⁵ Rồi Ngài đi một đồn xa hơn, sắp

mình xuống đất mà cầu nguyện rằng: nếu có thể được, xin giờ này qua khỏi mình. ³⁶ Ngài rằng: A-ba lạy Cha, mọi việc Cha làm được cả; xin Cha cất chén này khỏi con; nhưng không theo điều con muốn, mà theo điều Cha muốn. ³⁷ Rồi Ngài trở lại, thấy ba người ngủ; bèn phán cùng Phi-e-rơ rằng: Si-môn, ngủ ư! Người không thức được một giờ sao? ³⁸ Hãy tỉnh thức và cầu nguyện, để các người khỏi sa vào chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lắm, mà xác thịt thì yếu đuối. ³⁹ Ngài lại đi lần nữa, và cầu nguyện, y như lời trước. ⁴⁰ Ngài trở lại, thấy môn đồ còn ngủ, vì con mắt đã đờ quá; và không biết trả lời cùng Ngài thế nào. ⁴¹ Ngài trở lại lần thứ ba, phán cùng môn đồ rằng: Bây giờ các người ngủ và nghỉ ngơi ư! thôi, giờ đã tới rồi; này, Con người hầu bị nộp trong tay kẻ có tội. ⁴² Hãy chờ dậy, đi hê; kia, đũa phản ta đã đến gần. ⁴³ Ngài đang còn phán, tức thì Giu-đa, là một trong mười hai sứ đồ thoát đến với một toán đông cầm gươm và gậy, bởi các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão phái đến. ⁴⁴ Vả, đũa phản Ngài đã cho chúng dấu hiệu này: Hễ tôi hôn ai, ấy là người đó; hãy bắt lấy và điệu đi cho cẩn thận. ⁴⁵ Vậy, khi Giu-đa đến rồi, liền lại gần Ngài mà nói rằng: Lạy thầy! Rồi nó hôn Ngài. ⁴⁶ Chúng bèn tra tay bắt Đức Chúa Jê-sus. ⁴⁷ Có một người trong những kẻ ở đó rút gươm ra, đánh một đũa dây tơ của thầy cả thượng phẩm, chém đứt tại đi. ⁴⁸ Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán cùng chúng rằng: Các người đem gươm và gậy

đến bắt ta như ta là kẻ trộm cướp. ⁴⁹ Ta hằng ngày ở giữa các người, giảng dạy trong đền thờ, mà các người không bắt ta; nhưng điều ấy xảy đến, để lời Kinh Thánh được ứng nghiệm. ⁵⁰ Bây giờ, mọi người đều bỏ Ngài và trốn đi cả. ⁵¹ Có một người trẻ tuổi kia theo Ngài, chỉ có cái khăn bằng gai trùm mình; chúng bắt người. ⁵² Nhưng người bỏ khăn lại, ở truồng chạy trốn khỏi tay chúng. ⁵³ Chúng điệu Đức Chúa Jêsus đến nơi thầy cả thượng phẩm, có hết thầy thầy tế lễ cả, trưởng lão, và thầy thông giáo nhóm họp tại đó. ⁵⁴ Phi-e-rơ theo sau Ngài xa xa, cho đến nơi sân trong của thầy cả thượng phẩm; rồi ngồi với quân lính gài đồng lửa mà sưởi. ⁵⁵ Vả, các thầy tế lễ cả, cùng cả tòa công luận đều tìm chứng gì để nghịch cùng Đức Chúa Jêsus đặng giết Ngài, song không kiếm được chi hết. ⁵⁶ Vì có nhiều kẻ làm chứng dối nghịch cùng Ngài; nhưng lời họ khai chẳng hiệp nhau. ⁵⁷ Bây giờ có mấy người đứng lên làm chứng dối nghịch cùng Ngài rằng: ⁵⁸ Chúng tôi có nghe người nói: Ta sẽ phá đền thờ này bởi tay người ta cất lên, khởi ba ngày, ta sẽ cất một đền thờ khác không phải bởi tay người ta cất. ⁵⁹ Song về điều này, lời chứng của họ cũng chẳng hiệp nhau nữa. ⁶⁰ Khi ấy, thầy cả thượng phẩm đứng dậy giữa hội đồng, tra hỏi Đức Chúa Jêsus mà rằng: Người chẳng đối đáp chi hết về những điều các kẻ này cáo ngươi sao? ⁶¹ Nhưng Đức Chúa Jêsus làm thinh, không trả lời chi hết. Thầy cả thượng phẩm lại hỏi: Aáy

chính người là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời đáng ngợi khen phải không? ⁶² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta chính phải đó; các người sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền phép Đức Chúa Trời, và ngự giữa đám mây trên trời mà đến. ⁶³ Bấy giờ thầy cả thượng phẩm xé áo mình ra mà rằng: Chúng ta có cần kiểm chứng có khác nữa làm chi? ⁶⁴ Các người có nghe lời lộng ngôn chẳng? Các người nghĩ thế nào: Ai nấy đều đoán Ngài đáng chết. ⁶⁵ Có kẻ nhỏ trên Ngài, đập mặt Ngài lại, đấm Ngài, và nói với Ngài rằng: Hãy nói tiên tri đi! Các lính canh lấy gậy đánh Ngài. ⁶⁶ Phi-e-rơ đang ở dưới nơi sân, có một đầy tớ gái của thầy cả thượng phẩm đến, ⁶⁷ thấy Phi-e-rơ đang sưởi, ngó người mà rằng: người trước cũng ở với Jêsus Na-xa-rét! ⁶⁸ Nhưng người chối rằng: Ta không biết, ta không hiểu người nói chi. Đoạn, người bước ra tiền đường, thì gà gáy. ⁶⁹ Đầy tớ gái đó thấy người, lại nói cùng những người ở đó rằng: Người này cũng là bọn đó. ⁷⁰ Nhưng người lại chối một lần nữa. Khỏi một chập, những kẻ đứng đó nói cùng Phi-e-rơ rằng: Chắc thật, người cũng là bọn đó, vì người là người Ga-li-lê. ⁷¹ Người bèn rửa mà thề rằng: Ta chẳng hề quen biết với người mà các người nói đó! ⁷² Tức thì gà gáy lần thứ hai; Phi-e-rơ bèn nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: Trước khi gà gáy hai lượt, người sẽ chối ta ba lần. Người tưởng đến thì khóc.

15

¹ Vừa lúc ban mai, các thầy tế lễ cả bàn luận với các trưởng lão, các thầy thông giáo cùng cả tòa công luận; khi đã trối Đức Chúa Jêsus rồi, thì giải nộp cho Phi-lát. ² Phi-lát hỏi Ngài rằng: Aáy chính ngươi là Vua dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. ³ Các thầy tế lễ cả cáo Ngài nhiều điều. ⁴ Phi-lát lại tra gạn Ngài, mà rằng: Ngươi chẳng đối đáp chi hết sao? Hãy coi họ cáo tội ngươi biết bao nhiêu! ⁵ Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng trả lời chi nữa, nên nổi Phi-lát lấy làm lạ. ⁶ Và, hễ đến ngày lễ Vượt Qua, quan vốn quen thói tha cho dân một tên tù, tùy theo dân xin. ⁷ Bấy giờ có một đứa tên là Ba-ra-ba bị tù với kẻ làm loạn, vì trong khi nổi loạn, chúng nó phạm tội giết người. ⁸ Đoàn dân đã lên, bèn xin Phi-lát làm cho mình theo như lệ thường. ⁹ Phi-lát trả lời rằng: Các ngươi muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho chẳng? ¹⁰ Vì người biết rõ các thầy tế lễ cả đã nộp Ngài bởi lòng ghen ghét. ¹¹ Nhưng các thầy tế lễ cả xúi dân xin người tha tên Ba-ra-ba cho mình thì hơn. ¹² Phi-lát lại cất tiếng hỏi rằng: Vậy thì các ngươi muốn ta dùng cách nào xử người mà các ngươi gọi là Vua dân Giu-đa? ¹³ Chúng lại kêu lên rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập tự giá! ¹⁴ Phi-lát nói cùng chúng rằng: Song người này đã làm điều ác gì? Chúng lại kêu lớn tiếng hơn rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập tự giá! ¹⁵ Phi-lát muốn cho đẹp lòng dân, bèn tha tên Ba-ra-ba; và sai đánh đòn Đức Chúa Jêsus, rồi giao

Ngài cho chúng đem đóng đinh trên cây thập tự. ¹⁶ Lính điệu Đức Chúa Jêsus vào sân trong, tức là trong chỗ trường án; và nhóm cả cơ binh lại đó. ¹⁷ Họ choàng cho Ngài một cái áo điều, và đội trên đầu Ngài một cái mũ bằng gai họ đã đương, ¹⁸ rồi chào Ngài rằng: Kính lạy Vua dân Giu-đa! ¹⁹ Lại lấy cây sậy đánh đầu Ngài, nhổ trên Ngài, và quì xuống trước mặt Ngài mà lạy. ²⁰ Khi họ đã nhạo cười Ngài như vậy rồi, thì cởi áo điều ra, mặc áo của Ngài lại cho Ngài, và đem ra để đóng đinh trên cây thập tự. ²¹ Có một tên Si-môn kia, người thành Sy-ren, là cha A-léc-xan-đơ và Ru-phu, ở ngoài ruộng về, đi ngang qua đó; họ bắt phải vác cây thập tự. ²² Họ đem Đức Chúa Jêsus đến nơi kia, gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ Sọ. ²³ Họ cho Ngài uống rượu hòa với một dược; song Ngài không uống. ²⁴ Khi đóng đinh Ngài trên cây thập tự rồi, họ chia áo xống Ngài cho nhau, bắt thăm để biết ai được gì. ²⁵ Lúc đóng đinh Ngài, là giờ thứ ba. ²⁶ Aùn Ngài có ghi vào cái bảng rằng: Vua dân Giu-đa. ²⁷ Cũng có hai đứa ăn cướp bị đóng đinh với Ngài, một đứa tại cây thập tự bên hữu Ngài, một đứa tại cây thập tự bên tả. ²⁸ Như vậy được ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Ngài đã bị kẻ vào hàng kẻ dữ. ²⁹ Những kẻ đi ngang qua đó chế báng Ngài, lắc đầu mà nói rằng: Ê! người là kẻ phá đền thờ, và cất lại trong ba ngày, ³⁰ hãy cứu lấy mình, xuống khỏi cây thập tự đi! ³¹ Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo cũng nói với nhau như vậy, mà nhạo cười Ngài rằng: Hắn đã cứu kẻ khác;

mà cứu mình không được! ³² Hỡi Đấng Christ, Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập tự, để cho chúng ta thấy và tin! Hai đứa bị đóng đinh cùng Ngài cũng nhieét móc Ngài nữa. ³³ Đến giờ thứ sáu, khắp đất đều tối tăm mù mịt cho tới giờ thứ chín. ³⁴ Đến giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lớn tiếng rằng: Ê-lô-i, Ê-lô-i, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lia bỏ tôi? ³⁵ Có mấy người đứng đó nghe vậy, thì nói rằng: Coi kìa, hấn kêu Ê-li. ³⁶ Có một người trong bọn họ chạy lấy bông đá thấm đầy giấm, để trên đầu cây sậy, đưa cho Ngài uống, mà nói rằng: Hãy để, chúng ta coi thử Ê-li có đến đem hấn xuống chẳng! ³⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus kêu một tiếng lớn, rồi trút linh hồn. ³⁸ Màn trong đền thờ xé ra làm đôi từ trên chí dưới. ³⁹ Thầy đội đứng đối ngang Ngài, thấy Ngài trút linh hồn như vậy, thì nói rằng: Người này quả thật là Con Đức Chúa Trời. ⁴⁰ Lại có những đàn bà đứng xa xa mà xem. Trong số ấy có Ma-ri, Ma-đơ-len, Ma-ri là mẹ Gia-cơ nhỏ, và Giô-sê, cùng Sa-lô-mê, ⁴¹ là ba người đã theo hầu việc Ngài khi Ngài ở xứ Ga-li-lê; cũng có nhiều đàn bà khác nữa, là những người đã theo Ngài lên thành Giê-ru-sa-lem. ⁴² Bây giờ là ngày sắm sửa, nghĩa là hôm trước ngày Sa-bát; khi đã chiều tối, ⁴³ có một người tên là Giô-sép, ý thành A-ri-ma-thê, là nghị viên tòa công luận có danh vọng, cũng trông đợi nước Đức Chúa Trời. Người bạo gan đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus. ⁴⁴ Phi-lát lấy làm lạ về Ngài chết

mau như vậy, bèn đòi thầy đội đến mà hỏi thử Ngài chết đã lâu chưa. ⁴⁵ Vừa nghe tin thầy đội trình, thì giao xác cho Giô-sép. ⁴⁶ Người đã mua vải liệm, cắt xác Đức Chúa Jêsus xuống khỏi cây thập tự, dùng vải liệm vắn lấy Ngài, rồi để xác trong huyết đã đục trong hòn đá lớn, đoạn, lăn một hòn đá chặn cửa huyết lại. ⁴⁷ Vả, Ma-ri Ma-đơ-len cùng Ma-ri mẹ Giô-sê, đều thấy chỗ táng Ngài.

16

¹ Ngày Sa-bát qua rồi, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ Gia-cơ, cùng Sa-lô-mê mua thuốc thơm đựng đi xức xác Đức Chúa Jêsus. ² Ngày thứ nhất trong tuần lễ, sáng sớm, mặt trời mới mọc, ba người đến nơi mộ, ³ nói cùng nhau rằng: Ai sẽ lăn hòn đá lấp cửa mộ ra cho chúng ta? ⁴ Khi ngó xem, thấy hòn đá đã lăn ra rồi; vả, hòn đá lớn lắm. ⁵ Đoạn, họ vào nơi mộ, thấy một người trẻ tuổi ngồi bên hữu, mặc áo dài trắng, thì thất kinh. ⁶ Song người nói cùng họ rằng: Đừng sợ chi, các người tìm Đức Chúa Jêsus Na-xa-rét, là Đấng đã chịu đóng đinh; Ngài sống lại rồi, chẳng còn ở đây; hãy xem nơi đã táng xác Ngài. ⁷ Nhưng hãy đi nói cho các môn đồ Ngài và cho Phi-e-rơ rằng: Ngài đi đến xứ Ga-li-lê trước các người; các người sẽ thấy Ngài tại đó, như Ngài đã phán cùng các người vậy. ⁸ Các bà ấy ra khỏi mộ, trốn đi, vì run sợ sững sốt; chẳng dám nói cùng ai hết, bởi kinh khiếp lắm. ⁹ Vả, Đức Chúa Jêsus đã sống lại buổi sớm mai ngày thứ nhất

trong tuần lễ, thì trước hết hiện ra cho Ma-ri Ma-đơ-len, là người mà Ngài đã trừ cho khỏi bảy quỷ dữ. ¹⁰ Người đi đem tin cho những kẻ theo Ngài khi trước, và nay đang tang chế khóc lóc. ¹¹ Nhưng các người ấy vừa nghe nói Ngài sống, và người từng thấy Ngài, thì không tin. ¹² Kế đó, Đức Chúa Jêsus lấy hình khác hiện ra cho hai người trong bọn môn đồ đang đi đường về nhà quê. ¹³ Hai người này đi báo tin cho các môn đồ khác, nhưng ai nấy cũng không tin. ¹⁴ Sau nữa, Ngài hiện ra cho mười một sứ đồ đang khi ngồi ăn, mà quở trách về sự không tin và lòng cứng cỏi, vì chẳng tin những kẻ từng thấy Ngài đã sống lại. ¹⁵ Ngài phán cùng các sứ đồ rằng: Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người. ¹⁶ Ai tin và chịu phép báp-tem, sẽ được rồi; nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán phạt. ¹⁷ Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy: lấy danh ta mà trừ quỷ; dùng tiếng mới mà nói; ¹⁸ bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành. ¹⁹ Đức Chúa Jêsus phán như vậy rồi, thì được đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. ²⁰ Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho v????

Tin mừng theo

Lu-ca

¹ Hỡi Thê-ô-phi-lơ quý nhân, vì có nhiều kẻ dốt lòng chép sử về những sự đã làm nên trong chúng ta, ² theo như các người chứng kiến từ lúc ban đầu và trở nên người giảng đạo đã truyền lại cho chúng ta, ³ vậy, sau khi đã xét kỹ càng từ đầu mọi sự ấy, tôi cũng tưởng nên theo thứ tự viết mà tỏ ra cho ông, ⁴ để ông biết những điều mình đã học là chắc chắn. ⁵ Trong đời Hê-rôt, vua nước Giu-đê, có một thầy tế lễ, về ban A-bi-a, tên là Xa-cha-ri; vợ người là Ê-li-sa-bét, thuộc về chi phái A-rôn. ⁶ Cả hai đều là công bình trước mặt Đức Chúa Trời, vâng giữ mọi điều răn và lễ nghi của Chúa một cách không chỗ trách được. ⁷ Hai người không có con, vì Ê-li-sa-bét son sẻ, và cả hai đều cao tuổi. ⁸ Vả, Xa-cha-ri cứ theo thứ tự trong ban mình mà làm chức tế lễ trước mặt Đức Chúa Trời. ⁹ Khi đã bắt thăm theo lệ các thầy cả lập ra rồi, thì người được gọi vào nơi thánh của Chúa để dâng hương. ¹⁰ Đang giờ dâng hương, cả đoàn dân đông đều ở ngoài cầu nguyện. ¹¹ Bấy giờ có một thiên sứ của Chúa hiện ra cùng Xa-cha-ri, đứng bên hữu bàn thờ xông hương. ¹² Xa-cha-ri thấy thì bối rối sợ hãi. ¹³ Nhưng thiên sứ nói cùng người rằng: Hỡi Xa-cha-ri, đừng sợ, vì lời cầu nguyện người đã được nhậm rồi. Ê-li-sa-bét vợ người, sẽ sanh một con

traí, người khá đặt tên là Giảng. ¹⁴ Con trai đó sẽ làm cho người vui mừng hơn hờ, và nhiều kẻ sẽ mừng rỡ về sự sanh người ra. ¹⁵ Vì người sẽ nên tôn trọng trước mặt Chúa; không uống rượu hay là giống gì làm cho say, và sẽ được đầy đầy Đức Thánh Linh từ khi còn trong lòng mẹ. ¹⁶ Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-ên trở lại cùng Chúa, là Đức Chúa Trời của họ; ¹⁷ chính người lại sẽ lấy tâm thần quyền phép Ê-li mà đi trước mặt Chúa, để đem lòng cha trở về con cái, kẻ loạn nghịch đến sự khôn ngoan của người công bình, đặng sửa soạn cho Chúa một dân sẵn lòng. ¹⁸ Xa-cha-ri thưa rằng: Bởi sao tôi biết được điều đó? Vì tôi đã già, vợ tôi đã cao tuổi rồi. ¹⁹ Thiên sứ trả lời rằng: Ta là Gáp-ri-ên, đứng trước mặt Đức Chúa Trời; Ngài đã sai ta đến truyền cho người và báo tin mừng này. ²⁰ Nay, người sẽ câm, không nói được cho đến ngày nào các điều ấy xảy ra, vì người không tin lời ta, là lời đến k” sẽ ứng nghiệm. ²¹ Bấy giờ, dân chúng đợi Xa-cha-ri, và lấy làm lạ, vì người ở lâu trong nơi thánh. ²² Khi Xa-cha-ri ra, không nói với chúng được, thì họ mới hiểu rằng người đã thấy sự hiện thấy gì trong đền thánh; người ra dấu cho họ, mà vẫn còn câm. ²³ Khi những ngày về phần việc mình đã trọn, người trở về nhà. ²⁴ Khỏi ít lâu, vợ người là Ê-li-sa-bét chịu thai, ẩn mình đi trong năm tháng, mà nói rằng: ²⁵ Aáy là ơn Chúa đã làm cho tôi, khi Ngài đã đoái đến tôi, để cất sự xấu hổ tôi giữa mọi người. ²⁶ Đến tháng thứ sáu, Đức Chúa Trời

sai thiên sứ Gáp-ri-ên đến thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, ²⁷ tới cùng một người nữ đồng trinh tên là Ma-ri, đã hứa gả cho một người nam tên là Giô-sép, về dòng vua Đa-vít. ²⁸ Thiên sứ vào chỗ người nữ ở, nói rằng: Hỡi người được ơn, mừng cho ngươi; Chúa ở cùng ngươi. ²⁹ Ma-ri nghe nói thì bối rối, tự hỏi rằng lời chào ấy có nghĩa gì. ³⁰ Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì ngươi đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời. ³¹ Nay, ngươi sẽ chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên là Jêsus. ³² Con trai ấy sẽ nên tôn trọng, được xưng là Con của Đấng Rất Cao; và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài ngôi Đa-vít là tổ phụ Ngài. ³³ Ngài sẽ trị vì đời đời nhà Gia-cóp, nước Ngài vô cùng. ³⁴ Ma-ri bèn thưa rằng: Tôi chẳng hề nhận biết người nam nào, thì làm sao có được sự đó? ³⁵ Thiên sứ truyền rằng: Đức Thánh Linh sẽ đến trên ngươi, và quyền phép Đấng Rất Cao sẽ che phủ ngươi dưới bóng mình, cho nên con thánh sanh ra, phải xưng là Con Đức Chúa Trời. ³⁶ Kìa, Ê-li-sa-bét, bà con ngươi, cũng đã chịu thai một trai trong lúc già nua; người ấy vốn có tiếng là son, mà nay cưu mang được sáu tháng rồi. ³⁷ Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được. ³⁸ Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền! Đoạn thiên sứ lìa khỏi Ma-ri. ³⁹ Trong những ngày đó, Ma-ri chờ dậy, lật đật đi trong miền núi, đến một thành về xứ Giu-đa, ⁴⁰ vào nhà Xa-cha-ri mà chào Ê-li-sa-bét. ⁴¹ Vả, Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng Ma-ri chào, con nhỏ ở trong

lòng liền nhảy nhót; và Ê-li-sa-bét được đầy Đức Thánh Linh, ⁴² bèn cất tiếng kêu rằng: Người có phước trong đám đàn bà, thai trong lòng người cũng được phước. ⁴³ Nhân đâu ta được sự về vang này, là mẹ Chúa ta đến thăm ta? ⁴⁴ Bởi vì tai ta mới nghe tiếng người chào, thì con nhỏ ở trong lòng ta liền nhảy mừng. ⁴⁵ Phước cho người đã tin, vì lời Chúa truyền cho sẽ được ứng nghiệm! ⁴⁶ Ma-ri bèn nói rằng: Linh hồn tôi ngợi khen Chúa, ⁴⁷ Tâm thần tôi mừng rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa tôi. ⁴⁸ Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ Ngài. Nay, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phước; ⁴⁹ Bởi Đấng Toàn Năng đã làm các việc lớn cho tôi. Danh Ngài là thánh, ⁵⁰ Và Ngài thương xót kẻ kính sợ Ngài từ đời này sang đời kia. ⁵¹ Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền phép; Và phá tan mưu của kẻ kiêu ngạo toan trong lòng. ⁵² Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ, Và nhắc kẻ khiêm nhường lên. ⁵³ Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon, Và đuổi kẻ giàu về tay không. ⁵⁴ Ngài đã vừa giúp Y-sơ-ra-ên, tôi tớ Ngài, Và nhớ lại sự thương xót mình. Đối với Aùp-ra-ham cùng con cháu người luôn luôn, ⁵⁵ Như Ngài đã phán cùng tổ phụ chúng ta vậy. ⁵⁶ Ma-ri ở với Ê-li-sa-bét chừng ba tháng, rồi trở về nhà mình. ⁵⁷ Bảy giờ, đến ngày mãn nguyệt, Ê-li-sa-bét sanh được một trai. ⁵⁸ Xóm riêng bà con nghe Chúa tỏ ra sự thương xót cả thể cho Ê-li-sa-bét, thì chia vui cùng người. ⁵⁹ Qua ngày thứ tám, họ đều đến để làm lễ cắt bì cho con trẻ;

và đặt tên là Xa-cha-ri theo tên của cha. ⁶⁰ Nhưng mẹ nói rằng: Không! phải đặt tên con là Giăng. ⁶¹ Họ nói: Trong bà con người không ai có tên đó. ⁶² Họ bèn ra dấu hỏi cha muốn đặt tên gì cho con. ⁶³ Xa-cha-ri biểu lấy bảng nhỏ, và viết rằng: Giăng là tên nó. Ai nấy đều lấy làm lạ. ⁶⁴ Tức thì miệng người mở ra, lưỡi được thông thả, nói và ngợi khen Đức Chúa Trời. ⁶⁵ Hết thấy xóm giềng đều kinh sợ, và người ta nói chuyện với nhau về mọi sự ấy khắp miền núi xứ Giu-đê. ⁶⁶ Ai nghe cũng ghi vào lòng mà nói rằng: Aáy vậy, con trẻ đó sẽ ra thể nào? Vì tay Chúa ở cùng con trẻ ấy. ⁶⁷ Bây giờ, Xa-cha-ri, cha con trẻ ấy, được đầy dẫy Đức Thánh Linh, thì nói tiên tri rằng: ⁶⁸ Ngợi khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, Vì đã thăm viếng và chuộc dân Ngài, ⁶⁹ Cùng sanh ra cho chúng tôi trong nhà Đa-vít, tôi tớ Ngài, Một Đấng Cứu thế có quyền phép! ⁷⁰ Như lời Ngài đã dùng miệng các thánh tiên tri phán từ thuở trước, ⁷¹ Ngài cứu chúng tôi khỏi kẻ thù và tay mọi người ghen ghét chúng tôi; ⁷² Ngài tỏ lòng thương xót đến tổ tông chúng tôi, Và nhớ lại lời giao ước thánh của Ngài, ⁷³ Theo như Ngài đã thề với Àùp-ra-ham là tổ phụ chúng tôi, ⁷⁴ Mà hứa rằng khi chúng tôi đã được cứu khỏi tay kẻ nghịch thù, Ngài sẽ ban ơn lành cho chúng tôi, trước mặt Ngài, ⁷⁵ Lấy sự thánh khiết và công bình mà hầu việc Ngài, trọn đời mình không sợ hãi gì hết. ⁷⁶ Hỡi con trẻ, người ta sẽ kêu con là tiên tri của Đấng Rất Cao; Con sẽ đi trước mặt Chúa, dọn đường Ngài, ⁷⁷ Để cho dân

Ngài bởi sự tha tội họ mà biết sự rồi. ⁷⁸ Vì Đức Chúa Trời chúng tôi động lòng thương xót, Và mặt trời mọc lên từ nơi cao thăm viếng chúng tôi, ⁷⁹ Để soi những kẻ ngồi chỗ tối tăm và trong bóng sự chết, Cùng đưa chân chúng tôi đi đường bình an. ⁸⁰ Vả, con trẻ ấy lớn lên, tâm thần mạnh mẽ, ở nơi đồng vắng cho đến ngày tỏ mình ra cùng dân Y-sơ-ra-ên.

2

¹ Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên hạ. ² Việc lập sổ dân này là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng đốc xứ Sy-ri. ³ Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ. ⁴ Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, ⁵ để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình đang có thai. ⁶ Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. ⁷ Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở. ⁸ Vả, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh giữ bầy chiên. ⁹ Một thiên sứ của Chúa đến gần họ, và sự vinh hiển của Chúa chói lòa xung quanh, họ rất sợ hãi. ¹⁰ Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì này, ta báo cho các ngươi một Tin Lành, sẽ làm một sự vui mừng lớn cho muôn dân; ¹¹ ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một Đấng Cứu thế,

là Christ, là Chúa. ¹² Đây là dấu cho các người nhìn nhận Ngài: Các người sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ. ¹³ Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên sứ đó ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: ¹⁴ Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao, Bình an dưới đất, ân trạch cho loài người! ¹⁵ Sau khi các thiên sứ lìa họ lên trời rồi, bọn chăn nói với nhau rằng: Chúng ta hãy tới thành Bết-lê-hem, xem việc đã xảy đến mà Chúa cho chúng ta hay. ¹⁶ Vậy, họ vội vàng đi đến đó, thấy Ma-ri, Giô-sép, và thấy con trẻ đang nằm trong máng cỏ. ¹⁷ Đã thấy vậy, họ bèn thuật lại những lời thiên sứ nói về con trẻ đó. ¹⁸ Ai nấy nghe chuyện bọn chăn chiên nói, đều lấy làm lạ. ¹⁹ Còn Ma-ri thì ghi nhớ mọi lời ấy và suy nghĩ trong lòng. ²⁰ Bọn chăn chiên trở về, làm sáng danh và ngợi khen Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã nghe và thấy y như lời đã bảo trước cùng mình. ²¹ Đến ngày thứ tám, là ngày phải làm phép cắt bì cho con trẻ, thì họ đặt tên là Jêsus, là tên thiên sứ đã đặt cho, trước khi chịu cuu mang trong lòng mẹ. ²² Khi đã hết những ngày tinh sạch rồi, theo luật pháp Mô-i-se, Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ lên thành Giê-ru-sa-lem để dâng cho Chúa, ²³ như đã chép trong luật pháp Chúa rằng: Hễ con trai đầu lòng, phải dâng cho Chúa, ²⁴ lại dâng một cặp chim cu, hoặc chim bồ câu con, như luật pháp Chúa đã truyền. ²⁵ Và, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người công bình đạo đức, tên là Si- mê-ôn, trông đợi sự yên ủi dân Y-sơ-ra-

ên, và Đức Thánh Linh ngự trên người. ²⁶ Đức Thánh Linh đã bảo trước cho người biết mình sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa. ²⁷ Vậy người cảm bởi Đức Thánh Linh vào đền thờ, lúc có cha mẹ đem con trẻ là Jêsus đến, để làm trọn cho Ngài các thường lệ mà luật pháp đã định, ²⁸ thì người bông ẵm con trẻ, mà ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: ²⁹ Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa được qua đời bình an, theo như lời Ngài; ³⁰ Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt của Ngài, ³¹ Mà Ngài đã sắm sửa đặt làm ánh sáng trước mặt muôn dân, ³² Soi khắp thiên hạ, Và làm vinh hiển cho dân Y-sơ-ra-ên là dân Ngài. ³³ Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người ta nói về con. ³⁴ Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng, nói với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ này đã định làm một cơ cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên, và định làm một dấu gây nên sự cãi trả; ³⁵ còn phần người, có một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người. Aáy vậy tư tưởng trong lòng nhiều người sẽ được bày tỏ. ³⁶ Lại có bà tiên tri An-ne, con gái của Pha-nu-ên, về chi phái A-se, đã cao tuổi lắm. Từ lúc còn đồng trinh đã ở với chồng được bảy năm; ³⁷ rồi thì ở góa. Bảy giờ đã tám mươi bốn tuổi, chẳng hề ra khỏi đền thờ, cứ đêm ngày hầu việc Đức Chúa Trời, kiêng ăn và cầu nguyện. ³⁸ Một lúc ấy, người cũng thành linh đến đó, ngợi khen Đức Chúa Trời, và nói chuyện về con trẻ với mọi người trông đợi sự giải cứu của thành Giê-ru-sa-lem. ³⁹ Khi Giô-

sép và Ma-ri đã làm trọn mọi việc theo luật pháp Chúa rồi, thì trở về thành của mình là Na-xa-rét trong xứ Ga-li-lê. ⁴⁰ Con trẻ lớn lên, và mạnh mẽ, được đầy đầy sự khôn ngoan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên Ngài. ⁴¹ Vả, hằng năm đến ngày lễ Vượt qua, cha mẹ Đức Chúa Jê-sus thường đến thành Giê-ru-sa-lem. ⁴² Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường ngày lễ, cùng lên thành Giê-ru-sa-lem. ⁴³ Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ là Jê-sus ở lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ không hay chi hết. ⁴⁴ Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với bạn đi đường, đi trót một ngày, rồi mới tìm hỏi trong đám bà con quen biết; ⁴⁵ nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành Giê-ru-sa-lem mà tìm. ⁴⁶ Khởi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền thờ đang ngồi giữa mấy thầy thông thái, vừa nghe vừa hỏi. ⁴⁷ Ai nấy nghe, đều lạ khen về sự khôn ngoan và lời đối đáp của Ngài. ⁴⁸ Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ, và mẹ hỏi rằng: Hỡi con, sao con làm cho hai ta thể này? Này, cha và mẹ đã khó nhọc lắm mà tìm con. ⁴⁹ Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao? ⁵⁰ Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi hết. ⁵¹ Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu lụy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng. ⁵² Đức Chúa Jê-sus khôn ngoan càng thêm, thân hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta.

3

¹ Năm thứ mười lăm đời Sê-sa Ti-be-rơ, khi Bôn-xơ Phi-lát làm quan tổng đốc xứ Giu-đê, Hê-rốt làm vua chư hầu xứ Ga-li-lê, Phi-líp em vua ấy làm vua chư hầu xứ Y-tu-rê và tỉnh Tra-cô-nít, Ly-sa-ni-a làm vua chư hầu xứ A-by-len, ² An-ne và Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm, thì có lời Đức Chúa Trời truyền cho Giăng, con Xa-cha-ri, ở nơi đồng vắng. ³ Giăng bèn dạo qua hết thấy miền lân cận sông Giô-đanh, giảng dạy phép báp-tem về sự ăn năn để được tha tội, ⁴ như lời đã chép trong sách đáng tiên tri Ê-sai rằng: Có tiếng kêu la trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài. ⁵ Mọi nơi sũng thấp sẽ lấp cho đầy, Các núi các gò thì bị hạ xuống; Đường quanh quẹo thì làm cho ngay, Đường gập ghềnh thì làm cho bằng; ⁶ Và mọi loài xác thịt sẽ thấy sự cứu của Đức Chúa Trời. ⁷ Vậy, Giăng nói cùng đoàn dân đến để chịu mình làm phép báp-tem rằng: Hỡi dòng dõi rắn lục, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn thanh nộ ngày sau? ⁸ Thế thì, hãy kết quả xứng đáng với sự ăn năn; và đừng tự nói rằng: Àùp-ra- ham là tổ phụ chúng ta; vì ta nói cùng các ngươi, Đức Chúa Trời có thể khiến từ những đá này sanh ra con cái cho Àùp-ra-ham được. ⁹ Cái búa đã để kề gốc cây; hễ cây nào không sanh trái tốt thì sẽ bị đốn và chum. ¹⁰ Chúng bèn hỏi Giăng rằng: Vậy thì chúng tôi phải làm gì? ¹¹ Người đáp rằng: Ai có hai áo, hãy lấy một cái cho người không có; và ai có đồ ăn cũng nên làm như vậy. ¹² Cũng có

những người thu thuế đến để chịu phép báp-tem; họ hỏi rằng: Thừa thầy, chúng tôi phải làm gì? ¹³ Người nói rằng: Đừng đòi chi ngoài số luật định. ¹⁴ Quân lính cũng hỏi rằng: Còn chúng tôi phải làm gì? Người nói rằng: Đừng hà hiếp, đừng phỉnh gạt ai hết, nhưng hãy bằng lòng về lương hướng mình. ¹⁵ Bởi dân chúng vẫn trông đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong lòng nếu Giăng phải là Đấng Christ chẳng, ¹⁶ nên Giăng cất tiếng nói cùng mọi người rằng: Phần ta làm phép báp-tem cho các người bằng nước; song có một Đấng quyền phép hơn ta sẽ đến, ta không đáng mở dây giày Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các người bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa. ¹⁷ Tay Ngài sẽ cầm nia mà giê thật sạch sân lúa mình, và thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa chẳng hề tắt. ¹⁸ Trong khi Giăng rao truyền Tin Lành, thì cũng khuyên bảo dân chúng nhiều điều nữa. ¹⁹ Song Hê-rốt, vua chư hầu, đã bị Giăng can gián về việc Hê-rô-đia vợ của em mình, cùng về các điều ác vua đã làm, ²⁰ thì lại thêm một điều ác nữa, là bắt Giăng bỏ tù. ²¹ Vả, khi hết thấy dân chúng đều chịu phép báp-tem, Đức Chúa Jêsus cũng chịu phép báp-tem. Ngài đang cầu nguyện thì trời mở ra, ²² Đức Thánh Linh lấy hình chim bồ câu ngự xuống trên Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường. ²³ Khi Đức Chúa Jêsus khởi sự làm chức vụ mình thì Ngài có độ ba mươi tuổi. Theo ý người ta tin, thì Ngài là con Giô-sép, Giô-sép con

Hê-li, ²⁴ Hê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi con Mên-chi, Mên-chi con Gia-nê, Gia-nê con Giô-sép, ²⁵ Giô-sép con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con A-môt, A-môt con Na-hum, Na-hum con Eách-li, Eách-li con Na-ghê, ²⁶ Na-ghê con Ma-át, Ma-át con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con Sê-mê-in, Sê-mê-in con Giô-sêch, Giô-sêch con Giô-đa, ²⁷ Giô-đa con Giô-a-nan, Giô-a-nan, con Rê-sa, Rê-sa con Xô-rô-ba-bên, Xô-rô-ba-bên con Sa-la-thi-ên, Sa-la-thi-ên con Nê-ri, ²⁸ Nê-ri con Mên-chi, Mên-chi con A-đi, A-đi con Cô-sam, Cô-sam con Êân-ma-đan, Êân-ma-đan con Ê-rơ, ²⁹ Ê-rơ con Giê-su, Giê-su con Ê-li-ê-se, Ê-li-ê-se con Giô-rim, Giô-rim con Mát-thát, Mát-thát con Lê-vi, ³⁰ Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa, Giu-đa con Giô-sép, Giô-sép con Giô-nam, Giô-nam con Ê-li-a-kim, Ê-li-a-kim con Mê-lê-a, ³¹ Mê-lê-a con Men-na, Men-na con Mát-ta-tha, Mát-ta-tha con Na-than, Na-than con Đa-vít, ³² Đa-vít con Gie-sê, Gie-sê con Giô-bết, Giô-bết con Bô-ô, Bô-ô con Sa-la, Sa-la con Na-ách-son, Na-ách son con A-mi-na-đáp, ³³ A-mi-na-đáp con Àùt-min, Àùt-min con A-rơ-ni, A-rơ-ni con Eách-rôm, Eách-rôn con Pha-rê, Pha-rê con Giu-đa, ³⁴ Giu-đa con Gia-cốp, Gia-cốp con Y-sác, Y-sác con Àùp-ra-ham, Àùp-ra-ham con Tha-rê, Tha-rê con Na-cô, ³⁵ Na-cô con Sê-rúc, Sê-rúc con Ra-gao, Ra-gao con Pha-léc, Pha-léc con Hê-be, Hê-be con Sa-la, ³⁶ Sa-la con Cai-nam, Cai-nam con A-bác-sát, A-bác-sát con Sem, Sem con Nô-ê, Nô-ê con La-méc, ³⁷ La-méc con Ma-tu-sê-la, Ma-tu-sê-la con Hê-nóc, Hê-nóc con Gia-rết, Gia-rết con Mê-lê-lê-ên, Mê-lê-lê-ên con Cai-nam, ³⁸ Cai-nam con Ê-nót, Ê-nót con Sét, Sét con A-đam, A-đam con Đức Chúa Trời.

4

¹ Đức Chúa Jêsus đầy đầy Đức Thánh Linh, ở bờ sông Giô-đanh về, thì được Đức Thánh Linh đưa đến trong đồng vắng, ² tại đó, Ngài bị ma quỷ cám dỗ trong bốn mươi ngày. Trong những ngày ấy, Ngài không ăn chi hết, k’ đã mãn thì Ngài đói. ³ Ma quỷ bèn nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Loài người được sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi. ⁵ Ma quỷ đem Ngài lên, cho xem mọi nước thế gian trong giây phút; ⁶ và nói rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thấy quyền phép và sự vinh hiển của các nước đó; vì đã giao cho ta hết, ta muốn cho ai tùy ý ta. ⁷ Vậy, nếu ngươi sắp mình xuống trước mặt ta, mọi sự đó sẽ thuộc về ngươi cả. ⁸ Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Ngươi phải thờ phượng Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. ⁹ Ma quỷ cũng đem Ngài đến thành Giê-ru-sa-lem, để Ngài trên nóc đền thờ, mà nói rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình xuống đi; ¹⁰ vì có chép rằng: Chúa sẽ truyền cho thiên sứ gìn giữ ngươi, ¹¹ Các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, Kéo ngươi vấp chân nhằm đá nào chẳng. ¹² Đức Chúa Jêsus đáp: Có phán rằng: Ngươi đừng thử Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi. ¹³ Ma quỷ dùng hết cách cám dỗ Ngài rồi, bèn tạm lìa Ngài. ¹⁴ Đức Chúa Jêsus được quyền phép Đức Thánh Linh, trở về xứ Ga-li-lê, và danh tiếng Ngài đồn khắp các xứ chung quanh. ¹⁵ Ngài

dạy dỗ trong các nhà hội, ai nấy đều khen ngợi Ngài. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng dục Ngài. Theo thói quen, nhằm ngày Sa-bát, Ngài vào nhà hội, đứng dậy và đọc. ¹⁷ Có người trao sách tiên tri Ê-sai cho Ngài, Ngài dở ra, gặp chỗ có chép rằng: ¹⁸ Thần của Chúa ngự trên ta: Vì Ngài đã xức dầu cho ta đặng truyền Tin Lành cho kẻ nghèo; ¹⁹ Ngài đã sai ta để rao cho kẻ bị cầm được tha, Kẻ mù được sáng, Kẻ bị hà hiếp được tự do; Và để đồn ra năm lành của Chúa. ²⁰ Đoạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc, rồi ngồi xuống; mọi người trong nhà hội đều chăm chỉ ngó Ngài. ²¹ Ngài bèn phán rằng: Hôm nay đã được ứng nghiệm lời Kinh Thánh mà các ngươi mới vừa nghe đó. ²² Ai nấy đều làm chứng về Ngài, lấy làm lạ về các lời đầy ơn lành từ miệng Ngài ra, và nói rằng: Có phải con Giô-sép chăng? ²³ Ngài phán rằng: Chắc các ngươi lấy lời tục ngữ này mà nói cùng ta rằng: Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lấy mình; mọi điều chúng ta nghe ngươi đã làm tại Ca-bê-na-um, thì cũng hãy làm tại đây, là quê hương ngươi. ²⁴ Ngài lại phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, không có một đấng tiên tri nào được trọng đãi trong quê hương mình. ²⁵ Ta nói thật cùng các ngươi, về đời Ê-li, khi trời đóng chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị đói kém, trong dân Y-sơ-ra-ên có nhiều đàn bà góa; ²⁶ dầu vậy, Ê-li chẳng được sai đến cùng một người nào trong đám họ, nhưng được sai đến cùng một đàn

bà góa ở Sa-rép-ta, xứ Si-đôn. ²⁷ Trong đời đáng tiên tri Ê-li-sê, dân Y-sơ-ra-ên cũng có nhiều kẻ mắc tật phung; song không có ai lành sạch được, chỉ Na-a-man, người xứ Sy-ri mà thôi. ²⁸ Ai nấy ở trong nhà hội nghe những điều đó, thì tức giận lắm. ²⁹ Họ đứng dậy kéo Ngài ra ngoài thành, đưa Ngài lên đền chót núi, là nơi họ xây thành ở trên, để quăng Ngài xuống; ³⁰ song Ngài qua giữa bọn họ và đi khỏi. ³¹ Ngài xuống thành Ca-bê-na-um, thuộc xứ Ga-li-lê, dạy dỗ trong ngày Sa- bát. ³² Mọi người đều cảm động về sự dạy dỗ của Ngài; vì Ngài dùng quyền phép mà phán. ³³ Và, trong nhà hội có một người bị tà ma ám, cất tiếng kêu lớn lên rằng: Hỡi Jêsus Na-xa-rét! ³⁴ Chúng tôi với Ngài có sự gì chẳng? Ngài đến để diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời! ³⁵ Song Đức Chúa Jêsus quở nặng nó, mà rằng: Hãy nín đi, và ra khỏi người này. Qui bèn vật ngã người giữa đám đông, rồi ra khỏi không làm hại chi đến người. ³⁶ Mọi người đều sửng sờ, nói cùng nhau rằng: Ấy là đạo gì đó? Người lấy phép và quyền đuổi tà ma, và chúng nó liền ra! ³⁷ Vậy danh tiếng Ngài đồn khắp các nơi xung quanh. ³⁸ Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà hội, vào nhà Si-môn. Bà gia Si-môn đang đau rét nặng lắm. Người ta xin Ngài chữa cho, ³⁹ Ngài bèn nghiêng mình trên người, truyền cho cơn rét, rét liền lìa khỏi. Tức thì người chờ dậy hầu việc. ⁴⁰ Khi mặt trời lặn rồi, ai nấy có người đau, bắt k' bệnh gì, đều đem

đến cùng Ngài; Ngài đặt tay lên từng người mà chữa cho họ. ⁴¹ Cũng có các quỷ ra khỏi nhiều kẻ, mà kêu lên rằng: Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời! Nhưng Ngài quở nặng chúng nó, cấm không cho nói mình biết Ngài là Đấng Christ. ⁴² Vừa rạng ngày, Ngài ra đi đến nơi vắng vẻ, một đoàn dân đông kéo đi tìm Ngài. Họ theo kịp, giữ Ngài ở lại, không muốn để Ngài đi. ⁴³ Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Ta cũng phải rao Tin Lành của nước Đức Chúa Trời nơi các thành khác; vì cốt tại việc đó mà ta được sai đến. ⁴⁴ Vậy Ngài giảng dạy trong các nhà hội xứ Ga-li-lê.

5

¹ Khi Đức Chúa Jêsus, trên bờ hồ Ghê-nê-xarét, đoàn dân đông chen lấn nhau xung quanh Ngài đứng nghe đạo Đức Chúa Trời. ² Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ, người đánh cá đã xuống khỏi thuyền giặt lưới, ³ thì Ngài lên một chiếc thuyền trong hai chiếc, là chiếc của Si-môn, biểu người đem ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi mà dạy dỗ dân chúng. ⁴ Khi Ngài phán xong thì biểu Si-môn rằng: Hãy chèo ra ngoài sâu, thả lưới mà đánh cá. ⁵ Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm không bắt được chi hết; dầu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới. ⁶ Họ thả lưới xuống, được nhiều cá lắm, đến nỗi lưới phải đứt ra. ⁷ Họ bèn ra vọi gọi đồng bạn mình ở thuyền khác đến giúp; bạn kia đến chở cá đầy hai chiếc thuyền, đến nỗi gần

chìm. ⁸ Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, liền sắp mình xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jê-sus, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin ra khỏi tôi, vì tôi là người có tội. ⁹ Số là, vì đánh cá đường ấy, nên Si-môn cùng mọi người ở với mình đều thất kinh; Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, là những kẻ đồng bạn với Si-môn cũng đồng một thể ấy. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh lưới người. ¹¹ Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thầy mà theo Ngài. ¹² Đức Chúa Jê-sus đang ở trong thành kia, có một người mắc bệnh phung đầy mình, thấy Ngài thì sắp mặt xuống đất, mà nài xin rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi được sạch! ¹³ Đức Chúa Jê-sus giơ tay sờ đến người ấy, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì, bệnh phung liền hết. ¹⁴ Đức Chúa Jê-sus cấm người đó học chuyện lại với ai; nhưng dặn rằng: Hãy đi tỏ mình cùng thầy tế lễ; và dâng của lễ về sự ngươi được sạch, theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ. ¹⁵ Danh tiếng Ngài càng ngày càng vang ra, và một đoàn dân đông nhóm họp để nghe Ngài và để được chữa lành bệnh. ¹⁶ Song Ngài lánh đi nơi đồng vắng mà cầu nguyện. ¹⁷ Một ngày kia, Đức Chúa Jê-sus đang dạy dỗ, có người Pha-ri-si và mấy thầy dạy luật từ các làng xứ Ga-li-lê, xứ Giu-đê, và thành Giê-ru-sa-lem đều đến, ngồi tại đó, quyền phép Chúa ở trong Ngài để chữa lành các bệnh. ¹⁸ Bấy giờ, có mấy người khiêng một kẻ đau bại trên giường, kiếm cách đem vào

để trước mặt Đức Chúa Jêsus. ¹⁹ Nhân vì người ta đông lắm, không biết bởi đâu mà qua, họ bèn trèo lên mái nhà, dỡ ngói ra, dùng người và giường nhỏ xuống trước mặt Ngài, giữa đám đông hội. ²⁰ Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, bèn phán rằng: Hỡi người, tội lỗi ngươi đã được tha. ²¹ Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si bèn nghị luận rằng: Người này là ai mà nói phạm thượng vậy? Ngoài Đức Chúa Trời, há có ai tha tội được sao? ²² Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, cất tiếng phán rằng: Các người nghị luận gì trong lòng? ²³ Nay nói rằng: Tội ngươi đã được tha, hoặc rằng: Ngươi hãy đứng dậy mà đi, thì bên nào dễ hơn? ²⁴ Vả, hầu cho các người biết Con người ở thế gian có quyền tha tội: Ngài phán cùng kẻ bại rằng: Ta biểu ngươi đứng dậy, vác giường trở về nhà. ²⁵ Tức thì kẻ bại đứng dậy trước mặt chúng, vác giường mình đã nằm, và đi về nhà, ngợi khen Đức Chúa Trời. ²⁶ Ai nấy đều sửng sờ, ngợi khen Đức Chúa Trời; và sợ sệt lắm mà nói rằng: Hôm nay chúng ta đã thấy những việc dị thường. ²⁷ Kế đó, Đức Chúa Jêsus ra ngoài, thấy một người thu thuế, tên là Lê-vi, đang ngồi tại sở thu thuế. Ngài phán cùng người rằng: Hãy theo ta! ²⁸ Lê-vi bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài. ²⁹ Lê-vi dọn tiệc trọng thể đãi Ngài tại nhà mình, có nhiều người thu thuế và kẻ khác cùng ngồi ăn đồng bàn. ³⁰ Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo họ lắm bầm, nói cùng môn đồ Ngài rằng: Sao các người ăn uống với người thu thuế và kẻ phạm tội?

³¹ Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Không phải người khỏe mạnh cần thầy thuốc, song là người đau ốm. ³² Ta không phải đến gọi kẻ công bình hồi cải, song gọi kẻ có tội. ³³ Họ thưa Ngài rằng: môn đồ của Giăng thường kiêng ăn câu nguyện, cũng như môn đồ của người Pha-ri-si, chẳng như môn đồ của thầy ăn và uống. ³⁴ Ngài đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở cùng bạn mừng cưới mình, các người dễ bắt họ phải kiêng ăn được sao? ³⁵ Song đến ngày nào chàng rể phải đem đi khỏi họ, thì trong những ngày ấy họ mới kiêng ăn vậy. ³⁶ Ngài lại lấy thí dụ mà phán cùng họ rằng: Không ai xé một miếng áo mới mà vá áo cũ. Nếu vậy, áo mới phải rách, và miếng giẻ mới cũng không xứng với áo cũ. ³⁷ Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, nếu vậy, rượu mới làm nứt bầu ra; rượu chảy mất và bầu cũng phải hư đi. ³⁸ Song rượu mới phải đổ vào bầu mới. ³⁹ Lại cũng không ai uống rượu cũ lại đòi rượu mới; vì người nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.

6

¹ Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì, môn đồ bứt bông lúa, lấy tay vò đi và ăn. ² Có mấy người Pha-ri-si nói rằng: Sao các người làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát? ³ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vậy các người chưa đọc chuyện vua Đa-vít làm trong khi vua cùng kẻ đi theo bị đói sao? ⁴ Thế nào vua vào đền Đức Chúa Trời, lấy bánh bày ra mà ăn, và cho kẻ đi theo ăn nữa, dầu là bánh chỉ

các thầy tế lễ mới được phép ăn thôi? ⁵ Ngài lại phán rằng: Con người cũng là Chúa ngày Sa-bát. ⁶ Một ngày Sa-bát khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội dạy dỗ. Tại đó, có một người bàn tay hữu bị teo. ⁷ Vả, các thầy thông giáo và người Phari-si chăm chỉ xem Ngài, coi thử Ngài có chữa bệnh trong ngày Sa-bát chẳng, để tìm dịp mà cáo Ngài. ⁸ Nhưng Ngài biết ý tưởng họ, nên phán cùng người teo tay rằng: Hãy chỗi dậy, đứng giữa chúng ta. Người ấy chỗi dậy, và đứng lên. ⁹ Đức Chúa Jêsus liền phán cùng họ rằng: Ta hỏi các ngươi: Trong ngày Sa-bát, nên làm điều lành hay là làm điều dữ, nên cứu người hay là giết người? ¹⁰ Đoạn, Ngài lấy mắt liếc khắp mọi người xung quanh mình, rồi phán cùng người bệnh rằng: Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành. ¹¹ Nhưng họ giận lắm, bèn bàn cùng nhau về việc mình có thể xử với Đức Chúa Jêsus cách nào. ¹² Trong lúc đó, Đức Chúa Jêsus đi lên núi để cầu nguyện; và thức thâu đêm cầu nguyện Đức Chúa Trời. ¹³ Đến sáng ngày, Ngài đòi môn đồ đến, chọn mười hai người, gọi là sứ đồ: ¹⁴ Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em ruột của Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my, ¹⁵ Ma-thi-ơ và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn gọi là Xê-lốt, ¹⁶ Giu-đê con của Gia-cơ và Giu-đa ôch-ca-ri-ốt là kẻ phản Ngài. ¹⁷ Kế đó, Ngài cùng môn đồ xuống, dừng lại nơi đồng bằng. ỳ đó, có nhiều môn đồ Ngài cùng đoàn dân rất đông từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-ru-sa-lem, và miền biển Ty-rơ, Si-đôn mà đến, để

nghe Ngài dạy và cho được chữa lành bệnh mình. ¹⁸ Những kẻ mắc tà ma khuấy hại cũng đều được lành. ¹⁹ Cả đoàn dân đến kiếm cách rờ Ngài, vì từ Ngài có quyền phép ra, chữa lành hết mọi người. ²⁰ Đức Chúa Jêsus bèn ngược mắt ngó môn đồ, mà phán rằng: Phước cho các người nghèo khó, vì nước Đức Chúa Trời thuộc về các người! ²¹ Phước cho các người hiện đang đói, vì sẽ được no đủ! Phước cho các người hiện đang khóc lóc, vì sẽ được vui mừng! ²² Phước cho các người khi vì có Con người, thiên hạ sẽ ghét, đuổi, mắng nhiếc các người, bỏ tên các người như đồ ô uế! ²³ Ngày đó, hãy vui vẻ, nhảy nhót và mừng rỡ, vì phần thưởng các người trên trời sẽ lớn lắm; bởi tổ phụ họ cũng đối đãi các đáng tiên tri đường ấy. ²⁴ Song, khốn cho các người và người giàu có, vì đã được sự yên ủi của mình rồi! ²⁵ Khốn cho các người là kẻ hiện đang no, vì sẽ đói! Khốn cho các người là kẻ hiện đang cười, vì sẽ để tang và khóc lóc! ²⁶ Khốn cho các người, khi mọi người sẽ khen các người, vì tổ phụ họ cũng xử với các tiên tri giả như vậy! ²⁷ Nhưng ta phán cùng các người, là người nghe ta: Hãy yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ ghét mình, ²⁸ chúc phước cho kẻ rửa mình, và cầu nguyện cho kẻ si nhục mình. ²⁹ Ai vả người má bên này, hãy đưa luôn má bên kia cho họ; còn nếu ai dứt áo ngoài của người, thì cũng đừng ngăn họ lấy luôn áo trong. ³⁰ Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của các người, thì đừng đòi lại. ³¹ Các người muốn người ta làm cho mình thế nào, hãy làm

cho người ta thế ấy. ³² Nếu các người yêu kẻ yêu mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng yêu kẻ yêu mình. ³³ Nếu các người làm ơn cho kẻ làm ơn mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng làm như vậy. ³⁴ Nếu các người cho ai mượn mà mong họ trả, thì có ơn chi? Người có tội cũng cho người có tội mượn, để được thu lại y số. ³⁵ Song các người hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các người sẽ lớn, và các người sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì Ngài lấy nhân từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ. ³⁶ Hãy thương xót như Cha các người hay thương xót. ³⁷ Đừng đoán xét ai, thì các người khỏi bị đoán xét; đừng lên án ai, thì các người khỏi bị lên án; hãy tha thứ, người sẽ tha thứ mình. ³⁸ Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đầu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy. ³⁹ Ngài cũng phán cùng họ một thí dụ rằng: Kẻ mù có thể dắt kẻ mù được chăng? Cả hai há chẳng cùng té xuống hố sao? ⁴⁰ Môn đồ không hơn thầy; nhưng hề môn đồ được trọn vẹn thì sẽ bằng thầy mình. ⁴¹ Sao người nhìn thấy cái rác trong mắt anh em mình, mà không thấy cây đà trong mắt người? ⁴² Sao người nói được với anh em rằng: Anh ơi, để tôi lấy cái rác trong mắt anh ra, còn người, thì không thấy cây đà trong mắt mình? Hỡi kẻ giả hình, hãy lấy cây đà ra khỏi mắt mình trước đã, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em. ⁴³ Cây sanh trái xấu

không phải là cây tốt, cây sanh trái tốt không phải là cây xấu; ⁴⁴ vì hễ xem trái thì biết cây. Người ta không hái được trái vả nơi bụi gai, hay là trái nho nơi chòm kinh cước. ⁴⁵ Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát ra điều thiện, kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà phát ra điều ác; vì do sự đầy đầy trong lòng mà miệng nói ra. ⁴⁶ Sao các người gọi ta: Chúa, Chúa, mà không làm theo lời ta phán? ⁴⁷ Ta sẽ chỉ cho các người biết kẻ nào đến cùng ta, nghe lời ta, và làm theo, thì giống ai. ⁴⁸ Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào đất cho sâu, xây nền trên vàng đá: nước tràn lan, dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, nhưng không xô động được, vì đã cất chắc chắn. ⁴⁹ Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo, thì giống như một người kia cất nhà trên đất không xây nền: dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư hại lớn lao.

7

¹ Khi Đức Chúa Jêsus rao giảng xong mọi lời ấy trước mặt dân chúng nghe rồi, thì Ngài vào thành Ca-bê-na-um. ² Vả, một thầy đội kia có đứa đầy tớ rất thiết nghĩa đau gần chết, ³ nghe nói Đức Chúa Jêsus, bèn sai mấy trưởng lão trong dân Giu-đa xin Ngài đến chữa cho đầy tớ mình. ⁴ Mấy người đó đến cùng Đức Chúa Jêsus, mà nài xin rằng: Thầy đội thật đáng cho thầy nhậm điều này; ⁵ vì người yêu dân ta, và đã cất nhà hội cho chúng tôi. ⁶ Đức Chúa Jêsus bèn đi với

họ. Khi Ngài gần tới nhà, thầy đội sai bạn hữu mình đi thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin đừng tự phiền đến thế, vì tôi không đáng rước Chúa vào nhà tôi. ⁷ Tôi cũng nghĩ mình không đáng đến cùng Chúa; song xin phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ được lành. ⁸ Vì chính mình tôi là người thuộc dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi; tôi biểu tên này rằng: Hãy đi! thì nó đi; biểu tên khác rằng: Hãy đến! thì nó đến; và biểu đầy tớ tôi rằng: Hãy làm việc này! thì nó làm. ⁹ Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, lấy làm lạ cho thầy đội, bèn xây lại cùng đoàn dân theo mình, mà phán rằng: Ta nói cùng các ngươi, dầu trong dân Y-sơ-ra-ên, ta cũng chưa thấy một đức tin lớn dường ấy. ¹⁰ Những kẻ sai đến trở về nhà, thấy đầy tớ lành mạnh. ¹¹ Bữa sau, Đức Chúa Jêsus đi đến một thành, gọi là Na-in có nhiều môn đồ và một đoàn dân đông cùng đi với Ngài. ¹² Khi Ngài đến gần cửa thành, họ vừa khiêng ra một người chết, là con trai một của mẹ góa kia; có nhiều người ở thành đó đi đưa với bà góa ấy. ¹³ Chúa thấy, động lòng thương xót người, mà phán rằng: Đừng khóc! ¹⁴ Đoạn, Ngài lại gần, rờ quan tài, thì kẻ khiêng dừng lại. Ngài bèn phán rằng: Hỡi người trẻ kia, ta biểu ngươi chỗi dậy. ¹⁵ Người chết vùng ngồi dậy và khởi sự nói. Đức Chúa Jêsus giao người lại cho mẹ. ¹⁶ Ai nấy đều sợ hãi, và ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: Có đáng tiên tri lớn đã dậy lên giữa chúng tôi, và Đức Chúa Trời đã thăm viếng dân Ngài. ¹⁷ Tin này đồn ra khắp

xứ Giu-đê, và khắp xứ xung quanh nơi đó nữa. ¹⁸ Môn đồ của Giảng trình lại hết cả chuyện đó với người. ¹⁹ Người bèn gọi hai môn đồ mình, sai đến thưa cùng Chúa rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác? ²⁰ Hai người đã đến cùng Đức Chúa Jêsus, thưa rằng: Giảng Báp-tít sai chúng tôi đến hỏi thầy: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác? ²¹ Và, chính giờ đó, Đức Chúa Jêsus chữa lành nhiều kẻ bệnh, kẻ tàn tật, kẻ mắc quỷ dữ, và làm cho nhiều người đui được sáng. ²² Đoạn, Ngài đáp rằng: hãy về báo cho Giảng sự các người đã thấy và đã nghe: kẻ đui được sáng, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, Tin Lành đã rao giảng cho kẻ nghèo. ²³ Phước cho kẻ không vấp phạm vì có ta! ²⁴ Hai người của Giảng sai đến đã đi rồi, Đức Chúa Jêsus mới phán cùng đoàn dân về việc Giảng rằng: Các người đã đi xem chỉ nơi đồng vắng? Xem cây sậy bị gió rung chẳng? ²⁵ Lại các người còn đi xem gì? Xem người ăn mặc tốt đẹp chẳng? Kìa, những người mặc áo sang trọng, và ăn ở sung sướng, thì ở trong đền đài các vua! ²⁶ Song, rốt lại, các người đi xem gì? Xem một đấng tiên tri ư? Phải, ta nói, một đấng trọng hơn tiên tri nữa. ²⁷ Ấy về đấng đó mà có lời chép rằng: Này, ta sẽ sai sứ ta đến trước mặt người, Người sẽ dọn đường trước người. ²⁸ Ta nói cùng các người, trong những người bởi đàn bà sanh ra, không có ai lớn hơn Giảng Báp-tít đâu; nhưng trong nước

Đức Chúa Trời, kẻ rất nhỏ còn lớn hơn Giăng vậy. ²⁹ Cả dân chúng cùng kẻ thu thuế chịu Giăng làm phép báp-tem, đều xưng Đức Chúa Trời là công bình. ³⁰ Song người Pha-ri-si cùng các thầy dạy luật không chịu Giăng làm phép báp-tem, nên chê bỏ ý Đức Chúa Trời định về mình. ³¹ Vậy, ta sẽ sánh người đời này với gì, họ giống như ai? ³² Họ giống như con trẻ ngồi ngoài chợ, nói cùng nhau rằng: Ta đã thối sáo, mà bay không nhảy múa; ta đã than vãn, mà bay không khóc. ³³ Vả, Giăng Báp-tít đã đến, không ăn bánh, không uống rượu; thì các người nói rằng: Người mắc quỷ dữ. ³⁴ Con người đến, ăn và uống, thì các người nói rằng: Aáy đó là người ham ăn mê uống, bạn với người thu thuế và kẻ có tội. ³⁵ Song sự khôn ngoan được xưng công bình nhờ những việc làm của nó. ³⁶ Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Jêsus ăn tại nhà mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-ri-si thì Ngài ngồi bàn. ³⁷ Vả, có một người đàn bà xấu nét ở thành đó, nghe nói Đức Chúa Jêsus đang ngồi bàn tại nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm. ³⁸ Người đứng đằng sau, nơi chân Đức Chúa Jêsus, khóc, sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại hôn chân Ngài, và xức dầu thơm cho. ³⁹ Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng: Nếu người này là đáng tiên tri, chắc biết người đàn bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đàn bà xấu nét. ⁴⁰ Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói

cùng người. Người thưa rằng: Thưa thầy, xin cứ nói. ⁴¹ Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người mắc năm trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm chục. ⁴² Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn? ⁴³ Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Người đoán phải lắm. ⁴⁴ Đoạn, Ngài xây lại người đàn bà mà phán cùng Si-môn rằng: Người thấy đàn bà này không? Ta vào nhà người, người không cho nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước mắt thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi. ⁴⁵ Người không hôn ta; nhưng người từ khi vào nhà người, thì hôn chân ta hoài. ⁴⁶ Người không xức dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu thơm xức chân ta. ⁴⁷ Vậy nên ta nói cùng người, tội lỗi đàn bà này nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu mến ít. ⁴⁸ Ngài bèn phán cùng người đàn bà rằng: Tội lỗi người đã được tha rồi. ⁴⁹ Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: Người này là ai, mà cũng tha tội? ⁵⁰ Nhưng Ngài phán cùng người đàn bà rằng: Đức tin của người đã cứu người; hãy đi cho bình an.

8

¹ Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi thành này đến thành kia, làng này đến làng khác, giảng dạy và rao truyền tin lành của nước Đức Chúa Trời. Có mười hai sứ đồ ở với Ngài. ² Cũng có mấy người đàn bà đi theo Ngài, là những người đã được

cứu khỏi quỷ dữ và chữa khỏi bệnh: Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ người bảy quỷ dữ đã ra, ³ Gian-nơ vợ Chu-xa, là quan nội vụ của vua Hê-rốt, Su-xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp của cải cho Ngài. ⁴ Khi có đoàn dân đông nhóm lại, và người hết thấy các thành đều đến cùng Ngài, thì Ngài lấy thí dụ mà phán cùng họ rằng: ⁵ Người gieo đi ra để gieo giống mình. Khi vãi giống, một phần giống rơi ra dọc đường, bị giày đạp và chim trời xuống ăn hết. ⁶ Một phần khác rơi ra nơi đất đá sỏi, khi mới mọc lên, liền héo đi, vì không có hơi ẩm. ⁷ Một phần khác rơi vào bụi gai, gai mọc lên với hột giống, làm cho nghẹt ngòi. ⁸ Lại có một phần khác rơi xuống nơi đất tốt, thì mọc lên, và kết quả, một thành trăm. Đang phán mấy lời đó, Ngài kêu lên rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe. ⁹ Môn đồ hỏi Ngài thí dụ ấy có nghĩa gì. ¹⁰ Ngài đáp rằng: Đã ban cho các người được biết những sự mầu nhiệm nước Đức Chúa Trời; song, với kẻ khác thì dùng thí dụ mà nói, để họ xem mà không thấy, nghe mà không hiểu. ¹¹ Nay, lời thí dụ đó nghĩa như vậy: Hột giống là đạo Đức Chúa Trời. ¹² Phần rơi ra dọc đường, là những kẻ nghe đạo; nhưng về sau ma quỷ đến, cướp lấy đạo từ trong lòng họ, e rằng họ tin mà được cứu chẳng. ¹³ Phần rơi ra đất đá sỏi là kẻ nghe đạo, bèn vui mừng chịu lấy; nhưng họ không có rễ, chỉ tin tạm mà thôi; nên khi sự thử thách đến, thì họ tháo lui. ¹⁴ Phần rơi vào bụi gai, là những kẻ đã nghe đạo, nhưng rồi đi, để cho sự lo lắng, giàu sang, sung sướng đời

này làm cho đạo phải nghệt ngòi, đến nỗi không sanh trái nào được chín. ¹⁵ Song phần rơi vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy lòng thật thà tử tế nghe đạo, gìn giữ và kết quả một cách bền lòng. ¹⁶ Không ai đã thấp đèn tại lấy thùng úp lại, hay là để dưới giường; nhưng để trên chân đèn, hầu cho ai vào nhà đều thấy sáng. ¹⁷ Thật không có điều gì kín mà không phải lộ ra, không có điều gì giấu mà chẳng bị biết và tỏ ra. ¹⁸ Vậy, hãy coi chừng về cách các người nghe; vì kẻ đã có, sẽ cho thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy sự họ tưởng mình có. ¹⁹ Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus đến tìm Ngài; song vì người ta đông lắm, nên không đến gần Ngài được. ²⁰ Vậy có kẻ báo cho Ngài biết rằng: Mẹ và anh em thầy ở ngoài, muốn thấy thầy. ²¹ Nhưng Ngài đáp rằng: Mẹ ta và anh em ta là kẻ nghe đạo Đức Chúa Trời và làm theo đạo ấy. ²² Một ngày kia, Ngài xuống thuyền với môn đồ, mà phán rằng: Hãy qua bên kia hồ; rồi đi. ²³ Khi thuyền đang chạy, thì Ngài ngủ. Có cơn bão nổi lên trong hồ, nước vào đầy thuyền, đang nguy hiểm lắm. ²⁴ Môn đồ bèn đến thức Ngài dậy, rằng: Thầy ôi, Thầy ôi, chúng ta chết! Nhưng Ngài, vừa thức dậy, khiến gió và sóng phải bình tĩnh thì liền bình tĩnh và yên lặng như tờ. ²⁵ Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Đức tin các người ở đâu? Môn đồ sợ hãi và bờ ngỡ, nói với nhau rằng: Người này là ai, khiến đến gió và nước, mà cũng phải vâng lời người? ²⁶ Kẻ đó, ghé vào đất của dân Giê-ra-sê, ngang xứ Ga-li-lê. ²⁷ Khi Đức Chúa Jêsus lên bờ, có một người ở thành ấy

bị nhiều quỷ ám đi gặp Ngài. Đã lâu nay, người không mặc áo, không ở nhà, song ở nơi mồ mả.

²⁸ Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jêsus thì la lên inh ỏi, và đến gieo mình nơi chân Ngài, nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời Rất Cao, tôi với Ngài có sự chi chẳng? Tôi cầu xin Ngài, đừng làm khổ tôi.

²⁹ Vì Đức Chúa Jêsus đang truyền cho tà ma phải ra khỏi người đó mà nó đã ám từ lâu; dầu họ giữ người, xiềng và còng chân lại, người cứ bẻ xiềng tháo còng, và bị quỷ dữ đem vào nơi đồng vắng.

³⁰ Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Mày tên gì? Người thưa rằng: Quân đội; vì nhiều quỷ đã ám vào người.

³¹ Chúng nó bèn cầu xin Đức Chúa Jêsus đừng khiến mình xuống vực sâu.

³² Vả, ở đó có một bầy heo đông đang ăn trên núi. Các quỷ xin Đức Chúa Jêsus cho chúng nó nhập vào những heo ấy, Ngài bèn cho phép.

³³ Vậy, các quỷ ra khỏi người đó, nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên vực cao đâm đầu xuống hồ và chết chìm.

³⁴ Các kẻ chăn heo thấy vậy chạy trốn, đồn tin ấy ra trong thành và trong nhà quê.

³⁵ Thiên hạ bèn đổ ra xem việc mới xảy ra; khi họ đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người mà các quỷ mới ra khỏi ngồi dưới chân Đức Chúa Jêsus, mặc áo quần, bộ tinh tảo, thì sợ hãi lắm.

³⁶ Những người đã xem thấy sự lạ đó, thuật lại cho thiên hạ biết người bị quỷ ám được cứu khỏi thế nào.

³⁷ Hết thấy dân ở miền người Giê-ra-sê xin Đức Chúa Jêsus lìa khỏi xứ họ, vì họ sợ hãi lắm. Ngài bèn xuống thuyền trở về.

³⁸ Người đã khỏi những quỷ ám xin phép

ở với Ngài, nhưng Đức Chúa Jêsus biểu về, mà rằng: ³⁹ Hãy về nhà ngươi, thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã làm cho ngươi. Vậy, người ấy đi, đồn khắp cả thành mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình. ⁴⁰ Khi trở về, có đoàn dân đông rước Ngài; vì ai nấy cũng trông đợi Ngài. ⁴¹ Có người cai nhà hội tên là Giai-ru đến sắp mình xuống nơi chân Đức Chúa Jêsus, xin Ngài vào nhà mình. ⁴² Vì người có con gái một, mười hai tuổi, gần chết. Khi Đức Chúa Jêsus đang đi, dân chúng lấn ép Ngài tứ phía. ⁴³ Bấy giờ, có một người đàn bà đau bệnh mất huyết mười hai năm rồi, cũng đã tốn hết tiền của về thầy thuốc, không ai chữa lành được, ⁴⁴ đến đằng sau Ngài rờ tròn áo; tức thì huyết cầm lại. ⁴⁵ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ai sờ đến ta? Ai nấy đều chối; Phi-e-rơ và những người đồng bạn thưa rằng: Thưa thầy, đoàn dân vây lấy và ép thầy. ⁴⁶ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Có người đã rờ đến ta, vì ta nhận biết có quyền phép từ ta mà ra. ⁴⁷ Người đàn bà thấy mình không thể giấu được nữa, thì run sợ, đến sắp mình xuống nơi chân Ngài, tỏ thật trước mặt dân chúng vì có nào mình đã rờ đến, và liền được lành làm sao. ⁴⁸ Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức tin ngươi đã chữa lành ngươi; hãy đi cho bình an. ⁴⁹ Ngài còn đang phán, có kẻ ở nhà người cai nhà hội đến nói với người rằng: Con gái ông chết rồi; đừng làm phiền thầy chi nữa. ⁵⁰ Song Đức Chúa Jêsus nghe vậy, phán cùng Giai-ru rằng: Đừng sợ, hãy tin mà thôi,

thì con người sẽ được cứu. ⁵¹ Khi đến nhà, Ngài chỉ cho Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, và cha mẹ con ấy vào cùng Ngài. ⁵² Ai nấy đều khóc lóc than vãn về con đó. Nhưng Ngài phán rằng: Đừng khóc, con này không phải chết, song nó ngủ. ⁵³ Họ biết nó thật chết rồi, bèn nhạo báng Ngài. ⁵⁴ nhưng Đức Chúa Jê-sus cầm lấy tay con ấy, gọi lớn tiếng lên rằng: Con ơi, hãy chỗi dậy! ⁵⁵ Thần linh bèn hoàn lại, con ấy chỗi dậy liền; rồi Ngài truyền cho nó ăn. ⁵⁶ Cha mẹ nó lấy làm lạ; nhưng Ngài cấm nói lại sự xảy ra đó với ai.

9

¹ Đức Chúa Jê-sus nhóm họp mười hai sứ đồ, ban quyền năng phép tắc để trị quỷ chữa bệnh. ² Rồi Ngài sai đi rao giảng về nước Đức Chúa Trời cùng chữa lành kẻ có bệnh. ³ Ngài dạy rằng: Đi đường chớ đem gì theo hết, hoặc gậy, hoặc bao, hoặc bánh, hoặc tiền bạc; cũng đừng đem hai áo. ⁴ Hễ các người vào nhà nào, hãy ở đó cho đến khi đi. ⁵ Còn ai không tiếp rước các người, hãy ra khỏi thành họ, và phủi bụi chân mình để làm chứng nghịch cùng họ. ⁶ Vậy, các sứ đồ ra đi, từ làng này tới làng kia, rao giảng Tin Lành khắp nơi và chữa lành người có bệnh. ⁷ Bấy giờ, Hê-rốt là vua chư hầu, nghe nói về các việc xảy ra, thì không biết nghĩ làm sao; vì kẻ này nói rằng: Giăng đã từ kẻ chết sống lại; ⁸ kẻ khác nói rằng: Ê-li đã hiện ra; và kẻ khác nữa thì rằng: Một trong các đấng tiên tri đời xưa đã sống lại. ⁹ Song Hê-rốt thì nói: Ta đã truyền chém Giăng

rồi: vậy người này là ai, mà ta nghe làm những việc dường ấy? Vua bèn tìm cách thấy Đức Chúa Jêsus. ¹⁰ Các sứ đồ trở về trình cùng Đức Chúa Jêsus mọi việc mình đã làm. Ngài bèn đem các sứ đồ đi tẻ ra với mình đến gần thành kia gọi là Bết-sai-đa. ¹¹ Nhưng dân chúng nghe vậy, thì đi theo Ngài. Đức Chúa Jêsus tiếp đãi dân chúng, giảng cho họ về nước Đức Chúa Trời, và chữa cho những kẻ cần được lành bệnh. ¹² Khi gần tới, mười hai sứ đồ đến gần Ngài mà thưa rằng: Xin truyền cho dân chúng về, để họ đến các làng các ấp xung quanh mà trọ và kiếm chi ăn; vì chúng ta ở đây là nơi vắng vẻ. ¹³ Song Ngài phán rằng: Chính các ngươi hãy cho họ ăn. Các sứ đồ thưa rằng: Ví thử chính mình chúng tôi không đi mua đồ ăn cho hết thảy dân này, thì chỉ có năm cái bánh và hai con cá mà thôi. ¹⁴ Vả, bây giờ có độ năm ngàn người nam ở đó. Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Hãy biểu chúng ngồi từng hàng năm mười người. ¹⁵ Môn đồ làm theo lời; chúng ngồi xuống hết thảy. ¹⁶ Đoạn, Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, chúc tạ, rồi bẻ ra trao cho môn đồ, đặt phát cho đoàn dân. ¹⁷ Ai nấy ăn no rồi, người ta thâu được mười hai giỏ đầy những miếng thừa. ¹⁸ Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang cầu nguyện riêng, môn đồ nhóm lại xung quanh Ngài, Ngài hỏi rằng: Trong dân chúng, họ nói ta là ai? ¹⁹ Thưa rằng: Người này nói là Giăng Báp-tít, người kia nói là Ê-li; kẻ khác nói là một trong các đấng tiên tri đời xưa

sống lại. ²⁰ Ngài lại hỏi rằng: Còn về phần các người thì nói ta là ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ của Đức Chúa Trời. ²¹ Đức Chúa Jê-sus nghiêm cấm môn đồ nói sự ấy với ai, ²² và phán thêm rằng: Con người phải chịu nhiều điều khốn khổ, phải bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo bỏ ra, phải bị giết, ngày thứ ba phải sống lại. ²³ Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta. ²⁴ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mất sự sống, thì sẽ cứu. ²⁵ Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? ²⁶ Vì nếu ai hỗ thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hỗ thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của Cha, và của thiên sứ thánh mà đến. ²⁷ Quả thật, ta nói cùng các người, một vài người trong các người đang đứng đây sẽ không chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời. ²⁸ Độ tám ngày sau khi phán các lời đó, Đức Chúa Jê-sus đem Phi-e-rơ, Giăng và Gia-cơ đi với mình lên trên núi để cầu nguyện. ²⁹ Đang khi cầu nguyện, diện mạo Ngài khác thường, áo Ngài trở nên sắc trắng chói lòa. ³⁰ Và này, có hai người nói chuyện cùng Ngài; ấy là Môi-se và Ê-li, ³¹ hiện ra trong sự vinh hiển, và nói về sự Ngài qua đời, là sự sẽ phải ứng nghiệm tại thành Giê-ru-sa-lem. ³² Phi-e-rơ cùng đồng bạn mình buồn ngủ lắm, nhưng vừa tỉnh thức ra, thấy vinh hiển của Đức Chúa Jê-sus và hai đấng ấy đứng gần Ngài. ³³ Lúc hai

đáng ấy lìa khỏi Đức Chúa Jê-sus, Phi-e-rơ thưa Ngài rằng: Thưa thầy, chúng ta ở đây tốt lắm, hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li. Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi. ³⁴ Khi người còn đang nói, có một đám mây kéo đến, bao phủ lấy; và khi vào trong đám mây, các môn đồ đều sợ hãi. ³⁵ Bấy giờ, nghe có tiếng từ trong đám mây phán ra rằng: Này là Con ta, Người được lựa chọn của ta, hãy nghe Người. ³⁶ Khi tiếng ấy phát ra, thì Đức Chúa Jê-sus ở một mình. Các môn đồ nín lặng, không nói cùng ai về sự mình đã thấy. ³⁷ Bữa sau, khi Chúa cùng môn đồ từ núi xuống, có đoàn dân đông đến đón rước Ngài. ³⁸ Một người trong đám đông kêu lên rằng: Lạy thầy, xin thầy đái đến con trai tôi, vì là con một tôi. ³⁹ Một quỷ ám nó, thỉnh linh kêu la; quỷ vật vã nó dữ tợn, làm cho sôi bọt miếng, mình mẩy nát hết, rồi mới ra khỏi. ⁴⁰ Tôi đã xin môn đồ thầy đuổi quỷ đó, nhưng họ đuổi không được. ⁴¹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi dòng dõi không tin và bội nghịch kia, ta ở với các ngươi và nhin các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem con của ngươi lại đây. ⁴² Đưa con trai vừa lại gần, quỷ xô nó nhào xuống đất, và vật vã dữ tợn. Song Đức Chúa Jê-sus quở nặng tà ma, chữa lành con trẻ ấy, và giao lại cho cha nó. ⁴³ Ai nấy đều lấy làm lạ về quyền phép cao trọng của Đức Chúa Trời. Khi mọi người đang khen lạ các việc Đức Chúa Jê-sus làm, Ngài phán cùng môn đồ rằng: ⁴⁴ Về phần các ngươi, hãy nghe kỹ điều ta sẽ nói cùng: Con

người sẽ bị nộp trong tay người ta. ⁴⁵ Nhưng các môn đồ không hiểu lời ấy, vì đã che khuất cho mình để chẳng rõ nghĩa làm sao; và sợ không dám hỏi Ngài về lời ấy. ⁴⁶ Các môn đồ biện luận cùng nhau cho biết ai là lớn hơn hết trong hàng mình. ⁴⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng trong lòng môn đồ, thì lấy một đũa con trẻ để gần mình, ⁴⁸ mà phán rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp con trẻ này, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta. Vì kẻ nào hèn mọn hơn hết trong vòng các người, ấy chính người đó là kẻ cao trọng. ⁴⁹ Giăng cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi từng thấy có kẻ nhân danh thầy mà trừ quỷ; chúng tôi đã cấm họ, vì không cùng chúng tôi theo thầy. ⁵⁰ Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng cấm họ, vì ai không nghịch cùng các người, là thuận với các người. ⁵¹ Khi gần đến k” Đức Chúa Jêsus được đem lên khỏi thế gian, Ngài quyết định đi thành Giê-ru-sa-lem. ⁵² Ngài sai kẻ đem tin đi trước mình. Họ ra đi, vào một làng của người Sa-ma-ri, để sửa soạn nhà trọ cho Ngài; ⁵³ song người Sa-ma-ri không tiếp rước Ngài, vì Ngài đi thẳng lên thành Giê-ru-sa-lem. ⁵⁴ Gia-cơ và Giăng là môn đồ Ngài, thấy vậy, nói rằng: Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi khiến lửa từ trên trời xuống thiêu họ chẳng? ⁵⁵ Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại quở hai người, mà rằng: Các người không biết tâm thần nào xui giục mình. ⁵⁶ Rồi Ngài cùng môn đồ đi qua làng khác. ⁵⁷ Đang khi đi đường, có kẻ thưa Ngài rằng: Chúa đi đâu tôi sẽ theo đó. ⁵⁸ Đức

Chúa Giêsu đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu. ⁵⁹ Ngài phán cùng kẻ khác rằng: Người hãy theo ta. Kẻ ấy thưa rằng: Xin cho phép tôi đi chôn cha tôi trước đã. ⁶⁰ Nhưng Đức Chúa Giêsu phán rằng: Hãy để kẻ chết chôn kẻ chết; còn ngươi, hãy đi rao giảng nước Đức Chúa Trời. ⁶¹ Có kẻ khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa, song xin cho phép tôi trước về từ giã người trong nhà tôi. ⁶² Đức Chúa Giêsu phán rằng: Ai đã tra tay cầm cày, còn ngoái lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời.

10

¹ Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn đồ khác, sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi. ² Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì trủng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa của mình. ³ Hãy đi; này, ta sai các người đi, khác nào như chiên con ở giữa bầy muông sói. ⁴ Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường. ⁵ Hễ các người vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu sự bình an cho nhà này! ⁶ Nếu nhà đó có người nào đáng được bình an, sự bình an của các người sẽ giáng cho họ; bằng không, sẽ trở về các người. ⁷ Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các người, vì người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà này sang nhà khác. ⁸ Hễ các người vào thành nào, mà người ta tiếp rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho. ⁹ Hãy chữa

kẻ bịnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đến gần các ngươi. ¹⁰ Song hễ các ngươi vào thành nào, họ không tiếp rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng: ¹¹ Đối với các ngươi, chúng ta cũng phủ bụi của thành các ngươi đã dấn chân chúng ta; nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần các ngươi rồi. ¹² Ta phán cùng các ngươi, đến ngày cuối cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành này. ¹³ Khốn cho mày, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mày, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-rô và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và đội tro mà ăn năn từ lâu rồi. ¹⁴ Vậy, đến ngày phán xét, thành Ty-rô và thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay. ¹⁵ Còn mày, thành Ca-bê-na-um, mày sẽ được nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới Âm phủ! ¹⁶ Ai nghe các ngươi, ấy là nghe ta; ai bỏ các ngươi, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta. ¹⁷ Bảy mươi môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, các quỷ cũng phục chúng tôi. ¹⁸ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỷ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. ¹⁹ Nay, ta đã ban quyền cho các ngươi giày đạp rắn, bò cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm hại các ngươi được. ²⁰ Dầu vậy, chớ mừng vì các quỷ phục các ngươi; nhưng hãy mừng vì tên các ngươi đã ghi trên thiên đàng. ²¹ Cũng giờ đó, Đức Chúa Jêsus nức lòng bởi Đức Thánh Linh, bèn nói rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, tôi ngợi khen Cha, vì Cha

đã giấu những sự này với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho trẻ nhỏ hay! Thừa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt lành. ²² Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai biết Con là ai; ngoài Con, và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không có ai biết Cha là ai. ²³ Đoạn, Ngài xây lại cùng môn đồ mà phán riêng rằng: Phước cho mắt nào được thấy điều các người thấy! ²⁴ Vì ta nói cùng các người, có nhiều đáng tiên tri và vua chúa ước ao thấy điều các người thấy, mà chẳng từng thấy, ước ao nghe điều các người nghe, mà chẳng từng nghe. ²⁵ Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi đặng thử Đức Chúa Jêsus rằng: Thừa thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời? ²⁶ Ngài phán rằng: Trong luật pháp có chép điều gì? Người đọc gì trong đó? ²⁷ Thừa rằng: Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức, hết trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người; và yêu người lân cận như mình. ²⁸ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Người đáp phải lắm; hãy làm điều đó, thì được sống. ²⁹ Song thầy ấy muốn xưng mình là công bình, nên thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Ai là người lân cận tôi? ³⁰ Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán rằng: Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào kẻ cướp, nó giựt lột hết, đánh cho mình mấy bị thương rồi đi, để người đó nửa sống nửa chết. ³¹ Vả, gặp một thầy tế lễ đi xuống đường đó, thấy người ấy, thì đi qua khỏi. ³² Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần, thấy, rồi đi qua khỏi. ³³ Song

có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần người đó, ngó thấy thì động lòng thương; ³⁴ bèn áp lại, lấy dầu và rượu xúc chỗ bị thương, rồi rịt lại; đoạn, cho cỡi con vật mình đem đến nhà quán, mà săn sóc cho. ³⁵ Đến bữa sau, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán, dặn rằng: Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả. ³⁶ Trong ba người đó, người tưởng ai là lân cận với kẻ bị cướp? ³⁷ Thầy dạy luật thưa rằng: Aáy là người đã lấy lòng thương xót đãi người. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, làm theo như vậy. ³⁸ Khi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ đi đường, đến một làng kia, có người đàn bà, tên là Ma-thê, rước Ngài vào nhà mình. ³⁹ Người có một em gái, tên là Ma-ri, ngồi dưới chân Chúa mà nghe lời Ngài. ⁴⁰ Và, Ma-thê mắng lo việc vật, đến thưa Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, em tôi để một mình tôi hầu việc, Chúa há không nghĩ đến sao? Xin biểu nó giúp tôi. ⁴¹ Chúa đáp rằng: Hỡi Ma-thê, Ma-thê, ngươi chịu khó và bối rối về nhiều việc; ⁴² nhưng có một việc cần mà thôi. Ma-ri đã lựa phần tốt, là phần không có ai cất lấy được.

11

¹ Có một ngày, Đức Chúa Jêsus cầu nguyện ở nơi kia. Khi cầu nguyện xong, một môn đồ thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn đồ mình. ² Ngài phán rằng: Khi các ngươi cầu nguyện, hãy nói: Lạy Cha! danh Cha được thánh; nước

Cha được đến; ³ xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy; ⁴ xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha kẻ mịch lòng mình; và xin chớ đem chúng tôi vào sự cám dỗ! ⁵ Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Nếu một người trong các người có bạn hữu, nửa đêm đến nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh, ⁶ vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không có chi đãi người. ⁷ Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng khuấy rối tôi, cửa đóng rồi, con cái và tôi đã đi ngủ, không dậy được mà lấy bánh cho anh; ⁸ ta nói cùng các người, dầu người ấy không chịu dậy cho bánh vì là bạn mình, nhưng vì có người kia làm rộn, sẽ dậy và cho người đủ sự cần dùng. ⁹ Ta lại nói cùng các người: Hãy xin, sẽ ban cho; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. ¹⁰ Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ mở cửa cho ai gõ. ¹¹ Trong các người có ai làm cha, khi con mình xin bánh mà cho đá chẳng? Hay là xin cá, mà cho rắn thay vì cá chẳng? ¹² Hay là xin trứng, mà cho bò cạp chẳng? ¹³ Vậy nếu các người là người xấu, còn biết cho con cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh Linh cho người xin Ngài! ¹⁴ Đức Chúa Jêsus đuổi một quỷ câm; khi quỷ ra khỏi, người câm liền nói được. Dân chúng đều lấy làm lạ; ¹⁵ song có mấy kẻ nói rằng: Người này nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỷ mà trừ quỷ. ¹⁶ Kẻ khác muốn thử Ngài, thì xin Ngài một dấu lạ từ trời xuống. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, bèn phán rằng: Nước nào tự chia rẽ nhau thì

tan hoang, nhà nào tự chia rẽ nhau thì đổ xuống.
¹⁸ Vậy, nếu quỷ Sa-tan tự chia rẽ nhau, thì nước nó còn sao được, vì các người nói ta nhờ Bê-ê-xê-bun mà trừ quỷ? ¹⁹ Nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ, thì con các người nhờ ai mà trừ quỷ? Bởi vậy, chính con các người sẽ làm quan án các người. ²⁰ Nhưng nếu ta cậy ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các người rồi. ²¹ Khi một người mạnh sức cầm khí giới giữ cửa nhà mình, thì cửa cái nó vững vàng. ²² Nhưng có người khác mạnh hơn đến thắng được, thì cướp lấy khí giới người kia đã nhờ cậy, và phân phát sạch cửa cái. ²³ Phàm ai không theo ta, thì nghịch cùng ta, ai không thâm hiệp với ta, thì tan lạc. ²⁴ Khi tà ma đã ra khỏi một người, thì đi đông dài các nơi khô khan để kiếm chỗ nghỉ. Kiếm không được, thì nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta là nơi ta mới ra khỏi. ²⁵ Nó trở về, thấy nhà quét sạch và dọn dẹp tử tế, ²⁶ bèn đi rủ bảy quỷ khác dữ hơn mình vào nhà mà ở; vậy số phận người này lại khốn khổ hơn phen trước. ²⁷ Đức Chúa Jêsus đang phán những điều ấy, có một người đàn bà ở giữa dân chúng cất tiếng thưa rằng: Phước cho dạ đã mang Ngài và vú đã cho Ngài bú! ²⁸ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Những kẻ nghe và giữ lời Đức Chúa Trời còn có phước hơn! ²⁹ Khi dân chúng nhóm lại đông lắm, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Dòng dõi này là dòng dõi độc ác; họ xin một dấu lạ, song sẽ không cho dấu lạ nào khác hơn dấu lạ của Giô-na. ³⁰ Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve,

thì cũng một thể ấy, Con người sẽ là dấu lạ cho dòng dõi này. ³¹ Đến ngày phán xét, nữ hoàng Nam phương sẽ đứng dậy với người của dòng dõi này và lên án họ, vì người từ nơi đầu cùng đất đến nghe lời khôn ngoan vua Sa-lô-môn, mà này, ở đây có Đáng hơn vua Sa-lô-môn! ³² Đến ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với người của dòng dõi này và lên án họ, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng dạy và ăn năn; mà này, ở đây có Đáng hơn Giô-na. ³³ Không ai thấp đèn mà để chỗ khuất hay là dưới thùng, nhưng để trên chân đèn, hầu cho kẻ vào được thấy sáng. ³⁴ Mắt là đèn của thân thể; nếu mắt người sỏi sạn, cả thân thể người được sáng láng; song nếu mắt người xấu, thân thể người phải tối tăm. ³⁵ Ấy vậy, hãy coi chừng kéo sự sáng trong mình người hóa ra sự tối chẳng. ³⁶ Nếu cả thân thể người sáng láng, không có phần nào tối tăm, thì sẽ được sáng hết thảy, cũng như khi có cái đèn soi sáng cho người vậy. ³⁷ Đức Chúa Jêsus đang phán, có một người Pha-ri-si mời Ngài về nhà dùng bữa. Ngài vào ngồi bàn. ³⁸ Người Pha-ri-si thấy Ngài không rửa trước bữa ăn, thì lấy làm lạ. ³⁹ Nhưng Chúa phán rằng: Hỡi các người là người Pha-ri-si, các người rửa sạch bề ngoài chén và mâm, song bề trong đầy sự trộm cướp và điều dữ. ⁴⁰ Hỡi kẻ đại dột! Đáng đã làm nên bề ngoài, há không làm nên bề trong nữa sao? ⁴¹ Thà các người lấy của mình có mà bố thí, thì mọi điều sẽ sạch cho các người. ⁴² Song khốn cho các người, người Pha-ri-si, vì các người nộp một phần mười

về bạc hà, hồi hương, cùng mọi thứ rau, còn sự công bình và sự kính mến Đức Chúa Trời, thì các người bỏ qua! Ấy là các việc phải làm, mà cũng không nên bỏ qua các việc khác. ⁴³ Khốn cho các người, người Pha-ri-si, vì các người ưa ngôi cao nhất trong nhà hội, và thích người ta chào mình giữa chợ! ⁴⁴ Khốn cho các người, vì các người giống như mả loạn, người ta bước lên trên mà không biết! ⁴⁵ Một thầy dạy luật bèn cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, thầy nói vậy cũng làm sỉ nhục chúng tôi. ⁴⁶ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Khốn cho các người nữa, là thầy dạy luật, vì các người chất cho người ta gánh nặng khó mang, mà tự mình thì không động ngón tay đến! ⁴⁷ Khốn cho các người, vì các người xây mồ mả các đấng tiên tri mà tổ phụ mình đã giết! ⁴⁸ Như vậy, các người làm chứng và ụng thuận việc tổ phụ mình đã làm; vì họ đã giết các đấng tiên tri, còn các người lại xây mồ cho. ⁴⁹ Vậy nên, sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời đã phán rằng: Ta sẽ sai đấng tiên tri và sứ đồ đến cùng chúng nó; chúng nó sẽ giết kẻ này, bắt bớ kẻ kia, ⁵⁰ hầu cho huyết mọi đấng tiên tri đổ ra từ khi sáng thế, cứ dòng dõi này mà đòi, ⁵¹ là từ huyết A-bên cho đến huyết Xa-cha-ri đã bị giết giữa khoảng bàn thờ và đền thờ; phải, ta nói cùng các người, sẽ cứ dòng dõi này mà đòi huyết ấy. ⁵² Khốn cho các người, là thầy dạy luật, vì các người đã đoạt lấy chìa khóa của sự biết, chính mình không vào, mà người khác muốn vào, lại ngăn cấm không cho! ⁵³ Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đó rồi, các

thầy thông giáo và người Pha-ri-si bèn ra sức ép Ngài dữ tợn, lấy nhiều câu hỏi khêu chọc Ngài, ⁵⁴ và lập mưu để bắt bẻ lời nào từ miệng Ngài nói ra.

12

¹ Khi ấy, dân chúng nhóm lại kẻ hàng ngàn người, đến nỗi giày đạp nhau, Đức Chúa Jêsus mới trước hết phán cùng môn đồ rằng: Hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si, là sự giả hình. ² Chẳng có sự gì giấu mà không phải lộ ra, chẳng có sự gì kín mà không được biết. ³ Vậy nên mọi điều mà các người đã nói nơi tối, sẽ nghe ra nơi sáng; mọi điều mà các người đã nói vào lỗ tai trong buồng kín, sẽ giảng ra trên mái nhà. ⁴ Ta nói cùng các người, là bạn hữu ta: Đừng sợ kẻ giết xác rồi sau không làm gì được nữa. ⁵ Song ta chỉ cho các người biết phải sợ ai: phải sợ Đấng khi đã giết rồi, có quyền bỏ xuống địa ngục; phải ta nói cùng các người, ấy là Đấng các người phải sợ! ⁶ Người ta há chẳng bán năm con chim sẻ giá hai đồng tiền sao? Nhưng Đức Chúa Trời không quên một con nào hết. ⁷ Dầu đến tóc trên đầu các người cũng đã đếm cả rồi. Đừng sợ chi, vì các người trọng hơn nhiều chim sẻ. ⁸ Ta nói cùng các người, ai sẽ xưng ta trước mặt thiên hạ, thì Con người cũng sẽ xưng họ trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời. ⁹ Nhưng ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì họ sẽ bị chối trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời. ¹⁰ Ai nói nghịch cùng Con người, thì sẽ được tha; song kẻ nói lộng ngôn phạm đến

Đức Thánh Linh, thì không được tha đâu. ¹¹ Khi người ta đem các người đến nhà hội, trước mặt quan án và quan cai trị, thì chớ lo về nói cách nào để bình vực mình, hoặc nói lời gì; ¹² bởi vì chính giờ đó Đức Thánh Linh sẽ dạy các người những lời phải nói. ¹³ Bấy giờ, một người giữa dân chúng thưa rằng: Thưa thầy, xin biểu anh tôi chia gia tài cho tôi. ¹⁴ Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi người kia, ai đặt ta làm quan xử kiện hay là chia của cho các người? ¹⁵ Đoạn, Ngài phán cùng chúng rằng: Hãy giữ cẩn thận chớ hà tiện gì hết; vì sự sống của người ta không phải cốt tại của cải mình dự dặt đâu. ¹⁶ Ngài lại phán cùng chúng lời ví dụ này: Ruộng của một người giàu kia sinh lợi nhiều lắm, ¹⁷ người bèn tự nghĩ rằng: Ta phải làm thế nào? Vì không có đủ chỗ chứa hết sản vật. ¹⁸ Lại nói: Nay, việc ta sẽ làm: ta phá cả kho tàng và cất cái khác lớn hơn, thuê trữ sản vật và gia tài vào đó; ¹⁹ rồi sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi, mày đã được nhiều của để dành dùng lâu năm; thôi, hãy nghỉ, ăn uống, và vui vẻ. ²⁰ Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại; vậy những của cải người đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai? ²¹ Hễ ai thuê trữ của cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy. ²² Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Ấy vậy, ta nói cùng các người, đừng vì sự sống mà lo đồ mình ăn, cũng đừng vì thân thể mà lo đồ mình mặc. ²³ Sự sống trọng hơn đồ ăn, thân thể trọng

hơn đồ mặc. ²⁴ Hãy xem con quạ: nó không gieo, không gặt, cũng không có hầm vựa kho tàng chi, mà Đức Chúa Trời còn nuôi nó; huống chi các người quí hơn chim chóc là dường nào! ²⁵ Có ai trong các người lo lắng mà làm cho đời mình dài thêm một khắc không? ²⁶ Vậy nếu đến việc rất nhỏ các người cũng không có thể được sao các người lo việc khác? ²⁷ Hãy xem hoa huệ mọc lên thế nào: nó chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chi; song ta phán cùng các người, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo như một hoa nào trong giống ấy. ²⁸ Hỡi kẻ ít đức tin, nếu loài cỏ ngoài đồng là loài nay sống mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho mặc thể ấy, huống chi là các người! ²⁹ Vậy các người đừng kiếm đồ ăn đồ uống, cũng đừng có lòng lo lắng. ³⁰ Vì mọi sự đó, các dân ngoại ở thế gian vẫn thường tìm, và Cha các người biết các người cần dùng mọi sự đó rồi. ³¹ Nhưng thà các người hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời, rồi mọi sự đó sẽ được cho thêm. ³² Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ chi; vì Cha các người đã bằng lòng cho các người nước thiên đàng. ³³ Hãy bán gia tài mình mà bố thí. Hãy sắm cho mình túi không hư, và của báu không hề hao kém ở trên trời, là nơi kẻ trộm không đến gần, sâu mọt không làm hư nát. ³⁴ Vì của báu các người ở đâu, thì lòng cũng ở đó. ³⁵ Lưng các người phải thắt lại, đèn các người phải thắp lên. ³⁶ Hãy làm như người chờ đợi chủ mình ở tiệc cưới về, để lúc chủ đến gõ cửa thì liền mở. ³⁷ Phước cho những đây

tớ ấy, khi chủ về thấy họ thức canh! Quả thật, ta nói cùng các người, chủ sẽ thất lưng mình, cho đầy tớ ngồi bàn mình, và đến hầu việc họ. ³⁸ Hoặc canh hai, canh ba, chủ trở về, nếu thấy đầy tớ như vậy thì phước cho họ! ³⁹ Hãy biết rõ, nếu chủ nhà hay kẻ trộm đến giờ nào, thì sẽ tỉnh thức, chẳng để cho nó đào ngạch nhà đâu. ⁴⁰ Các người cũng vậy, hãy chực cho sẵn sàng, vì Con người sẽ đến trong giờ các người không ngờ. ⁴¹ Phi-e-rơ bèn thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, thí dụ này Chúa phán cho chúng tôi, hay là cũng cho mọi người? ⁴² Chúa đáp rằng: Ai là người quản gia ngay thật khôn ngoan, chủ nhà đặt coi cả người nhà mình, để đến dịp tiện, phát lương phạn cho họ? ⁴³ Phước cho đầy tớ ấy khi chủ nhà về, thấy làm như vậy! ⁴⁴ Quả thật, ta nói cùng các người, chủ sẽ cho nó quản lý cả gia tài mình. ⁴⁵ Nhưng nếu đầy tớ ấy tự nghĩ rằng: Chủ ta chậm đến; rồi cứ đánh đập đầy tớ trai và gái, ăn uống say sưa, ⁴⁶ thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không dè, và giờ nó không biết; lấy roi đánh xé da nó, và để cho nó đồng số phận với kẻ bất trung. ⁴⁷ Đầy tớ này đã biết ý chủ mình, mà không sửa soạn sẵn và không theo ý ấy, thì sẽ bị đòn nhiều. ⁴⁸ Song đầy tớ không biết ý chủ, mà làm việc đáng phạt, thì bị đòn ít. Vì ai được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn. ⁴⁹ Ta đã đến quăng lửa xuống đất; nếu cháy lên rồi, ta còn ước ao chi nữa! ⁵⁰ Có một phép báp-tem mà ta phải chịu, ta đau

đón biết bao cho đến chừng nào phép ấy được hoàn thành! ⁵¹ Các người tưởng ta đến đem sự bình an cho thế gian sao? Ta nói cùng các người, không, nhưng ta đem sự phân rẽ. ⁵² Vì từ nay về sau, nếu năm người ở chung một nhà, thì sẽ phân li nhau, ba người nghịch cùng hai, hai người nghịch cùng ba; ⁵³ cha nghịch cùng con trai, con trai nghịch cùng cha; mẹ nghịch cùng con gái, con gái nghịch cùng mẹ; bà gia nghịch cùng dâu, dâu nghịch cùng bà gia. ⁵⁴ Ngài lại phán cùng đoàn dân rằng: Khi các người thấy đám mây nổi lên phương tây, liền nói rằng: Sẽ có mưa; thì quả có vậy. ⁵⁵ Lại khi gió nam thổi, các người nói rằng: Sẽ nóng nực; thì quả có vậy. ⁵⁶ Hỡi kẻ giả hình! các người biết phân biệt khí sắc của trời đất; vậy sao không biết phân biệt thời nầy? ⁵⁷ Lại sao các người cũng không tự mình xét đoán điều gì là công bình? ⁵⁸ Vậy, khi người đi với kẻ kiện mình đến trước mặt quan tòa, dọc đường hãy gắng sức giải hòa cùng họ, e họ kéo người đến trước mặt quan án, quan án giao cho thầy đội, rồi bỏ tù người chẳng. ⁵⁹ Ta nói cùng người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

13

¹ Cũng lúc ấy, có mấy người ở đó thuật cho Đức Chúa Jêsus nghe về việc Phi-lát giết mấy người Ga-li-lê, lấy huyết trộn lộn với của lễ họ. ² Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Các người tưởng mấy người đó vì chịu khốn nạn đường ấy, có tội

lỗi trọng hơn mọi người Ga-li-lê khác sao? ³ Ta nói cùng các người, không phải; song nếu các người chẳng ăn năn, thì hết thấy sẽ bị hư mất như vậy. ⁴ Hay là mười tám người bị tháp Si-lô-ê ngã xuống đè chết kia, các người tưởng họ có tội lỗi trọng hơn mọi kẻ khác ở thành Giê-ru-sa-lem sao? ⁵ Ta nói cùng các người, không phải; nhưng nếu các người chẳng ăn năn, thì hết thấy cũng sẽ bị hư mất như vậy. ⁶ Ngài lại phán thí dụ này: Người kia có một cây vả trồng trong vườn nho mình, đến hái trái mà không thấy; ⁷ bèn nói cùng kẻ trồng nho rằng: Kia đã ba năm nay ta đến hái trái nơi cây vả này mà không thấy: hãy đốn nó đi; có sao nó choán đất vô ích? ⁸ Kẻ trồng nho rằng: Thưa chúa, xin để lại năm này nữa, tôi sẽ đào đất xung quanh nó rồi đổ phân vào. ⁹ Có lẽ về sau nó sẽ ra trái; bằng không, chúa sẽ đốn. ¹⁰ Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus giảng dạy trong nhà hội kia. ¹¹ Vả, tại đó, có người đàn bà mắc quỷ ám, phải đau liệt đã mười tám năm; cong lưng chẳng đứng thẳng được. ¹² Đức Chúa Jê-sus vừa thấy, gọi mà phán rằng: Hỡi đàn bà kia, ngươi đã được cứu khỏi bệnh; ¹³ Ngài bèn đặt tay trên mình người. Tức thì, người đứng thẳng lên được, và ngợi khen Đức Chúa Trời. ¹⁴ Bấy giờ người cai nhà hội nhân Đức Chúa Jê-sus đã chữa bệnh trong ngày Sa-bát, thì giận mà cất tiếng nói cùng đoàn dân rằng: Có sáu ngày phải làm việc, vậy hãy đến trong những ngày ấy để được chữa cho, đừng đến trong ngày Sa-bát. ¹⁵ Nhưng Chúa

đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, mỗi người trong các người, đang ngày Sa-bát, há không mở bò hoặc lừa mình ra khỏi máng cỏ, dắt đi uống nước hay sao? ¹⁶ Con gái của Àùp-ra-ham này, quỷ Sa-tan đã cầm buộc mười tám năm, há chẳng nên mở trói cho nó trong ngày Sa-bát sao? ¹⁷ Ngài phán như vậy, thì các kẻ thù nghịch cùng Ngài đều hổ thẹn, và cả dân chúng vui mừng về mọi việc vinh hiển Ngài đã làm. ¹⁸ Vậy, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nước Đức Chúa Trời giống như gì, ta lấy chi mà sánh với? ¹⁹ Nước ấy giống như một hột cải, người kia lấy gieo trong vườn; nó mọc lên trở nên cây cối, và chim trời làm ổ trên nhành. ²⁰ Ngài lại phán rằng: Ta sẽ sánh nước Đức Chúa Trời với gì? ²¹ Nước ấy giống như men, người đàn bà kia lấy trộn vào ba đấu bột, cho đến chừng bột dậy cả lên. ²² Đức Chúa Jêsus trải qua các thành các làng, vừa dạy dỗ vừa đi thẳng tới thành Giê-ru-sa-lem. ²³ Có người thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải chỉ ít kẻ được cứu chăng? ²⁴ Ngài đáp rằng: Hãy gắng sức vào cửa hẹp, vì, ta nói cùng các người, nhiều người sẽ tìm cách vào mà không vào được. ²⁵ Khi chủ nhà chờ dậy, đóng cửa lại rồi, các người ở ngoài gõ cửa kêu rằng: Lạy Chúa, xin mở cho chúng tôi! Chủ sẽ trả lời rằng: Ta không biết các người đến từ đâu. ²⁶ Bấy giờ các người sẽ thưa rằng: Chúng tôi đã ăn uống trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy dỗ trong các chợ chúng tôi. ²⁷ Chủ lại sẽ trả lời rằng: Ta nói cùng các người, không biết các người đến từ đâu; hết thấy những kẻ làm dữ

kia, hãy lui ra khỏi ta! ²⁸ Khi ấy, các người thấy Àùp-ra-ham, Y-sác và Gia-cóp, cùng hết thầy các đáng tiên tri đều ở trong nước Đức Chúa Trời, còn các người sẽ bị quăng ra ngoài, là nơi có khóc lóc và nghiền răng. ²⁹ Lại từ Đông Tây Nam Bắc, người ta sẽ đến mà ngồi bàn ở trong nước Đức Chúa Trời. ³⁰ Nay, khi ấy có kẻ rớt sẽ nên đầu, kẻ đầu sẽ là rớt. ³¹ Cũng trong lúc đó, có mấy người Pha-ri-si đến thưa Ngài rằng: Thầy nên bỏ chỗ này mà đi, vì vua Hê-rốt muốn giết thầy. ³² Ngài đáp rằng: Hãy đi nói với con chồn cáo ấy rằng: Ngày nay, ngày mai, ta đuổi quỷ chữa bệnh, đến ngày thứ ba, thì đời ta sẽ xong rồi. ³³ Nhưng ngày nay, ngày mai, và ngày kia ta phải đi, vì không có lễ một đáng tiên tri phải chết ngoài thành Giê-ru-sa-lem. ³⁴ Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các tiên tri, và quăng đá các đáng chịu sai đến cùng người, bao phen ta muốn nhóm họp con cái người, như gà mái túc và ấp con mình dưới cánh, mà các người chẳng muốn! ³⁵ Nay, nhà các người sẽ bỏ hoang. Ta nói cùng các người, các người không còn thấy ta nữa cho đến chừng nào sẽ nói rằng: Phước cho Đáng nhân danh Chúa mà đến!

14

¹ Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus vào nhà một người kẻ cả dòng Pha-ri-si để dùng bữa, những người ở đó dòm hành Ngài. ² Số là có một người mắc bệnh thủy thũng ở trước mặt Ngài. ³ Đức Chúa Jê-sus cất tiếng hỏi thầy dạy luật

và người Pha-ri-si rằng: Trong ngày Sa-bát, có nên chữa bệnh hay không? ⁴ Họ đều làm thinh. Ngài bèn đem người bệnh chữa lành, rồi cho về. ⁵ Đoạn, Ngài phán cùng họ rằng: Nào có ai trong các người, đang ngày Sa-bát, nếu có con trai hay là bò mình té xuống giếng mà không kéo liền lên sao? ⁶ Họ không đối đáp gì về điều đó được. ⁷ Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ ngồi trên, nên phán cùng họ thí dụ này: ⁸ Khi người ta mời người dự tiệc cưới, chớ ngồi chỗ cao nhất, vì e rằng trong những khách mời có ai tôn trọng hơn người, ⁹ người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hãy nhường chỗ cho người này ngồi, mà người xấu hổ vì phải xuống chỗ chót chắng. ¹⁰ Nhưng khi người được mời, hãy ngồi chỗ chót, người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hỡi bạn, xin ngồi lên cao hơn. Vậy thì điều đó sẽ làm cho người được kính trọng trước mặt những người đồng bàn mình. ¹¹ Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên. ¹² Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng: Khi người đãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời bạn hữu, anh em, bà con và láng giềng giàu, e rằng họ cũng mời lại mà trả cho người chắng. ¹³ Song khi người đãi tiệc, hãy mời những kẻ nghèo khó, tàn tật, què, đui, ¹⁴ thì người sẽ được phước, vì họ không có thể trả lại cho người; đến k” kẻ công bình sống lại, người sẽ được trả. ¹⁵ Một người đồng tiệc nghe lời đó, thì thưa Ngài rằng: Phước cho kẻ sẽ được ăn bánh trong nước Đức Chúa Trời! ¹⁶ Nhưng Đức

Chúa Jêsus đáp rằng: Có người kia dọn tiệc lớn, mời nhiều người ăn. ¹⁷ Khi đến giờ ăn, sai đầy tớ mình đi nói với những kẻ được mời rằng: Hãy đến, mọi sự đã sẵn rồi. ¹⁸ Song họ đồng tình xin kiêu hết. Người thứ nhất nói rằng: Tôi có mua một đám ruộng, cần phải đi coi; xin cho tôi kiêu. ¹⁹ Kẻ khác rằng: Tôi có mua năm cặp bò, phải đi xem thử; xin cho tôi kiêu. ²⁰ Kẻ khác nữa rằng: Tôi mới cưới vợ, vậy tôi đi không được. ²¹ Đầy tớ trở về, trình việc đó cho chủ mình. Chủ bèn nổi giận, biểu đầy tớ rằng: Hãy đi mau ra ngoài chợ, và các đường phố, đem những kẻ nghèo khó, tàn tật, đui, què vào đây. ²² Sau lại đầy tớ trình rằng: Thừa chủ, điều chủ dạy, đã làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ. ²³ Chủ nhà lại biểu rằng: Hãy ra ngoài đường và dọc hàng rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được đầy nhà ta. ²⁴ Vì, ta nói cùng các người, trong những kẻ đã mời trước, không có ai được nếm bữa tiệc của ta đâu. ²⁵ Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa Jêsus; Ngài xây lại cùng họ mà phán rằng: ²⁶ Nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ ta. ²⁷ Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo ta, cũng không được làm môn đồ ta. ²⁸ Vả, trong các người có ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí tổn cho biết mình có đủ của đặng làm xong việc cùng chăng sao? ²⁹ e khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi người thấy liền chê cười, ³⁰ và rằng: Người này khởi

công xây, mà không thể làm xong được! ³¹ Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua khác, mà trước không ngồi bàn luận xem mình đem đi một muôn lính có thể địch nổi vua kia đem hai muôn cùng chẳng sao? ³² Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ đi xin hòa. ³³ Như vậy, nếu ai trong các người không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn đồ ta. ³⁴ Muối là giống tốt; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được? ³⁵ Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho phân; người ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà nghe, hãy nghe.

15

¹ Hết thầy các người thu thuế và người có tội đến gần Đức Chúa Jêsus lắng nghe Ngài giảng. ² Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo lắm bầm mà nói rằng: Người này tiếp những kẻ tội lỗi, và cùng ăn với họ! ³ Ngài bèn phán cho họ lời thí dụ này: ⁴ Trong các người ai là người có một trăm con chiên, nếu mất một con, mà không để chín mươi chín con nơi đồng vắng, đi tìm con đã mất cho k' được sao? ⁵ Khi đã kiếm được, thì vui mừng vác nó lên vai; ⁶ đoạn, về đến nhà, kêu bạn hữu và kẻ lân cận, mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được con chiên bị mất. ⁷ Ta nói cùng các người, trên trời cũng như vậy, sẽ vui mừng cho một kẻ có tội ăn năn hơn là chín mươi chín kẻ công bình không cần phải ăn năn. ⁸ Hay là, có người đàn bà nào có mười đồng bạc, mất một đồng, mà không thắp đèn, quét nhà,

kiếm kỹ càng cho k” được sao? ⁹ Khi tìm được rồi, gọi bầu bạn và người lân cận mình, mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được đồng bạc bị mất. ¹⁰ Ta nói cùng các người, trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời cũng như vậy, sẽ mừng rỡ cho một kẻ có tội ăn năn. ¹¹ Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con trai. ¹² Người em nói với cha rằng: Thưa cha, xin chia cho tôi phần của mà tôi sẽ được. Người cha liền chia của mình cho hai con. ¹³ Cách ít ngày, người em tóm thâu hết, đi phương xa, ở đó, ăn chơi hoang đàng, tiêu sạch gia tài mình. ¹⁴ Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn đói lớn; nó mới bị nghèo thiếu, ¹⁵ bèn đi làm mướn cho một người bôn xứ, thì họ sai ra đồng chăn heo. ¹⁶ Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no, nhưng chẳng ai cho. ¹⁷ Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: Tại nhà cha ta, biết bao người làm mướn được bánh ăn dư dật, mà ta đây phải chết đói! ¹⁸ Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thưa cha, tôi đã đáng tội với trời và với cha, ¹⁹ không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như đứa làm mướn của cha vậy. ²⁰ Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình. Khi còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn. ²¹ Con thưa cùng cha rằng: Cha ơi, tôi đã đáng tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa. ²² nhưng người cha bảo đầy tớ rằng: Hãy mau mau lấy áo tốt nhất mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chân. ²³ Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy

ăn mừng, ²⁴ vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi sự vui mừng. ²⁵ Vả, con trai cả đang ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, ²⁶ bèn gọi một đầy tớ mà hỏi có gì. ²⁷ Đầy tớ thưa rằng: Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh khỏe. ²⁸ Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy cha nó ra khuyên nó vào. ²⁹ Nhưng nó thưa cha rằng: Này, tôi giúp việc cha đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn hữu tôi. ³⁰ Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia tài cha với phường điếm đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con mập! ³¹ Người cha nói rằng: Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thầy của cha là của con. ³² Nhưng thật nên dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.

16

¹ Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng: người giàu kia có một quản gia bị cáo với chủ rằng người tiêu phá của chủ. ² Vậy, chủ đòi người đó mà nói rằng: Ta nghe nói về ngươi nổi chi? Hãy khai ra việc quản trị của ngươi, vì từ nay ngươi không được cai quản gia tài ta nữa. ³ Người quản gia tự nghĩ rằng: Chủ cách chức ta, ta sẽ làm gì? Làm ruộng thì ta không có sức làm nổi, còn đi ăn mày thì hổ ngươi. ⁴ Ta biết điều ta sẽ làm, để khi bị cách chức, có kẻ tiếp rước ta về

nhà. ⁵ Người ấy bèn gọi riêng từng người mắc nợ chủ mình đến, và hỏi người thứ nhất rằng: Người mắc nợ chủ ta bao nhiêu? ⁶ Trả lời rằng: Một trăm thùng dầu. Quản gia nói rằng: Hãy cầm lấy tờ khế, ngồi xuống đó, viết mau: Năm chục. ⁷ Rồi hỏi người kia rằng: Còn người, mắc bao nhiêu? Trả lời rằng: Một trăm học lúa mì. Quản gia rằng: Hãy cầm lấy tờ khế và viết: Tám chục. ⁸ Chủ bèn khen quản gia bất nghĩa ấy về việc người đã làm khôn khéo như vậy. Vì con đời này trong việc thông công với người đồng đời mình thì khôn khéo hơn con sáng láng. ⁹ Còn ta nói cho các người: Hãy dùng của bất nghĩa mà kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp các người vào nhà đời đời. ¹⁰ Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung tín trong việc lớn; ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất nghĩa trong việc lớn. ¹¹ Vậy nếu các người không trung tín về của bất nghĩa, có ai đem của thật giao cho các người? ¹² Nếu các người không trung tín về của người khác, ai sẽ cho các người được của riêng mình? ¹³ Không có đầy tớ nào làm tôi hai chủ được; vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hay là hiệp với chủ này mà khinh dễ chủ kia. Các người không có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa. ¹⁴ Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền tài, nghe mọi điều đó, bèn chê cười Ngài. ¹⁵ Ngài phán cùng họ rằng: Các người làm bộ công bình qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời biết lòng các người; vì sự người ta tôn trọng là gồm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời. ¹⁶ Luật pháp và các

lời tiên tri có đến đời Giăng mà thôi; từ đó tin lành của nước Đức Chúa Trời được truyền ra, và ai nấy dùng sức mạnh mà vào đó. ¹⁷ Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật pháp phải bỏ đi. ¹⁸ Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà dâm, ai cưới đàn bà bị chồng để, thì cũng phạm tội tà dâm. ¹⁹ Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải gai mịn, hằng ngày ăn ở rất là sung sướng. ²⁰ Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rô, nằm ngoài cửa người giàu đó, mình đầy những ghẻ. ²¹ Người ước ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu rót xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ người. ²² Và, người nghèo chết, thiên sứ đem để vào lòng Àùp-ra-ham; người giàu cũng chết, người ta đem chôn. ²³ Người giàu ở nơi âm phủ đang bị đau đớn, ngược mắt lên, xa thấy Àùp-ra-ham, và La-xa-rô trong lòng người; ²⁴ bèn kêu lên rằng: Hỡi Àùp-ra-ham tổ tôi, xin thương lấy tôi, sai La-xa-rô nhúng đầu ngón tay vào nước đặt làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị khổ trong lửa này quá rồi. ²⁵ Nhưng Àùp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc ngươi còn sống đã được hưởng những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rô phải những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được yên ủi, còn ngươi phải bị khổ hình. ²⁶ Và lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với ngươi, đến nỗi ai muốn từ đây qua đó không được, mà ai muốn từ đó qua đây cũng không được. ²⁷ Người giàu nói rằng: Tổ tôi ơi! vậy thì xin sai La-xa-rô đến nhà cha tôi, ²⁸ vì tôi có năm anh em, đặt người

làm chứng cho họ về những điều này, kéo họ cũng xuống nơi đau đớn này chẳng. ²⁹ Aùp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có Môi-se và các đấng tiên tri; chúng nó phải nghe lời các đấng ấy! ³⁰ Người giàu nói rằng: Thưa Aùp-ra-ham tôi, không phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết sống lại đến cùng họ, thì họ sẽ ăn năn. ³¹ Song Aùp-ra-ham rằng: Nếu không nghe Môi-se và các đấng tiên tri, thì dầu có ai từ kẻ chết sống lại, chúng nó cũng chẳng tin vậy.

17

¹ Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng: Không có thể khỏi xảy đến sự gây nên phạm tội được; song khôn thay cho ai là kẻ làm ra sự ấy! ² Nếu ai gây cho chỉ một kẻ nhỏ này phạm tội, thì thà rằng buộc cối đá vào cổ nó mà quăng xuống biển còn hơn. ³ Các ngươi hãy giữ lấy mình. Nếu anh em ngươi đã phạm tội, hãy quở trách họ; và nếu họ ăn năn, thì hãy tha thứ. ⁴ Dầu trong một ngày, họ phạm tội cùng ngươi bảy lần và bảy lần trở lại cùng ngươi mà nói rằng: Tôi ăn năn, thì hãy tha tội cho họ. ⁵ Các sứ đồ thưa Chúa rằng: Xin thêm đức tin cho chúng tôi! ⁶ Chúa đáp rằng: Nếu các ngươi có đức tin trọng bằng hạt cải, các ngươi khiến cây dâu này rằng: Hãy nhổ đi mà trồng dưới biển, thì nó sẽ vâng lời. ⁷ Ai trong các ngươi có đầy tớ đi cày hoặc đi chăn, khi ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy đến ngay mà ngồi ăn, hay sao? ⁸ Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho ta ăn, thắt lưng hầu ta, cho

đến chừng nào ta ăn uống xong, rồi sau người sẽ ăn uống sao? ⁹ Đầy tớ vâng lệnh mà làm, thì chủ có biết ơn gì nó chẳng? ¹⁰ Các người cũng vậy, khi làm xong việc truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy tớ vô ích; điều chúng tôi đã làm là điều chắc phải làm. ¹¹ Đức Chúa Jêsus đang lên thành Giê-ru-sa-lem, trải qua bờ cõi xứ Sa-ma-ri và Ga-li-lê. ¹² Nhằm khi vào làng kia, có mười người phụng đến đón rước Ngài, đứng đằng xa, ¹³ lên tiếng rằng: Lạy Jêsus, lạy Thầy, xin thương xót chúng tôi cùng! ¹⁴ Khi Ngài thấy họ liền phán rằng: Hãy đi, tỏ mình cùng thầy tế lễ. Họ đang đi thì phụng lành hết thầy. ¹⁵ Có một người trong bọn họ thấy mình đã được sạch, bèn trở lại, lớn tiếng khen ngợi Đức Chúa Trời; ¹⁶ lại đến sấp mặt xuống đất, nơi chân Đức Chúa Jêsus, mà tạ ơn Ngài. Vả, người đó là người Sa-ma-ri. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Không phải mười người đều được sạch cả sao? Còn chín người kia ở đâu? ¹⁸ Chỉ có người ngoại quốc này trở lại ngợi khen Đức Chúa Trời ư! ¹⁹ Ngài lại phán rằng: Đứng dậy đi; đức tin người đã cứu người. ²⁰ Người Pha-ri-si hỏi Đức Chúa Jêsus nước Đức Chúa Trời chừng nào đến, thì Ngài đáp rằng: Nước Đức Chúa Trời không đến cách rõ ràng, ²¹ và người ta sẽ không nói: ỳ đây, hay là: ỳ đó; vì này, nước Đức Chúa Trời ở trong các người. ²² Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Sẽ có k' các người ước ao thấy chỉ một ngày của Con người, mà không thấy được. ²³ Người ta sẽ nói cùng các người rằng: Ngài ở

đây, hay là: Ngài ở đó; nhưng đừng đi, đừng theo họ. ²⁴ Vì như chớp nháng lòe từ dưới phương trời này đến dưới phương trời kia, thì Con người trong ngày Ngài cũng như vậy. ²⁵ Nhưng Ngài trước phải chịu đau đớn nhiều, và bị dòng dõi này bỏ ra. ²⁶ Việc đã xảy đến trong đời Nô-ê, thì cũng sẽ xảy đến trong ngày Con người: ²⁷ người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu, và nước lụt đến hủy diệt thiên hạ hết. ²⁸ Việc đã xảy ra trong đời Lót cũng vậy, người ta ăn, uống, mua, bán, trồng tía, cất dựng; ²⁹ đến ngày Lót ra khỏi thành Sô-đôm, thì trời mưa lửa và diêm sinh, giết hết dân thành ấy. ³⁰ Ngày Con người hiện ra cũng một thể này. ³¹ Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có cửa để trong nhà, đừng xuống mà chuyên đi; ai ở ngoài đồng, cũng đừng trở về nữa. ³² Hãy nhớ lại vợ của Lót. ³³ Ai kiếm cách cứu sự sống mình, thì sẽ mất; ai mất sự sống mình, thì sẽ được lại. ³⁴ Ta phán cùng các người, trong đêm đó, hai người nằm chung giường, một người sẽ được rước đi, còn một bị để lại. ³⁵ Hai người đàn bà xay chung cối, một người được rước đi, còn một bị để lại. ³⁶ Hai người ở ngoài đồng, một người được rước đi, còn một bị để lại. ³⁷ Các môn đồ bèn thưa Ngài rằng: Thưa Chúa, sự ấy sẽ ở tại đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở đâu, chim ó nhóm tại đó.

18

¹ Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ một thí dụ, để tỏ ra rằng phải cầu nguyện luôn, chớ hề

mỗi một: ² Trong thành kia, có một quan án không kính sợ Đức Chúa Trời, không vì nể ai hết. ³ Trong thành đó cũng có một người đàn bà góa, đến thưa quan rằng: Xin xét lẽ công bình cho tôi về kẻ nghịch cùng tôi. ⁴ Quan ấy từ chối đã lâu. Nhưng kẻ đó, người tự nghĩ rằng: Dầu ta không kính sợ Đức Chúa Trời, không vì nể ai hết, ⁵ song vì đàn bà góa này khuấy rầy ta, ta sẽ xét lẽ công bình cho nó, để nó không tới luôn làm nhức đầu ta. ⁶ Đoạn, Chúa phán thêm rằng: Các người có nghe lời quan án không công bình đó đã nói chẳng? ⁷ Vậy, có lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ công bình cho những người đã được chọn, là kẻ đêm ngày kêu xin Ngài, mà lại chậm chạp đến cứu họ sao! ⁸ Ta nói cùng các người, Ngài sẽ vội vàng xét lẽ công bình cho họ. Song khi Con người đến, há sẽ thấy đức tin trên mặt đất chẳng? ⁹ Ngài lại phán thí dụ này về kẻ cậy mình là người công bình và khinh dễ kẻ khác: ¹⁰ Có hai người lên đền thờ cầu nguyện: một người Pha-ri-si và một người thu thuế. ¹¹ Người Pha-ri-si đứng cầu nguyện thầm như vậy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không phải như người khác, tham lam, bất nghĩa, gian dân, cũng không phải như người thu thuế này. ¹² Tôi kiêng ăn một tuần lễ hai lần, và nộp một phần mười về mọi món lợi của tôi. ¹³ Người thu thuế đứng xa xa, không dám ngước mắt lên trời, đấm ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội! ¹⁴ Ta nói cùng các người, người này trở về nhà mình, được xưng

công bình hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên. ¹⁵ Người ta cũng đem con trẻ đến cùng Đức Chúa Jêsus, cho được Ngài sờ đến chúng nó. Môn đồ thấy vậy, trách những người đem đến. ¹⁶ Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán rằng: hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn cấm; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những người giống như con trẻ ấy. ¹⁷ Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai không nhận lãnh nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì sẽ không được vào đó. ¹⁸ Bấy giờ có một quan hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy nhân lành, tôi phải làm gì cho được hưởng sự sống đời đời? ¹⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi ta là nhân lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời. ²⁰ Ngươi đã biết các điều răn này: Ngươi chớ phạm tội tà dâm; chớ giết người; chớ trộm cướp; chớ nói chứng dối; hãy hiếu kính cha mẹ. ²¹ Người ấy thưa rằng: Tôi đã giữ các điều ấy từ thuở nhỏ. ²² Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán rằng: Còn thiếu cho ngươi một điều; hãy bán hết gia tài mình, phân phát cho kẻ nghèo, thì ngươi sẽ có của cải ở trên trời; bấy giờ hãy đến mà theo ta. ²³ Nhưng người ấy nghe mấy lời thì trở nên buồn rầu, vì giàu có lắm. ²⁴ Đức Chúa Jêsus thấy người buồn rầu, bèn phán rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời là khó dường nào! ²⁵ Lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời! ²⁶ Những người nghe điều đó, nói rằng: Vậy thì ai được cứu?

²⁷ Ngài đáp rằng: Sự chi người ta không làm được, thì Đức Chúa Trời làm được. ²⁸ Phi-e-rơ bèn thưa rằng: nầy chúng tôi đã bỏ sự mình có mà theo thầy. ²⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, người nào vì có nước Đức Chúa Trời mà bỏ nhà cửa, cha mẹ, anh em, vợ con, ³⁰ thì trong đời này được lãnh nhiều hơn, và đời sau được sự sống đời đời. ³¹ Kế đó, Đức Chúa Jêsus đem mười hai sứ đồ riêng ra mà phán rằng: Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, mọi điều mà các đấng tiên tri đã chép về Con người sẽ ứng nghiệm. ³² Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại; họ sẽ nhạo báng Ngài, mắng nhiếc Ngài, nhổ trên Ngài, ³³ sau khi đánh đòn rồi, thì giết Ngài đi; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại. ³⁴ Song các môn đồ không hiểu chi hết; vì nghĩa những lời đó kín giấu cho môn đồ nên không rõ ý Đức Chúa Jêsus nói là gì. ³⁵ Đức Chúa Jêsus đến gần thành Giê-ri-cô, có một người đui ngồi xin ở bên đường, ³⁶ nghe đoàn dân đi qua, bèn hỏi việc gì đó. ³⁷ Người ta trả lời rằng: Aáy là Jêsus, người Na-xa-rét đi qua. ³⁸ Người đui bèn kêu lên rằng: Lạy Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng! ³⁹ Những kẻ đi trước rầy người cho nín đi; song người càng kêu lớn hơn nữa rằng: Lạy con vua Đa-vít, xin thương xót tôi cùng! ⁴⁰ Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền đem người đến. Khi người đui lại gần, thì Ngài hỏi rằng: ⁴¹ Ngươi muốn ta làm gì cho? Thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại. ⁴² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hầy sáng mắt lại; đức

tin của người đã chữa lành người. ⁴³ Tức thì, người sáng mắt, đi theo Đức Chúa Jêsus, ngợi khen Đức Chúa Trời. Hết thầy dân chúng thấy vậy, đều ngợi khen Đức Chúa Trời.

19

¹ Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô, đi ngang qua phố. ² Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu bọn thu thuế, và giàu có. ³ Người đó tìm xem Đức Chúa Jêsus là ai, nhưng không thấy được, vì đoàn dân đông lắm, mà mình lại thấp. ⁴ Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để ngó thấy Đức Chúa Jêsus, vì Ngài phải đi qua đó. ⁵ Đức Chúa Jêsus đến chỗ ấy, ngước mắt lên mà phán rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau, vì hôm nay ta phải ở nhà người. ⁶ Xa-chê vội vàng xuống và mừng rước Ngài. ⁷ Ai nấy thấy vậy, đều lầm bầm rằng: Người này vào nhà kẻ có tội mà trọ! ⁸ Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa rằng: Lạy Chúa, này, tôi lấy nửa gia tài mình mà cho kẻ nghèo, và nếu có làm thiệt hại ai, bắt k' việc gì, tôi sẽ đền gấp tư. ⁹ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hôm nay sự cứu đã vào nhà này, vì người này cũng là con cháu Aùp-ra-ham. ¹⁰ Bởi Con người đã đến tìm và cứu kẻ bị mất. ¹¹ Họ nghe những lời ấy, thì Đức Chúa Jêsus thêm một thí dụ nữa, vì Ngài gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và người ta tưởng rằng nước Đức Chúa Trời sẽ hiện ra ngay. ¹² Vậy, Ngài phán rằng: Có một vị thế tử đi phương xa, đặt chịu phong chức làm vua rồi trở về; ¹³ bèn

gọi mười người trong đám đầy tớ mình, giao cho mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng bạc này sanh lợi cho đến khi ta trở về. ¹⁴ Song dân xứ ấy ghét người, thì sai sứ theo đặng nói rằng: Chúng tôi không muốn người này cai trị chúng tôi! ¹⁵ Khi người đã chịu phong chức làm vua rồi, trở về, đòi các đầy tớ đã lãnh bạc đến, đặng cho biết mỗi người làm lợi được bao nhiêu. ¹⁶ Đầy tớ thứ nhất đến trình rằng: Lạy Chúa, nén bạc của chúa sanh lợi được mười nén. ¹⁷ Chủ rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành kia, được lắm; vì ngươi trung tín trong sự nhỏ mọn, ngươi sẽ được cai trị mười thành. ¹⁸ Người thứ hai đến thưa rằng: Lạy chúa, nén bạc của Chúa sanh lợi ra được năm nén. ¹⁹ Chủ rằng: Ngươi được cai trị năm thành. ²⁰ Người khác đến thưa rằng: Lạy chúa, đây này, nén bạc của chúa tôi đã gói giữ trong khăn; ²¹ bởi tôi sợ chúa, vì chúa là người nghiêm nhặt, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo. ²² Chủ rằng: Hỡi đầy tớ gian ác kia, ta cứ lời ngươi nói ra mà xét ngươi. Ngươi biết ta là người nghiêm nhặt, hay lấy trong chỗ không để, gặt trong chỗ không gieo; ²³ có sao ngươi không giao bạc ta cho hàng bạc? Khi ta về, sẽ lấy lại vốn và lời. ²⁴ Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng: Hãy lấy nén bạc nó đi, cho người có mười nén. ²⁵ Họ bèn thưa rằng: Lạy chúa, người ấy có mười nén rồi. ²⁶ Ta nói cùng các ngươi, ai có, thì sẽ cho thêm; song ai không có, thì sẽ cất luôn của họ đã có nữa. ²⁷ Còn như những kẻ nghịch cùng ta, không muốn ta cai trị

họ, hãy kéo họ đến đây, và chém đi trước mặt ta. ²⁸ Sau khi Đức Chúa Jêsus phán điều đó, thì đi trước mặt dân chúng lên thành Giê-ru-sa-lem. ²⁹ Đức Chúa Jêsus gần đến thành Bê-pha-giê và Bê-tha-ni, ngang núi gọi là ô-li-ve, sai hai môn đồ đi, ³⁰ và dặn rằng: Hãy đi đến làng trước mặt các người; khi vào làng, sẽ thấy một lừa con buộc đó, chưa hề có ai cỡi; hãy mở và dắt về cho ta. ³¹ Hoặc có ai hỏi sao các người mở nó ra, hãy trả lời rằng: Chúa cần dùng lừa này. ³² Hai người được sai ra đi, quả gặp mọi điều y như Đức Chúa Jêsus đã phán. ³³ Đang mở lừa con, các chủ lừa hỏi rằng: Sao mở lừa con này ra? ³⁴ Hai người trả lời rằng: Chúa cần dùng nó. ³⁵ Hai người bèn dắt lừa về cho Đức Chúa Jêsus; rồi lấy áo mình trải trên con lừa, nâng Ngài lên cỡi. ³⁶ Khi Đức Chúa Jêsus đang đi tới, có nhiều kẻ trải áo trên đường. ³⁷ Lúc đến gần dốc núi ô-li-ve, cả đám môn đồ lấy làm mừng rỡ, và cả tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời về những phép lạ mình đã thấy, ³⁸ mà nói rằng: Đáng ngợi khen Vua nhân danh Chúa mà đến! Bình an ở trên trời, và vinh hiển trên các nơi rất cao! ³⁹ Bây giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám dân đông nói cùng Ngài rằng: Thưa thầy, xin quở trách môn đồ thầy! ⁴⁰ Ngài đáp rằng: Ta phán cùng các người, nếu họ nín lặng thì đá sẽ kêu lên. ⁴¹ Khi Đức Chúa Jêsus gần đến thành, thấy thì khóc về thành, và phán rằng: ⁴² Ước gì, ít nữa là ngày nay, mày đã hiểu biết sự làm cho mày được bình an! Song hiện nay những sự ấy kín giấu nơi mắt

mây. ⁴³ Vì sẽ có ngày xảy đến cho mây, khi quân nghịch đào hố xung quanh mây, vây mây chặt bốn bề. ⁴⁴ Họ sẽ hủy hết thầy, mây và con cái ở giữa mây nữa. Không để cho mây hòn đá này trên hòn đá kia, vì mây không biết lúc mình đã được thăm viếng. ⁴⁵ Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, bèn đuổi những kẻ bán ở đó ra, ⁴⁶ mà phán rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta sẽ là nhà cầu nguyện; song các ngươi làm thành ra một cái hang trộm cướp. ⁴⁷ Hằng ngày Ngài giảng dạy trong đền thờ. Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, cùng người tôn trưởng trong dân tìm phương giết Ngài; ⁴⁸ nhưng họ không biết dùng chức chi, vì dân sự đều chăm chỉ mà nghe Ngài nói.

20

¹ Một ngày trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ dân chúng trong đền thờ và rao truyền Tin Lành, thì các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão đến thành linh, ² hỏi Ngài như vậy: Hãy nói cho chúng tôi, bởi quyền phép nào mà thầy làm những điều này, hay là ai đã ban cho thầy quyền phép ấy? ³ Ngài đáp rằng: Ta cũng hỏi các ngươi một câu. Hãy nói cho ta: ⁴ Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời, hay là bởi người ta? ⁵ Và, những người ấy bàn cùng nhau rằng: Nếu chúng ta nói: Bởi trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao các ngươi không tin lời người? ⁶ Lại nếu chúng ta nói: Bởi người ta, thì cả dân sự sẽ ném đá chúng

ta; vì họ đã tin chắc Giăng là một đáng tiên tri.
⁷ Vậy nên họ trả lời rằng không biết phép ấy bởi đâu mà đến. ⁸ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta cũng không nói cho các ngươi bởi quyền phép nào ta làm những điều này. ⁹ Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng lời thí dụ này: Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng nho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày. ¹⁰ Đến mùa nho, chủ sai một đầy tớ tới cùng những kẻ trồng nho dâng nhận một phần hoa lợi; song bọn trồng nho đánh đầy tớ, đuổi về tay không. ¹¹ Chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; song họ cũng đánh, chưởi, và đuổi về tay không. ¹² Chủ lại sai đầy tớ thứ ba; song họ cũng đánh cho bị thương và đuổi đi. ¹³ Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thế nào? Ta sẽ sai con trai yêu dấu ta đến; có lẽ chúng nó sẽ kính nể! ¹⁴ Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với nhau như vậy: Kia, ấy là con kế tự; hãy giết nó, hầu cho gia tài nó sẽ về chúng ta. ¹⁵ Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao? ¹⁶ Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho này, rồi lấy vườn giao cho người khác. Ai nấy nghe những lời đó, thì nói rằng: Đức Chúa Trời nào nổi vậy! ¹⁷ Đức Chúa Jêsus bèn ngó họ mà rằng: Vậy thì lời chép: Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra, Trở nên đá góc nhà, nghĩa là gì? ¹⁸ Hễ ai ngã nhằm đá này, thì sẽ bị giập nát, còn đá này ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy. ¹⁹ Chính giờ đó, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình; nhưng lại sợ

dân chúng. ²⁰ Họ bèn dòm hành Ngài, sai mấy kẻ do thám giả làm người hiền lành, để bắt bẻ Ngài trong lời nói, hầu để nộp Ngài cho kẻ cầm quyền và trong tay quan tổng đốc. ²¹ Những người đó hỏi Đức Chúa Jêsus câu này: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy nói và dạy dỗ theo lẽ ngay thẳng, không tây vịn ai, lấy lẽ thật mà dạy đạo Đức Chúa Trời. ²² Chúng tôi có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? ²³ Song Đức Chúa Jêsus biết mưu họ, thì đáp rằng: ²⁴ Hãy cho ta xem một đơ-ni-ê. Đơ-ni-ê này mang hình và hiệu của ai? Họ thưa rằng: Của Sê-sa. ²⁵ Ngài bèn phán rằng: Vậy thì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời. ²⁶ Trước mặt dân chúng, họ không bắt lỗi lời Ngài phán chi được; và lấy lời đáp của Ngài làm lạ, thì nín lặng. ²⁷ Có mấy người Sa-đu-sê, là người vẫn quyết rằng không có sự sống lại, đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi rằng: ²⁸ Thưa thầy, Mô-i-se đã truyền lại luật này cho chúng tôi: Nếu người kia có anh, cưới vợ rồi chết, không con, thì người phải cưới lấy vợ góa đó để nối dòng cho anh mình. ²⁹ Vậy, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết, không con. ³⁰ Người thứ hai cũng lấy vợ đó, ³¹ rồi đến người thứ ba; hết bảy người cũng vậy, đều chết đi không có con. ³² Rốt lại, người đàn bà cũng chết. ³³ Vậy thì đến ngày sống lại, đàn bà đó sẽ là vợ ai? vì bảy người đều đã lấy làm vợ. ³⁴ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Con cái của đời này lấy vợ gả chồng; ³⁵ song những kẻ đã

được kẻ đáng dự phần đời sau và đáng từ kẻ chết sống lại, thì không lấy vợ gả chồng. ³⁶ Bởi họ sẽ không chết được nữa, vì giống như các thiên sứ, và là con của Đức Chúa Trời, tức là con của sự sống lại. ³⁷ Còn về sự kẻ chết sống lại, Môi-se đã cho biết trong câu chuyện về Bụi gai, khi người gọi Chúa là Đức Chúa Trời của Àup-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác và Đức Chúa Trời của Gia-cóp. ³⁸ Vậy, Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng của kẻ sống; vì ai nấy đều sống cho Ngài. ³⁹ Có mấy thầy thông giáo cất tiếng thưa Ngài rằng: Lạy thầy, thầy nói phải lắm. ⁴⁰ Họ không dám hỏi Ngài câu nào nữa. ⁴¹ Đức Chúa Jêsus hỏi họ rằng: Làm sao người ta nói được rằng Đấng Christ là con vua Đa-vít? ⁴² vì chính vua Đa-vít đã nói trong sách Thi thiên rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta, ⁴³ Cho đến khi ta bắt kẻ nghịch người làm bệ chân người. ⁴⁴ Vậy, vua Đa-vít gọi Ngài bằng Chúa; có lẽ nào Ngài là con vua ấy được? ⁴⁵ Khi dân chúng đang nghe, thì Ngài phán cùng môn đồ rằng: ⁴⁶ Hãy giữ mình về các thầy thông giáo, là người ưa mặc áo dài đi dạo, và thích những sự chào hỏi giữa chợ, muốn ngồi cao trong nhà hội, ngồi đầu trong tiệc lớn, ⁴⁷ làm bộ đọc lời cầu nguyện dài, mà nuốt gia tài của đàn bà góa. Họ sẽ bị đoán phạt nặng hơn.

21

¹ Đức Chúa Jêsus vừa ngó lên, thấy những kẻ giàu bỏ tiền lễ vào rương, ² lại thấy một mù góa

nghèo bỏ vào hai đồng tiền. ³ Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mộ góa nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác. ⁴ Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà làm của dâng; nhưng mộ này thiếu thốn, mà đã dâng hết của mình có để nuôi mình. ⁵ Có mấy người nói về đền thờ, về đá đẹp và đồ dâng làm rực rỡ trong đền thờ. Đức Chúa Jêsu phán rằng: ⁶ Những ngày sẽ đến, mọi điều các ngươi ngó thấy đây, sẽ không còn một hòn đá nào chồng trên hòn khác mà không đổ xuống. ⁷ Họ bèn hỏi Ngài rằng: Lạy thầy, vậy việc đó chừng nào sẽ xảy đến, và có điềm gì cho người ta biết rằng việc gần xảy đến không? ⁸ Ngài đáp rằng: Các ngươi hãy giữ, kéo bị cám dỗ; vì có nhiều người sẽ mạo danh ta mà đến, và nói rằng: Aáy chính ta là Đấng Christ, thì giờ đã đến gần. Các ngươi đừng theo họ. ⁹ Lại khi các ngươi nghe nói về giặc giã loạn lạc, thì đừng kinh khiếp, vì các điều đó phải đến trước; nhưng chưa phải cuối cùng liên đâu. ¹⁰ Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nó nghịch cùng nước kia; ¹¹ sẽ có sự động đất lớn, có đói kém và dịch lệ trong nhiều nơi, có những điềm lạ kinh khiếp và dấu lớn ở trên trời. ¹² Song trước những điều đó thiên hạ sẽ vì có danh ta mà tra tay bắt bớ các ngươi, nộp tại các nhà hội, bỏ vào ngục, kéo đến trước mặt các vua và các quan tổng đốc. ¹³ Điều ấy xảy ra cho các ngươi để làm chứng có. ¹⁴ Vậy các ngươi hãy nhớ kỹ trong trí, đừng lo trước về sự bình vực mình

thể nào. ¹⁵ Vì ta sẽ ban cho các người lời lẽ và sự khôn ngoan, mà kẻ nghịch không chống cự và bẻ bác được. ¹⁶ Các người cũng sẽ bị cha, mẹ, anh, em, bà con, bạn hữu mình nộp mình; và họ sẽ làm cho nhiều người trong các người phải chết. ¹⁷ Các người sẽ vì có danh ta bị mọi người ghen ghét. ¹⁸ Nhưng một sợi tóc trên đầu các người cũng không mất đâu. ¹⁹ Nhờ sự nhin nhục của các người mà giữ được linh hồn mình. ²⁰ Và, khi các người sẽ thấy quân lính vây thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết sự tàn phá thành ấy gần đến. ²¹ Lúc đó, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ai ở trong thành phải đi ra ngoài, ai ở ngoài đồng đừng trở vào thành. ²² Vì những ngày đó là ngày báo thù, hầu cho mọi lời đã chép được ứng nghiệm. ²³ Trong những ngày ấy, khôn cho đàn bà có thai, và đàn bà cho con bú! Vì sẽ có tai nạn lớn trong xứ, và con thanh nộ nghịch cùng dân này. ²⁴ Họ sẽ bị ngã dưới lưỡi gươm, sẽ bị đem đi làm phu tù giữa các dân ngoại, thành Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại giày đạp, cho đến chừng nào các k” dân ngoại được trọn. ²⁵ Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng, cùng các ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước sầu não rối loạn vì biển nổi tiếng om sòm và sóng đào. ²⁶ Người ta nhân trong khi đợi việc hung dữ xảy ra cho thế gian, thì thất kinh mất vía, vì các thế lực trên trời sẽ rung động. ²⁷ Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con người dùng đại quyền đại vinh mà ngự đến trên đám mây. ²⁸ Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên,

ngược đầu lên, vì sự giải cứu của các người gần tới. ²⁹ Đoạn, Ngài phán cùng họ một lời ví dụ rằng: Hãy xem cây vả và các cây khác; ³⁰ khi nó mới nứt lộc, các người thấy thì tự biết rằng mùa hạ đã gần đến. ³¹ Cũng vậy, khi các người thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết nước Đức Chúa Trời gần đến. ³² Quả thật, ta nói cùng các người, dòng dõi này chẳng qua trước khi mọi sự kia chưa xảy đến. ³³ Trời đất sẽ qua, song lời ta nói sẽ không qua đâu. ³⁴ Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn uống quá độ, sự say sưa và sự lo lắng đời này làm cho lòng các người mê mẩn chẳng, và e ngày ấy đến thình lình trên các người như lưới bủa; ³⁵ vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên mặt đất cũng vậy. ³⁶ Vậy, hãy tỉnh thức luôn và cầu nguyện, để các người được tránh khỏi các tai nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người. ³⁷ Và, ban ngày, Đức Chúa Jêsus dạy dỗ trong đền thờ; còn đến chiều, Ngài đi lên núi, gọi là núi Ô-li-ve, mà ở đêm tại đó. ³⁸ Vừa tảng sáng, cả dân sự đến cùng Ngài trong đền thờ, đang nghe Ngài dạy.

22

¹ Ngày lễ ăn bánh không men tức là lễ Vượt Qua đến gần. ² Các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo tìm phương để giết Đức Chúa Jêsus; vì họ sợ dân. ³ Và, quỷ Sa-tan ám vào Giu-đa, gọi là ôch-ca-ri-ôt, là người trong số mười hai sứ đồ, ⁴ nó đi kiếm các thầy tế lễ cả và các thầy đội, để đồng mưu dùng cách nào nộp Ngài

cho họ. ⁵ Các người kia mừng lắm, hứa sẽ cho nó tiền bạc. ⁶ Nó đã ưng thuận với họ, bèn kiểm díp tiền đăng nộp Đức Chúa Jêsus trong khi dân chúng không biết. ⁷ Đến ngày lễ ăn bánh không men, là ngày người ta phải giết con sinh làm lễ Vượt Qua, ⁸ Đức Chúa Jêsus sai Phi-e-rô và Giăng đi, mà phán rằng: Hãy đi dọn lễ Vượt Qua cho chúng ta ăn. ⁹ Hai người thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn lễ ấy tại đâu? ¹⁰ Ngài đáp rằng: Khi các người vào thành, sẽ gặp một người mang vò nước; hãy theo người vào nhà. ¹¹ và nói cùng chủ nhà rằng: Thầy phán cùng người rằng: Phòng khách là chỗ ta sẽ ăn lễ Vượt Qua với môn đồ ta ở đâu? ¹² Chủ nhà sẽ chỉ cho một cái phòng rộng và cao, đồ đạc sẵn sàng; các người hãy dọn ở đó. ¹³ Hai môn đồ đi, quả gặp những điều như Ngài đã phán, bèn dọn lễ Vượt Qua. ¹⁴ Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ đồ cùng ngồi với Ngài. ¹⁵ Ngài phán rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt Qua này với các người trước khi ta chịu đau đớn. ¹⁶ Vì, ta nói cùng các người, ta sẽ không ăn lễ này nữa cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước Đức Chúa Trời. ¹⁷ Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng: Hãy lấy cái này phân phát cho nhau. ¹⁸ Vì, ta nói cùng các người, từ nay ta sẽ không uống trái nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi. ¹⁹ Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra phân phát cho môn đồ, mà phán rằng: Đây là thân thể ta, đã vì các người mà phó cho; hãy làm sự này để nhớ đến

ta. ²⁰ Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén đưa cho môn đồ, mà phán rằng: Chén này là giao ước mới trong huyết ta vì các ngươi mà đổ ra. ²¹ Và lại, này, bàn tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi bàn này. ²² Con người đi, theo như điều đã chỉ định; nhưng khốn cho người này phản Ngài! ²³ Môn đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là người sẽ làm điều đó. ²⁴ Môn đồ lại cãi lầy nhau, cho biết ai sẽ được tôn là lớn hơn hết trong đám mình. ²⁵ Nhưng Ngài phán cùng môn đồ rằng: Các vua của các dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai trị, những người cầm quyền cai trị được xưng là người làm ơn. ²⁶ Về phần các ngươi, đừng làm như vậy; song ai lớn hơn trong các ngươi phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai trị phải như kẻ hầu việc. ²⁷ Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không? Nhưng ta ở giữa các ngươi như kẻ hầu việc vậy. ²⁸ Còn như các ngươi, đã bền lòng theo ta trong mọi sự thử thách ta, ²⁹ nên ta ban nước cho các ngươi, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, ³⁰ để các ngươi được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên. ³¹ Hỡi Si-môn, Si-môn, này quỷ Sa-tan đã đòi sàng sảy ngươi như lúa mì. ³² Song ta đã cầu nguyện cho ngươi, hầu cho đức tin ngươi không thiếu thốn. Vậy, đến khi ngươi đã hối cải, hãy làm cho vững chí anh em mình. ³³ Phi-e-rơ thưa rằng: Thưa Chúa, tôi sẵn lòng đi theo Chúa, đồng tù đồng chết. ³⁴ Đức Chúa Giê-sus đáp rằng: Hỡi Phi-e-

ơ, ta nói cùng người, hôm nay khi gà chưa gáy, người sẽ ba lần chối không biết ta. ³⁵ Đoạn, Ngài lại phán rằng: Khi ta đã sai các người đi, không đem túi, bao, giày chỉ hết, các người có thiếu gì không? Môn đồ thưa rằng: Không thiếu chỉ hết. ³⁶ Ngài phán rằng: Nhưng bây giờ, ai có túi bạc, hãy lấy đi, ai có bao, cũng vậy; ai không có guơm, hãy bán áo ngoài đi mà mua. ³⁷ Vì ta rao cho các người, có lời chép rằng: Ngài đã bị kẻ vào hàng kẻ dữ. Lời ấy phải ứng nghiệm về chính mình ta. Thật vậy, sự đã chỉ về ta hầu được trọn. ³⁸ Các sứ đồ thưa rằng: Thưa Chúa, có hai thanh guơm đây. Ngài phán rằng: Aáy là đủ. ³⁹ Đoạn, Đức Chúa Jêsus ra đi, lên núi Ô-li-ve theo như thói quen; các môn đồ cùng đi theo Ngài. ⁴⁰ Khi đã đến nơi đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Hãy cầu nguyện, hầu cho các người khỏi sa vào sự cám dỗ. ⁴¹ Ngài bèn đi khỏi các môn đồ, cách chừng liệng một cục đá, quì xuống mà cầu nguyện ⁴² rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén này khỏi tôi! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chớ không theo ý tôi! ⁴³ Có một thiên sứ từ trên trời hiện xuống cùng Ngài, mà thêm sức cho Ngài. ⁴⁴ Trong cơn rất đau thương, Ngài cầu nguyện càng thiết, mồ hôi trở nên như giọt máu lớn rơi xuống đất. ⁴⁵ Cầu nguyện xong, Ngài đứng dậy trở lại cùng các môn đồ, thấy đang ngủ mê vì buồn rầu. ⁴⁶ Ngài phán rằng: Sao các người ngủ? Hãy đứng dậy cầu nguyện, để cho khỏi sa vào sự cám dỗ. ⁴⁷ Khi Ngài còn đang phán, một lũ đông kéo đến. Tên Giu-đa,

một trong mười hai sứ đồ, đi trước hết, lại gần Đức Chúa Jêsus đặng hôn Ngài. ⁴⁸ Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Hỡi Giu-đa, ngươi lấy cái hôn để phản Con người sao? ⁴⁹ Những người ở với Ngài thấy sự sắp xảy đến, bèn nói rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nên dùng gươm đánh chăng: ⁵⁰ Một người trong các sứ đồ đánh đầy tớ của thầy cả thượng phẩm và chém đứt tai bên hữu. ⁵¹ Nhưng Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy để cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đầy tớ ấy, làm cho nó được lành. ⁵² Đoạn, Đức Chúa Jêsus phán cùng các thầy tế lễ cả, các thầy đội coi đền thờ, và các trưởng lão đã đến bắt Ngài, rằng: Các ngươi cầm gươm và gậy đến bắt ta như bắt kẻ trộm cướp. ⁵³ Hằng ngày ta ở trong đền thờ với các ngươi, mà các ngươi không ra tay bắt ta. Nhưng nầy là giờ của các ngươi, và quyền của sự tối tăm vậy. ⁵⁴ Bấy giờ họ bắt Đức Chúa Jêsus đem đi, giải Ngài đến nhà thầy cả thượng phẩm. Phi-e-rơ đi theo Ngài xa xa. ⁵⁵ Họ nhúm lửa giữa sân, rồi ngồi với nhau; Phi-e-rơ cũng ngồi giữa đám họ. ⁵⁶ Một con đòi kia thấy Phi-e-rơ ngồi gần lửa, thì ngó chăm chỉ, mà nói rằng: Người nầy vốn cũng ở với người ấy. ⁵⁷ Song Phi-e-rơ chối Đức Chúa Jêsus, nói rằng: Hỡi đàn bà kia, ta không biết người đó. ⁵⁸ Một lát, có người khác thấy Phi-e-rơ, nói rằng: Người cũng thuộc về bọn đó! Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi người, ta không phải thuộc về bọn đó đâu. ⁵⁹ Độ cách một giờ, có kẻ khác đề quyết như vậy mà rằng: Thật người nầy cũng ở với Jêsus, vì người là dân Ga-li-lê.

⁶⁰ Nhưng Phi-e-rơ cãi rằng: Hỡi người, ta không biết người nói chi! Đang lúc Phi-e-rơ còn nói, thì gà liền gáy; ⁶¹ Chúa xây mặt lại ngó Phi-e-rơ. Phi-e-rơ nhớ lại lời Chúa đã phán cùng mình rằng: Hôm nay trước khi gà chưa gáy, người sẽ chối ta ba lần; ⁶² rồi đi ra ngoài, khóc lóc thảm thiết. ⁶³ Vả, những kẻ canh Đức Chúa Jêsus nhạo báng và đánh Ngài; ⁶⁴ che mặt Ngài lại rồi nói rằng: Hãy nói tiên tri đi, hãy đoán xem ai đánh người! ⁶⁵ Họ lại nhieéc móc Ngài nhiều lời khác nữa. ⁶⁶ Đến sáng ngày, các trưởng lão trong dân, các thầy tế lễ cả, và các thầy thông giáo nhóm lại, rồi sai đem Đức Chúa Jêsus đến nơi tòa công luận. ⁶⁷ Họ hỏi Ngài rằng: Nếu người phải là Đấng Christ, hãy xưng ra cho chúng ta. Ngài đáp rằng: Nếu ta nói, thì các người không tin; ⁶⁸ nếu ta tra gạn các người, thì các người không trả lời. ⁶⁹ Nhưng từ nay về sau, Con người sẽ ngồi bên hữu quyền phép Đức Chúa Trời. ⁷⁰ ai này đều hỏi rằng: Vậy, người là Con Đức Chúa Trời sao? Ngài đáp rằng: Chính các người nói ta là Con Ngài. ⁷¹ Họ bèn nói rằng: Chúng ta nào có cần chứng cứ nữa làm chi? Chính chúng ta đã nghe từ miệng nó nói ra rồi.

23

¹ Đoạn, cả hội đồng đứng dậy, điệu Ngài đến trước mặt Phi-lát ² Họ bèn khởi cáo Ngài rằng: Chúng tôi đã thấy người này xui dân ta làm loạn, cấm nộp thuế cho Sê-sa, và xưng mình là Đấng Christ, là Vua. ³ Phi-lát gạn Ngài rằng: Chính

người là Vua dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. ⁴ Phi-lát bèn nói với các thầy tế lễ cả và dân chúng rằng: Ta không thấy người này có tội gì. ⁵ Nhưng họ cố nài rằng: Người này xui giục dân sự, truyền giáo khắp đất Giu-đê, bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi đến đây. ⁶ Khi Phi-lát nghe điều đó, thì hỏi nếu người này thật là dân Ga-li-lê chẳng. ⁷ Biết Ngài thuộc quyền cai trị của vua Hê-rôt, bèn giải đến cho vua Hê-rôt, vua ấy ở tại thành Giê-ru-sa-lem trong mấy ngày đó. ⁸ Vua Hê-rôt thấy Đức Chúa Jêsus thì mừng lắm; vì lâu nay vua muốn gặp Ngài, nhân đã nghe nói về chuyện Ngài, và mong xem Ngài làm phép lạ. ⁹ Vậy, vua hỏi Ngài nhiều câu, song Ngài không trả lời gì hết. ¹⁰ Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo ở đó, cáo Ngài dữ lắm. ¹¹ Bấy giờ vua Hê-rôt và quân lính hầu vua đều đãi Ngài cách khinh dể và nhạo báng Ngài; đoạn, họ mặc áo hoa hòe cho Ngài, rồi giao Ngài về cho Phi-lát. ¹² Trước kia Phi-lát với vua Hê-rôt thù hiểm nhau, nhưng nội ngày ấy trở nên bạn hữu. ¹³ Phi-lát hiệp các thầy tế lễ cả, các quan đề hình và dân chúng lại, mà nói rằng: ¹⁴ Các người đã đem nộp người này cho ta, về việc xui dân làm loạn; nhưng đã tra hỏi trước mặt các người đây, thì ta không thấy người mắc một tội nào mà các người đã cáo; ¹⁵ vua Hê-rôt cũng vậy, vì đã giao người về cho ta. Vậy, người này đã không làm điều gì đáng chết, ¹⁶ nên ta sẽ đánh đòn rồi tha đi. ¹⁷ (Số là đến ngày lễ, quan phải tha một tên tù cho dân.) ¹⁸ Chúng bèn đồng

thanh kêu lên rằng: Hãy giết người này đi, mà tha Ba-ra- ba cho chúng tôi! ¹⁹ Vả, tên này bị tù vì dấy loạn trong thành, và vì tội giết người. ²⁰ Phi-lát có ý muốn tha Đức Chúa Jê-sus, nên lại nói cùng dân chúng nữa. ²¹ Song chúng kêu lên rằng: Đóng đinh nó trên cây thập tự đi! Đóng đinh nó trên cây thập tự đi! ²² Phi-lát lại nói đến lần thứ ba, rằng: Vậy người này đã làm điều ác gì? Ta không tìm thấy người có sự gì đáng chết. Vậy, đánh đòn xong, ta sẽ tha. ²³ Nhưng chúng cố nài, kêu lớn tiếng rằng phải đóng đinh Ngài trên cây thập tự; tiếng kêu của họ được thắng. ²⁴ Phi-lát truyền làm y như lời chúng xin. ²⁵ Bèn tha tên tù vì tội dấy loạn và giết người, là người chúng đã xin tha; rồi phó Đức Chúa Jê-sus cho mặc ý họ. ²⁶ Khi chúng điệu Đức Chúa Jê-sus đi, bắt một người xứ Sy-ren, tên là Si-môn, từ ngoài đồng về, buộc phải vác cây thập tự theo sau Ngài. ²⁷ Có đoàn dân đông lắm đi theo Đức Chúa Jê-sus, và có mấy người đàn bà đầm ngực khóc về Ngài. ²⁸ Nhưng Đức Chúa Jê-sus xây mặt lại với họ mà phán rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc về ta, song khóc về chính mình các người và về con cái các người. ²⁹ Vì này, ngày hầu đến, người ta sẽ nói rằng: Phước cho đàn bà son, phước cho dạ không sanh đẻ và vú không cho con bú! ³⁰ Bấy giờ, người ta sẽ nói với núi rằng: Hãy đổ xuống trên chúng ta! với gò rằng: Hãy che chúng ta! ³¹ Vì nếu người ta làm những sự ấy cho cây xanh, thì cây khô sẽ xảy ra sao? ³² Chúng cũng đem hai người đi nữa, là

kẻ trộm cướp, để giết cùng với Ngài. ³³ Khi đến một chỗ gọi là chỗ Sọ, họ đóng đinh Ngài trên cây thập tự tại đó, cùng hai tên trộm cướp, một tên bên hữu Ngài, một tên bên tả. ³⁴ Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì. Đoạn, họ bắt thăm chia nhau áo xống của Ngài. ³⁵ Dân chúng đứng đó mà ngó. Các người coi việc nhạo cười Ngài, rằng: Nó đã cứu kẻ khác; nếu nó là Đấng Christ, Đấng Đức Chúa Trời đã lựa, thì hãy cứu mình đi! ³⁶ Quân lính cũng giỡn cợt Ngài, lại gần đưa giấm cho Ngài uống, ³⁷ mà rằng: Nếu ngươi là Vua dân Giu-đa, hãy tự cứu lấy mình đi! ³⁸ Phía trên đầu Ngài, có đề rằng: Người Này Là Vua Dân Giu-đa. ³⁹ Và, một tên trộm cướp bị đóng đinh cũng mắng nhiếc Ngài rằng: Ngươi không phải là Đấng Christ sao? Hãy tự cứu lấy mình ngươi cùng chúng ta nữa! ⁴⁰ Nhưng tên kia trách nó rằng: Ngươi cũng chịu một hình phạt ấy, còn chẳng sợ Đức Chúa Trời sao? ⁴¹ Về phần chúng ta, chỉ là sự công bình, vì hình ta chịu xứng với việc ta làm; nhưng người này không hề làm một điều gì ác. ⁴² Đoạn lại nói rằng: Hỡi Jêsus, khi Ngài đến trong nước mình rồi, xin nhớ lấy tôi! ⁴³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, hôm nay ngươi sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-đi. ⁴⁴ Khi đó, ước giờ thứ sáu, khắp xứ đều tối tăm cho đến giờ thứ chín. ⁴⁵ Mặt trời trở nên tối, và màn trong đền thờ xé chính giữa ra làm hai. ⁴⁶ Đức Chúa Jêsus bèn kêu lớn rằng: Hỡi Cha, tôi giao linh

hồn lại trong tay Cha! Ngài vừa nói xong thì tắt hơi. ⁴⁷Thầy đội thấy sự đã xảy ra, ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: Thật người này là người công bình. ⁴⁸Cả dân chúng đi xem, thấy ông nổi làm vậy, đấm ngực mà trở về. ⁴⁹Song những kẻ quen biết Đức Chúa Jê-sus và các người đàn bà theo Ngài từ xứ Ga-li-lê, đều đứng đằng xa mà ngó. ⁵⁰Có một người, tên là Giô-sép, làm nghị viên tòa công luận, là người chánh trực công bình, ⁵¹không đồng ý và cũng không dự việc các người kia đã làm. Người ở A-ri-ma-thê, là thành thuộc về xứ Giu-đê, vẫn trông đợi nước Đức Chúa Trời. ⁵²Người bèn đi đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jê-sus. ⁵³Khi đã đem xác Ngài xuống khỏi cây thập tự, người lấy vải liệm mà bọc, rồi chôn trong huyết đã đục nơi hòn đá, là huyết chưa chôn ai hết. ⁵⁴Bấy giờ là ngày sắm sửa, và ngày Sa-bát gần tới. ⁵⁵Các người đàn bà đã từ xứ Ga-li-lê đến với Đức Chúa Jê-sus, theo Giô-sép, xem mả và cũng xem xác Ngài đặt thể nào. Khi trở về, họ sắm sửa những thuốc thơm và sáp thơm. ⁵⁶Ngày Sa-bát, họ nghỉ ngơi theo luật lệ.

24

¹ Ngày thứ nhất trong tuần lễ, khi mờ sáng, các người đàn bà ấy lấy thuốc thơm đã sắm sửa đem đến mộ Ngài. ² Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mộ; ³ nhưng bước vào, không thấy xác Đức Chúa Jê-sus. ⁴ Đang khi không biết nghĩ làm sao, xảy có hai người nam mặt áo sáng như chớp,

hiện ra trước mặt họ. ⁵ Họ đang thất kinh, úp mặt xuống đất; thì hai người ấy nói rằng: Sao các ngươi tìm người sống trong vòng kẻ chết? ⁶ Ngài không ở đây đâu, song Ngài đã sống lại. Hãy nhớ khi Ngài còn ở xứ Ga-li-lê, phán cùng các ngươi thế nào, ⁷ Ngài đã phán rằng: Con người phải bị nộp trong tay kẻ có tội, phải bị đóng đinh trên cây thập tự, và ngày thứ ba phải sống lại. ⁸ Họ bèn nhớ lại những lời Đức Chúa Jêsus đã phán. ⁹ Họ ở mồ trở về, rao truyền mọi sự ấy cho mười một sứ đồ và những người khác. ¹⁰ Ấy là Ma-ri Ma-đơ-len, Gian-nơ, và Ma-ri mẹ của Gia-cơ, cùng các đàn bà khác đi với họ đã rao truyền như vậy cho các sứ đồ. ¹¹ Song các sứ đồ không tin, cho lời ấy như là hư không. ¹² Dầu vậy, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mồ, cúi xuống mà dòm, chỉ thấy vải liệm ở trên đất, đoạn về nhà, lạ lòng cho việc đã xảy ra. ¹³ Cũng trong ngày ấy, có hai môn đồ đi đến làng kia, gọi là Em-ma-út, cách thành Giê-ru-sa-lem sáu mươi ếch-ta-đơ; ¹⁴ họ đàm luận về những sự đã xảy ra. ¹⁵ Đang khi nói và cãi lẽ nhau, chính Đức Chúa Jêsus đến gần cùng đi đường với họ. ¹⁶ nhưng mắt hai người ấy bị che khuất không nhìn biết Ngài được. ¹⁷ Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi đang đi đường, nói chuyện gì cùng nhau vậy? Họ dừng lại, buồn bực lắm. ¹⁸ Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-ba, trả lời rằng: Có phải chỉ ngươi là khách lạ ở thành Giê-ru-sa-lem, không hay việc đã xảy đến tại đó cách mấy bữa rày sao? ¹⁹ Ngài hỏi rằng: Việc gì vậy? Họ trả lời

rằng: Ấy là việc đã xảy ra cho Jêsus Na-xa-rét, một đáng tiên tri, có quyền phép trong việc làm và trong lời nói, trước mặt Đức Chúa Trời và cả chúng dân; ²⁰ làm sao mà các thầy tế lễ cả cùng các quan đề hình ta đã nộp Ngài để xử tử, và đã đóng đinh trên cây thập tự. ²¹ Chúng tôi trông mong Ngài sẽ cứu lấy dân Y-sơ-ra-ên; dầu thế ấy, việc xảy ra đã được ba ngày rồi. ²² Thật có mấy người đàn bà trong vòng chúng tôi đã làm cho chúng tôi lấy làm lạ lắm: khi mờ sáng, họ đến mộ, ²³ không thấy xác Ngài, thì về báo rằng có thiên sứ hiện đến, nói Ngài đang sống. ²⁴ Có mấy người trong vòng chúng tôi cũng đi thăm mộ, thấy mọi điều y như lời họ nói; còn Ngài thì không thấy. ²⁵ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hỡi những kẻ đại dốt, có lòng chậm tin lời các đáng tiên tri nói! ²⁶ Há chẳng phải Đáng Christ chịu thương khó thế ấy, mới được vào sự vinh hiển mình sao? ²⁷ Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kể đến mọi đáng tiên tri mà cắt nghĩa cho hai người đó những lời chỉ về Ngài trong cả Kinh Thánh. ²⁸ Khi hai người đi gần đến làng mình định đi, thì Đức Chúa Jêsus dường như muốn đi xa hơn nữa. ²⁹ Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng: Xin ở lại với chúng tôi; vì trời đã xế chiều hầu tối. Vậy, Ngài vào ở lại cùng họ. ³⁰ Đang khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì lấy bánh, chúc tạ, đoạn, bẻ ra cho họ. ³¹ Mắt họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài; song Ngài thoát biến đi không thấy. ³² hai người nói cùng nhau rằng: Khi nầy đi đường, Ngài nói cùng chúng ta và

cắt nghĩa Kinh Thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng nẩy sao? ³³ Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành Giê-ru-sa-lem, gặp mười một sứ đồ cùng các môn đồ khác đang nhóm lại, ³⁴ nói với họ rằng: Chúa thật đã sống lại, và hiện ra với Si-môn. ³⁵ Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi đường, và nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thể nào. ³⁶ Môn đồ đang nói chuyện như vậy, chính Đức Chúa Jêsus hiện ra giữa đó mà phán rằng: Bình an cho các ngươi! ³⁷ Nhưng môn đồ đều sững sốt rụng rời, tưởng thấy thần. ³⁸ Ngài phán rằng: Sao các ngươi bối rối, và sao trong lòng các ngươi nghi làm vậy? ³⁹ Hãy xem tay chân ta: thật chính ta. Hãy sờ đến ta, và hãy xem; thần thì không có thịt xương, mà các ngươi thấy ta có. ⁴⁰ Đang phán vậy, Ngài giơ tay và chân ra cho xem. ⁴¹ Nhưng vì có môn đồ vui mừng nên chưa tin chắc, và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: ỳ đây các ngươi có gì ăn không? ⁴² Môn đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng. ⁴³ Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn đồ. ⁴⁴ Đoạn, Ngài phán rằng: Aáy đó là điều mà khi ta còn ở với các ngươi, ta bảo các ngươi rằng mọi sự đã chép về ta trong luật pháp Môi-se, các sách tiên tri, cùng các Thi Thiên phải được ứng nghiệm. ⁴⁵ Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu Kinh Thánh. ⁴⁶ Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau đớn đường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, ⁴⁷ và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao giảng cho dân các nước sự ăn năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. ⁴⁸ Các

ngươi làm chứng về mọi việc đó; ta đây sẽ ban cho các ngươi điều Cha ta đã hứa, ⁴⁹ còn về phần các ngươi, hãy đợi trong thành cho đến khi được mặc lấy quyền phép từ trên cao. ⁵⁰ Kế đó, Ngài đem môn đồ đi đến nơi xung quanh làng Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước cho. ⁵¹ Đang khi ban phước, Ngài lìa môn đồ mà được đem lên trời. ⁵² Môn đồ thờ lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-sa-lem, mừng rỡ lắm. ⁵³ Môn đồ cứ ở trong đền thờ luôn, ngợi khen Đức Chúa Trời.

Tin mừng theo Giăng

¹ Ban đầu có Ngôi Lời, Ngôi Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi Lời là Đức Chúa Trời. ² Ban đầu Ngài ở cùng Đức Chúa Trời. ³ Muôn vật bởi Ngài làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài. ⁴ Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. ⁵ Sự sáng soi trong tối tăm, tối tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng. ⁶ Có một người Đức Chúa Trời sai đến, tên là Giăng. ⁷ Người đến để làm chứng, là làm chứng về sự sáng, hầu cho bởi người ai nấy đều tin. ⁸ Chính người chẳng phải là sự sáng, song người phải làm chứng về sự sáng. ⁹ Sự sáng này là sự sáng thật, khi đến thế gian soi sáng mọi người. ¹⁰ Ngôi Lời ở thế gian, và thế gian đã làm nên bởi Ngài; nhưng thế gian chẳng từng nhìn biết Ngài. ¹¹ Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. ¹² Nhưng hề ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, ¹³ là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy. ¹⁴ Ngôi Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lẽ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con một đến từ

nơi Cha. ¹⁵ Giảng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Aáy là về Ngài mà ta đã nói: Đáng đến sau ta trở hơn ta, vì Ngài vốn trước ta. ¹⁶ Vả, bởi sự đầy đầy của Ngài mà chúng ta đều có nhận được, và ơn càng thêm ơn. ¹⁷ Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà đến. ¹⁸ Chẳng hề ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong lòng Cha, là Đáng đã giải bày Cha cho chúng ta biết. ¹⁹ Đây là lời chứng của Giảng, khi dân Giu-đa sai mấy thầy tế lễ, mấy người Lê-vi từ thành Giê-ru-sa-lem đến hỏi người rằng: Ông là ai? ²⁰ Người xưng ra, chẳng chối chỉ hết, xưng rằng mình không phải là Đáng Christ. ²¹ Họ lại hỏi: Vậy thì ông là ai? phải là Ê-li chăng? Người trả lời: Không phải. Ông phải là đáng tiên tri chăng? Người trả lời: Không phải. ²² Họ bèn nói: Vậy thì ông là ai? hầu cho chúng tôi trả lời cùng những người đã sai chúng tôi đến. Ông tự xưng mình là ai: ²³ Người trả lời: Ta là tiếng của người kêu trong đồng vắng rằng: Hãy ban đường của Chúa cho bằng, như đáng tiên tri Ê-sai đã nói. ²⁴ Những kẻ chịu sai đến cùng Giảng đều là người Pha-ri-si. ²⁵ Họ lại hỏi rằng: Nếu ông chẳng phải Đáng Christ, chẳng phải Ê-li, chẳng phải đáng tiên tri, thì có sao ông làm phép báp têm? ²⁶ Giảng trả lời: Về phần ta, ta làm phép báp têm bằng nước; nhưng có một Đáng ở giữa các người mà các người không nhận biết. ²⁷ Aáy là Đáng đến sau ta, ta chẳng đáng mở dây giày Ngài. ²⁸ Những

việc đó đã xảy ra tại thành Bê-tha-ni, bên kia sông Giô-đanh, là nơi Giảng làm phép báp têm. ²⁹ Qua ngày sau, Giảng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng mình, thì nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi thế gian đi. ³⁰ Aáy về Đấng đó mà ta đã nói: Có một người đến sau ta, trỗi hơn ta, vì người vốn trước ta. ³¹ Về phần ta, ta vốn chẳng biết Ngài; nhưng ta đã đến làm phép báp-tem bằng nước, để Ngài được tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-ên. ³² Giảng lại còn làm chứng này nữa: Ta đã thấy Thánh Linh từ trời giáng xuống như chim bồ câu, đậu trên mình Ngài. ³³ Về phần ta, ta vốn không biết Ngài; nhưng Đấng sai ta làm phép báp-tem bằng nước có phán cùng ta rằng: Đấng mà ngươi sẽ thấy Thánh Linh ngự xuống đậu lên trên, ấy là Đấng làm phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh. ³⁴ Ta đã thấy, nên ta làm chứng rằng: Aáy chính Ngài là Con Đức Chúa Trời. ³⁵ Ngày mai, Giảng lại ở đó với hai môn đồ mình; ³⁶ nhìn Đức Chúa Jêsus đi ngang qua, bèn nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời! ³⁷ Hai môn đồ nghe lời đó, bèn đi theo Đức Chúa Jêsus. ³⁸ Đức Chúa Jêsus vừa xây lại, thấy hai người đi theo mình, thì phán rằng: Các ngươi tìm chi? Thưa rằng: Ra-bi (nghĩa là Thầy), Thầy ở đâu? ³⁹ Ngài phán rằng: Hãy đến xem. Vậy, hai người đi, thấy nơi Ngài ở, và ở lại cùng Ngài trong ngày đó; lúc bảy giờ độ chừng giờ thứ mười. ⁴⁰ Trong hai người đã nghe điều Giảng nói và đi theo Đức Chúa Jêsus đó, một là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ. ⁴¹ Trước hết người gặp

anh mình là Si-môn, thì nói rằng: Chúng ta đã gặp Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ). ⁴² Người bèn dẫn Si-môn đến cùng Đức Chúa Jê-sus. Ngài vừa ngó thấy Si-môn, liền phán rằng: Ngươi là Si-môn, con của Giô-na; ngươi sẽ được gọi là Sê-pha (nghĩa là Phi-e-rơ). ⁴³ Qua ngày sau, Đức Chúa Jê-sus muốn qua xứ Ga-li-lê, tìm Phi-líp, mà phán rằng: Hãy theo ta. ⁴⁴ Vả, Phi-líp là người Bết-sai-đa, đồng thành với Anh-rê và Phi-e-rơ. ⁴⁵ Phi-líp gặp Na-tha-na-ên, nói với người rằng: Chúng ta đã gặp Đấng mà Môi-se có chép trong luật pháp, và các đấng tiên tri cũng có nói đến; ấy là Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét, con của Giô-sép. ⁴⁶ Na-tha-na-ên nói rằng: Há có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét được sao? Phi-líp nói: Hãy đến xem. ⁴⁷ Đức Chúa Jê-sus thấy Na-tha-na-ên đến cùng mình, bèn phán về người rằng: Này, một người Y-sơ-ra-ên thật, trong người không có điều dối trá chi hết. ⁴⁸ Na-tha-na-ên thưa rằng: Bởi đâu thầy biết tôi? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trước khi Phi-líp gọi ngươi, ta đã thấy ngươi lúc ở dưới cây vả. ⁴⁹ Na-tha-na-ên lại nói: Lạy thầy, thầy là Con Đức Chúa Trời, thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên! ⁵⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Vì ta đã phán cùng ngươi rằng ta thấy ngươi dưới cây vả, thì ngươi tin; ngươi sẽ thấy việc lớn hơn điều đó! ⁵¹ Ngài lại phán: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ thấy trời mở ra, và thiên sứ của Đức Chúa Trời lên xuống trên Con người.

2

¹ Cách ba ngày sau, có đám cưới tại thành Ca-

na, trong xứ Ga-li-lê, và mẹ Đức Chúa Jêsus có tại đó. ² Đức Chúa Jêsus cũng được mời đến dự đám với môn đồ Ngài. ³ Vừa khi thiếu rượu, mẹ Đức Chúa Jêsus nói với Ngài rằng: Người ta không có rượu nữa. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi đàn bà kia, ta với ngươi có sự gì chẳng? Giờ ta chưa đến. ⁵ Mẹ Ngài nói với những kẻ hầu bàn rằng: Người biểu chi, hãy vâng theo cả. ⁶ Vả, tại đó có sáu cái ché đá, định dùng về sự rửa sạch cho người Giu-đa, mỗi cái chứa hai ba lường nước. ⁷ Đức Chúa Jêsus biểu họ rằng: Hãy đổ nước đầy những ché này; thì họ đổ đầy tới miệng. ⁸ Ngài bèn phán rằng: Bây giờ hãy múc đi, đem cho kẻ coi tiệc. Họ bèn đem cho. ⁹ Lúc kẻ coi tiệc ném nước đã biến thành rượu (vả, người không biết rượu này đến bởi đâu, còn những kẻ hầu bàn có múc nước thì biết rõ), bèn gọi chàng rể, ¹⁰ mà nói rằng: Mọi người đều đã rượu ngon trước, sau khi người ta uống nhiều rồi, thì kẻ đến rượu vừa vừa. Còn ngươi, ngươi lại giữ rượu ngon đến bây giờ. ¹¹ Aáy là tại Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, mà Đức Chúa Jêsus làm phép lạ thứ nhất, và tỏ bày sự vinh hiển của mình như vậy; môn đồ bèn tin Ngài. ¹² Sau việc đó, Ngài với mẹ, anh em, và môn đồ Ngài đều xuống thành Ca-bê-na-um; và chỉ ở tại đó ít ngày thôi. ¹³ Lễ Vượt Qua của dân Giu-đa hầu đến; Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem. ¹⁴ Trong đền thờ, Ngài thấy có người buôn bán bò, chiên, bò câu, và có người đổi bạc

dọn hàng ở đó. ¹⁵ Ngài bện một cái roi bằng dây, bện đuổi hết thầy khỏi đền thờ, chiên và bò nữa; vãi tiền người đổi bạc và đổ bàn của họ. ¹⁶ Ngài phán cùng kẻ bán bò câu rằng: Hãy cất bỏ đồ đó khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành ra nhà buôn bán. ¹⁷ Môn đồ Ngài bèn nhớ lại lời đã chép rằng: Sự sốt sắng về nhà Chúa tiêu nuốt tôi. ¹⁸ Các người Giu-đa cất tiếng thưa cùng Ngài rằng: Thầy làm như vậy thì cho chúng tôi xem thấy phép lạ chi? ¹⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy phá đền thờ này đi, trong ba ngày ta sẽ dựng lại! ²⁰ Người Giu-đa lại nói: Người ta xây đền thờ này mất bốn mươi sáu năm, mà thầy thì sẽ dựng lại trong ba ngày! ²¹ Nhưng Ngài nói về đền thờ của thân thể mình. ²² Vậy, sau khi Ngài được từ kẻ chết sống lại rồi, môn đồ gẫm Ngài có nói lời đó, thì tin Kinh Thánh và lời Đức Chúa Jêsus đã phán. ²³ Đang lúc Ngài ở thành Giê-ru-sa-lem để giữ lễ Vượt Qua, có nhiều người thấy phép lạ Ngài làm, thì tin danh Ngài. ²⁴ Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng phó thác mình cho họ, vì Ngài nhận biết mọi người, ²⁵ và không cần ai làm chứng về người nào, bởi Ngài tự hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta.

3

¹ Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai trị dân Giu-đa. ² Ban đêm, người này đến cùng Đức Chúa Jêsus mà nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa Trời đến; vì

những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. ³ Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. ⁴ Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? ⁵ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. ⁶ Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. ⁷ Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với ngươi: Các ngươi phải sanh lại. ⁸ Gió muốn thổi đâu thì thổi, ngươi nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy. ⁹ Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thế nào được? ¹⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi là giáo sư của dân Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao! ¹¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, chúng ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các ngươi chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta. ¹² Ví bằng ta nói với các ngươi những việc thuộc về đất, các ngươi còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc thuộc về trời, thì các ngươi tin sao được? ¹³ Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. ¹⁴ Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người

cũng phải bị treo lên đường ấy, ¹⁵ hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời. ¹⁶ Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. ¹⁷ Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu. ¹⁸ Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời. ¹⁹ Vả, sự đoán xét đó là như vậy: sự sáng đã đến thế gian, mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu xa. ²⁰ Bởi vì phạm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công việc của mình phải trách móc chẳng. ²¹ Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời. ²² Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi với môn đồ đến đất Giu-đê; Ngài ở với môn đồ tại đó, và làm phép báp têm. ²³ Giảng cũng làm phép báp têm tại Ê-nôn, gần Sa-lim, vì ở đó có nhiều nước, và người ta đến đặng chịu phép báp têm. ²⁴ Bấy giờ Giảng chưa bị bỏ vào ngục. ²⁵ Vả, môn đồ của Giảng có cãi lầy với một người Giu-đa về lễ tịnh sạch. ²⁶ Họ đến cùng Giảng và nói rằng: Thưa thầy, kia, người ở cùng thầy bên kia sông Giô-đanh, mà thầy đã làm chứng cho, bây giờ đang làm phép báp têm, và ai nấy đều đến cùng người. ²⁷ Giảng trả lời rằng: Ví chẳng từ trên trời ban cho, thì không một người nào

có thể lãnh chi được. ²⁸ Chính các người làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Aáy không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến trước Ngài. ²⁹ Ai mới cưới vợ, nầy là chàng rể, nhưng bạn của chàng rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì rất đổi vui mừng; ấy là sự vui mừng trọn vẹn của ta đó. ³⁰ Ngài phải dấy lên, ta phải hạ xuống. ³¹ Đấng từ trên cao đến là trên hết mọi loài. Kẻ từ đất đến là thuộc về đất, và nói ra cũng như là thuộc về đất; còn Đấng từ trời đến thì trên hết mọi loài. ³² Ngài làm chứng về điều Ngài đã thấy và nghe; song không có ai nhận lấy lời chứng của Ngài. ³³ Ai đã nhận lấy lời chứng của Ngài thì làm chứng chắc rằng Đức Chúa Trời là thật. ³⁴ Vì Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến thì rao truyền lời của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Trời ban Thánh Linh cho Ngài không chừng mực. ³⁵ Cha yêu Con, và đã giao hết mọi vật trong tay Con. ³⁶ Ai tin Con, thì được sự sống đời đời; ai không chịu tin Con, thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng con thanh nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.

4

¹ Khi Chúa đã hay rằng người Pha-ri-si có nghe đồn Ngài gọi và làm phép báp têm được nhiều môn đồ hơn Giảng, ² (k' thiết không phải chính Đức Chúa Jêsus làm phép báp têm, nhưng là môn đồ Ngài), ³ thì Ngài lìa xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê. ⁴ Vả, Ngài phải đi ngang qua xứ Sa-ma-ri. ⁵ Vậy Ngài đến một thành thuộc về xứ Sa-ma-ri,

gọi là Si-kha, gần đồng ruộng mà Gia-cốp cho Giô-sép là con mình. ⁶ Tại đó có cái giếng Gia-cốp. Nhân đi đường mỗi mệt, Đức Chúa Jêsus ngồi gần bên giếng; bấy giờ độ chừng giờ thứ sáu. ⁷ Một người đàn bà Sa-ma-ri đến múc nước. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy cho ta uống. ⁸ Vì môn đồ Ngài đã đi ra phố vắng mua đồ ăn. ⁹ Người đàn bà Sa-ma-ri thưa rằng: Uûa kìa! ông là người Giu-đa, mà lại xin uống nước cùng tôi, là một người đàn bà Sa-ma-ri sao? (Số là, dân Giu-đa chẳng hề giao thiệp với dân Sa-ma-ri.) ¹⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ví bằng người biết sự ban cho của Đức Chúa Trời, và biết người nói: “Hãy cho ta uống” là ai, thì chắc người sẽ xin người cho uống, và người sẽ cho người nước uống. ¹¹ Người đàn bà thưa: Hỡi Chúa, Chúa không có gì mà múc, và giếng thì sâu, vậy bởi đâu có nước uống ấy? ¹² Tổ phụ chúng tôi là Gia-cốp để giếng này lại cho chúng tôi, chính người uống giếng này, cả đến con cháu cùng các bầy vật người nữa, vậy Chúa há lớn hơn Gia-cốp sao? ¹³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Phàm ai uống nước này vẫn còn khát mãi; ¹⁴ nhưng uống nước ta sẽ cho, thì chẳng hề khát nữa. Nước ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, văng ra cho đến sự sống đời đời. ¹⁵ Người đàn bà thưa: Lạy Chúa, xin cho tôi nước ấy, để cho tôi không khát và không đến đây múc nước nữa. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, gọi chồng người, rồi trở lại đây. ¹⁷ Người đàn bà thưa rằng: Tôi không có chồng. Đức Chúa Jêsus lại phán:

Người nói rằng: Tôi không có chồng, là phải lắm; ¹⁸ vì người đã có năm đời chồng, còn người mà người hiện có, chẳng phải là chồng người; điều đó người đã nói thật vậy. ¹⁹ Người đàn bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa là một đáng tiên tri. ²⁰ Tổ phụ chúng tôi đã thờ lạy trên hòn núi này; còn dân Giu-đa lại nói rằng nơi đáng thờ lạy là tại thành Giê-ru-sa-lem. ²¹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi người đàn bà, hãy tin ta, giờ đến, khi các người thờ lạy Cha, chẳng tại trên hòn núi này, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem. ²² Các người thờ lạy sự các người không biết, chúng ta thờ lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu rỗi bởi người Giu-đa mà đến. ²³ Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lễ thật mà thờ phượng Cha: ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy. ²⁴ Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lễ thật mà thờ lạy. ²⁵ Người đàn bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao truyền mọi việc cho chúng ta. ²⁶ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta, người đang nói với người đây, chính là Đấng đó. ²⁷ Khi đó, môn đồ tới, đều sững sờ về Ngài nói với một người đàn bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy điều chi? hay là: Sao thầy nói với người? ²⁸ Người đàn bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành, nói với người tại đó rằng: ²⁹ Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm; ấy chẳng phải là Đấng Christ sao? ³⁰ Chúng bèn

từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa Jêsus. ³¹ Song le, môn đồ nài nỉ một bên Ngài mà rằng: Thừa thầy, xin hãy ăn. ³² Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương thực để nuôi mình mà các ngươi không biết. ³³ Vậy môn đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho thầy ăn chẳng? ³⁴ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đồ ăn của ta tức là làm theo ý muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công việc Ngài. ³⁵ Các ngươi há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tới mùa gặt sao? Song ta nói với các ngươi: Hãy nhướng mắt lên và xem đồng ruộng, đã vàng sẵn cho mùa gặt. ³⁶ Con gặt đã lãnh tiền công mình và thâu chứa hoa lợi cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và con gặt được cùng nhau vui vẻ. ³⁷ Vì đây người ta có thể nói rằng: Người này thì gieo, người kia thì gặt, là rất phải. ³⁸ Ta đã sai các ngươi gặt nơi mình không làm; kẻ khác đã làm, còn các ngươi thì đã vào tiếp lấy công lao của họ. ³⁹ Có nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài, vì có lời đàn bà đã làm chứng về Ngài mà rằng: Ngài đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm. ⁴⁰ Vậy, các người Sa-ma-ri đã đến cùng Ngài, xin Ngài vào trọ nơi mình; Ngài bèn ở lại đó hai ngày. ⁴¹ Khi đã nghe lời Ngài rồi, người tin Ngài càng đông hơn nữa. ⁴² Họ nói với người đàn bà rằng: Aáy không còn phải vì điều ngươi đã nói với chúng ta mà chúng ta tin đâu; vì chính chúng ta đã nghe Ngài, và biết rằng chính Ngài thật là Cứu Chúa của thế gian. ⁴³ Khỏi hai ngày ấy, Đức Chúa Jêsus từ đó đi qua xứ Ga-li-lê ⁴⁴ (vì chính Ngài đã phán rằng

một người tiên tri chẳng bao giờ được tôn kính trong quê hương mình). ⁴⁵ Khi đã đến xứ Ga-li-lê, Ngài được dân xứ ấy tiếp rước tử tế, bởi dân đó đã thấy mọi điều Ngài làm tại thành Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ; vì họ cũng có đi dự lễ. ⁴⁶ Vậy, Ngài lại đến thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, là nơi Ngài đã hóa nước thành rượu. Nguyên ở tại thành Ca-bê-na-um, có một quan thị vệ kia, con trai người mắc bệnh. ⁴⁷ Quan đó nghe Đức Chúa Jêsus đã từ xứ Giu-đê đến xứ Ga-li-lê, bèn tìm đến và xin Ngài xuống đặt chữa cho con mình gần chết. ⁴⁸ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi không thấy phép lạ và điềm lạ, thì các ngươi chẳng tin! ⁴⁹ Quan thị vệ trả lời rằng: Lạy Chúa, xin Chúa xuống trước khi con tôi chưa chết! ⁵⁰ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, con của ngươi sống. Người đó tin lời Đức Chúa Jêsus đã phán cho mình, bèn đi. ⁵¹ Người đang đi dọc đường, các đầy tớ người đến đón mà rằng: Con trai chủ sống. ⁵² Người bèn hỏi họ con trai mình đã thấy khá nhằm giờ nào. Họ trả lời rằng: Bữa qua, hồi giờ thứ bảy, con rét lui khỏi. ⁵³ Người cha nhận biết rằng ấy là chính giờ đó Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình rằng: Con của ngươi sống; thì người với cả nhà đều tin. ⁵⁴ Ấy là phép lạ thứ hai mà Đức Chúa Jêsus đã làm, khi Ngài từ xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê.

5

¹ Kế đó, có một ngày lễ của dân Giu-đa, Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem. ² Số là, tại

thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bê-tết-đa, xung quanh ao có năm cái vòm cửa. ³ Những kẻ đau ốm, mù quáng, tàn tật, bại xuội nằm tại đó rất đông, chờ khi nước động; ⁴ vì một thiên sứ thỉnh thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bắt k' mắc bệnh gì, cũng được lành. ⁵ Nơi đó, có một người bị bệnh đã được ba mươi tám năm. ⁶ Đức Chúa Jêsus thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày, thì phán: Ngươi có muốn lành chăng? ⁷ Người bệnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi. ⁸ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi và đi. ⁹ Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Vả, bây giờ là ngày Sa-bát. ¹⁰ Các người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng: Nay là ngày Sa-bát, ngươi không phép mang giường mình đi. ¹¹ Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành biểu tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi. ¹² Họ hỏi rằng: Người đã biểu ngươi: Hãy vác giường và đi, là ai? ¹³ Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: vì Đức Chúa Jêsus đã lẫn trong đám đông tại chỗ đó. ¹⁴ Sau lại, Đức Chúa Jêsus gặp người đó trong đền thờ, bèn phán rằng: Kìa, ngươi đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu xa xảy đến cho ngươi chẳng. ¹⁵ Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức Chúa Jêsus đã chữa lành cho mình. ¹⁶ Nhân đó

dân Giu-đa bắt bớ Đức Chúa Jêsus, vì có Ngài làm những sự ấy trong ngày Sa-bát. ¹⁷ Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Cha ta làm việc cho đến bây giờ, ta đây cũng làm việc như vậy. ¹⁸ Bởi cớ đó, dân Giu-đa càng kiếm cách nữa để giết Ngài, chẳng những vì Ngài phạm ngày Sa-bát thôi, mà lại vì Ngài gọi Đức Chúa Trời là Thân Phụ mình, làm ra mình bằng Đức Chúa Trời. ¹⁹ Vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy. ²⁰ Cha yêu Con và tỏ cho mọi điều Cha làm; Cha sẽ tỏ cho Con công việc lớn lao hơn những việc này nữa, để các ngươi lấy làm lạ lùng. ²¹ Vả, Cha khiến những kẻ chết sống lại và ban sự sống cho họ thể nào, thì Con cũng ban sự sống cho kẻ Con muốn thể ấy. ²² Cha cũng chẳng xét đoán ai hết, nhưng đã giao trọn quyền phán xét cho Con, ²³ đặng ai nấy đều tôn kính Con, cũng như tôn kính Cha vậy. Ai không tôn kính Con, ấy là không tôn kính Cha, là Đấng đã sai Con đến. ²⁴ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống. ²⁵ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, giờ đến, và đã đến rồi, khi những kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức Chúa Trời, và những kẻ nghe sẽ được sống. ²⁶ Vì như Cha có sự sống trong mình, thì Cha cũng đã ban

cho Con có sự sống trong mình vậy. ²⁷ Cha đã ban quyền thi hành sự phán xét cho Con, vì là Con người. ²⁸ Chớ lấy điều đó làm lạ; vì giờ đến, khi mọi người ở trong mồ mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi: ²⁹ ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ thì sống lại để bị xét đoán. ³⁰ Ta không thể tự mình làm nổi việc gì; ta xét đoán theo điều ta nghe, và sự xét đoán ta là công bình, vì ta chẳng tìm ý muốn của ta, nhưng tìm ý muốn của Đấng đã sai ta. ³¹ Nếu ta tự mình làm chứng lấy, thì sự làm chứng ấy không đáng tin. ³² Có người khác làm chứng cho ta, và ta biết rằng chứng người đó làm cho ta là đáng tin. ³³ Các người có sai sứ đến cùng Giảng, thì người đã làm chứng cho lẽ thật. ³⁴ Còn ta, lời chứng mà ta nhận lấy chẳng phải bởi người ta; nhưng ta nói vậy, để các người được cứu. ³⁵ Giảng là đuốc đã tắt và sáng, các người bằng lòng vui tạm nơi ánh sáng của người. ³⁶ Nhưng ta có một chứng lớn hơn chứng của Giảng; vì các việc Cha đã giao cho ta làm trọn, tức là các việc ta làm đó, làm chứng cho ta rằng Cha đã sai ta. ³⁷ Chính Cha, là Đấng đã sai ta, cũng làm chứng về ta. Các người chưa hề nghe tiếng Ngài, chưa hề thấy mặt Ngài, ³⁸ và đạo Ngài không ở trong các người, vì các người không tin Đấng mà Ngài đã sai đến. ³⁹ Các người dò xem Kinh Thánh, vì tưởng bởi đó được sự sống đời đời: ấy là Kinh Thánh làm chứng về ta vậy. ⁴⁰ Các người không muốn đến cùng ta để được sự sống! ⁴¹ Ta chẳng cầu vinh hiển bởi người ta mà đến đâu; ⁴² nhưng

ta biết rằng các người chẳng có sự yêu mến Đức Chúa Trời ở trong các người. ⁴³ Ta đã nhân danh Cha ta mà đến, các người không nhận lấy ta. Nếu có kẻ khác lấy danh riêng mình mà đến, thì các người sẽ nhận lấy. ⁴⁴ Các người vẫn chịu vinh hiển lẫn của nhau, không tìm kiếm vinh hiển bởi một mình Đức Chúa Trời đến, thì thế nào các người tin được? ⁴⁵ Chớ ngờ rằng ấy là ta sẽ tố cáo các người trước mặt Cha, người sẽ tố cáo các người, là Môi-se, là người mà các người đã trông cậy. ⁴⁶ Vì nếu các người tin Môi-se, cũng sẽ tin ta; bởi ấy là về ta mà người đã chép. ⁴⁷ Nhưng nếu các người chẳng tin những lời người chép, các người há lại tin lời ta sao?

6

¹ Rồi đó, Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia biển Ga-li-lê, là biển Ti-bê-ri-át. ² Một đoàn dân đông theo Ngài, vì từng thấy các phép lạ Ngài làm cho những kẻ bệnh. ³ Nhưng Đức Chúa Jêsus lên trên núi, ngồi đó với môn đồ. ⁴ Và, lễ Vượt Qua, là lễ của dân Giu-đa gần tới. ⁵ Đức Chúa Jêsus ngược mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân này có mà ăn? ⁶ Ngài phán điều đó để thử Phi-líp, chớ Ngài đã biết điều Ngài sẽ làm rồi. ⁷ Phi-líp thưa rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít. ⁸ Một môn đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ, thưa rằng: ⁹ Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch nha và hai con

cá; nhưng đông người dường này, thì ngần ấy có thắm vào đâu? ¹⁰ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy truyền cho chúng ngồi xuống. Vả, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi xuống, số người ước được năm ngàn. ¹¹ Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân phát cho những kẻ đã ngồi; Ngài cũng lấy cá phát cho chúng nữa, ai muốn bao nhiêu mặc ý. ¹² Khi chúng đã ăn được no nê, Ngài phán với môn đồ rằng: Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không mất chút nào. ¹³ Vậy, môn đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh mạch nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai giỏ. ¹⁴ Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Jêsus đã làm, thì nói rằng: Người này thật là Đáng tiên tri phải đến thế gian. ¹⁵ Bấy giờ Đức Chúa Jêsus biết chúng có ý đến ép Ngài để tôn làm vua, bèn lui ở một mình trên núi. ¹⁶ Đến chiều, môn đồ xuống nơi bờ biển, ¹⁷ và vào trong một chiếc thuyền, sang thẳng bờ bên kia, hướng về thành Ca-bê-na-um. Trời chợt tối, mà Đức Chúa Jêsus còn chưa đến cùng các môn đồ. ¹⁸ Gió thổi ào ào, đến nổi biển động dữ dội. ¹⁹ Khi các môn đồ đã chèo ra độ chừng hai mươi lăm hay là ba mươi ếch-ta-đơ, thấy Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển, gần tới chiếc thuyền, thì sợ hãi. ²⁰ Nhưng Ngài phán rằng: Aáy là ta đây, đừng sợ chi! ²¹ Bấy giờ, môn đồ muốn rước Ngài vào thuyền; tức thì chiếc thuyền đậu vào bờ, là nơi định đi. ²² Đoàn dân ở bờ biển bên kia, đã nhận rằng ở đó chỉ có một chiếc thuyền, và Đức Chúa Jêsus không vào

thuyền với môn đồ Ngài, chỉ một mình môn đồ đi mà thôi. ²³ Qua ngày sau, có mấy chiếc thuyền khác từ thành Ti-bê-ri-át lại gần nơi chúng đã ăn bánh khi Chúa tạ ơn rồi, ²⁴ đoàn dân thấy Đức Chúa Jêsus không ở đó, môn đồ cũng không, bèn vào mấy thuyền kia mà đi qua thành Ca-bê-na-um để tìm Đức Chúa Jêsus. ²⁵ Chúng vừa tìm được Ngài tại bờ bên kia biển, bèn thưa rằng: Thầy, thầy đến đây bao giờ? ²⁶ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi tìm ta chẳng phải vì đã thấy mấy phép lạ, nhưng vì các ngươi đã ăn bánh và được no. ²⁷ Hãy làm việc, chớ vì đồ ăn hay hư nát, nhưng vì đồ ăn còn lại đến sự sống đời đời, là thứ Con người sẽ ban cho các ngươi; vì ấy là Con, mà Cha, tức là chính Đức Chúa Trời, đã ghi ấn tín của mình. ²⁸ Chúng thưa rằng: Chúng tôi phải làm chi cho được làm công việc Đức Chúa Trời? ²⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi tin Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến, ấy đó là công việc Ngài. ³⁰ Chúng bèn nói rằng: Thế thì thầy làm phép lạ gì, để cho chúng tôi thấy và tin? Thầy làm công việc gì? ³¹ Tổ phụ chúng ta đã ăn ma-na trong đồng vắng, theo như lời chép rằng: Ngài đã ban cho họ ăn bánh từ trên trời xuống. ³² Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Môi-se chưa hề cho các ngươi bánh từ trên trời đâu; nhưng Cha ta ban cho các ngươi bánh thật, là bánh từ trên trời xuống. ³³ Bởi chưng bánh Đức Chúa Trời là bánh từ trên trời giáng xuống, ban sự sống cho

thế gian. ³⁴ Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin ban bánh đó cho chúng tôi luôn luôn! ³⁵ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là bánh của sự sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói, và ai tin ta chẳng hề khát. ³⁶ Nhưng ta đã nói: Các ngươi đã thấy ta, mà chẳng tin. ³⁷ Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, kẻ đến cùng ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu. ³⁸ Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta, nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến. ³⁹ Vả, ý muốn của Đấng đã sai ta đến là hể sự gì Ngài đã ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống lại nơi ngày sau rốt. ⁴⁰ Đây là ý muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và tin Con, thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống lại nơi ngày sau rốt. ⁴¹ Nhưng vì Ngài đã phán: Ta là bánh từ trên trời xuống, nên các người Giu-đa lắm bầm về Ngài, ⁴² mà rằng: Aáy chẳng phải là Jêsus, con của Giô-sép, mà chúng ta đều biết cha mẹ người chẳng? Vậy, thể nào người nói được rằng: Ta đã từ trên trời mà xuống? ⁴³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chớ lắm bầm với nhau. ⁴⁴ Ví bằng Cha, là Đấng sai ta, không kéo đến, thì chẳng có ai được đến cùng ta, và ta sẽ làm cho người đó sống lại nơi ngày sau rốt. ⁴⁵ Các sách tiên tri có chép rằng: Ai nấy đều sẽ được Đức Chúa Trời dạy dỗ. Hể ai đã nghe Cha và học theo Ngài thì đến cùng ta. ⁴⁶ Aáy chẳng phải kẻ nào đã từng thấy Cha, trừ ra Đấng từ Đức Chúa Trời mà đến; Đấng ấy đã thấy Cha. ⁴⁷ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các

người, hễ ai tin thì được sự sống đời đời. ⁴⁸ Ta là bánh của sự sống. ⁴⁹ Tổ phụ các người đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi cũng chết. ⁵⁰ Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết. ⁵¹ Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta. ⁵² Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ nào người này lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? ⁵³ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. ⁵⁴ Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. ⁵⁵ Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống. ⁵⁶ Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. ⁵⁷ Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. ⁵⁸ Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ phụ các người đã ăn,... rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh này sẽ sống đời đời. ⁵⁹ Đức Chúa Jêsus phán những điều đó lúc dạy dỗ trong nhà hội tại thành Ca-bê-na-um. ⁶⁰ Có nhiều môn đồ nghe Ngài, thì nói rằng: Lời này thật khó; ai nghe được? ⁶¹ Nhưng Đức Chúa Jêsus tự mình biết môn đồ lắm bầm về việc đó, bèn phán rằng: Điều đó xui các người vấp phạm sao? ⁶² Vậy, nếu các người thấy Con người lên nơi

Ngài vốn ở khi trước thì thế nào? ⁶³ Aáy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống. ⁶⁴ Song trong vòng các người có kẻ không tin. Vì Đức Chúa Jêsus biết từ ban đầu, ai là kẻ không tin, ai là kẻ sẽ phản Ngài. ⁶⁵ Ngài lại phán rằng: Chính vì có đó, mà ta đã nói cùng các người rằng nếu Cha chẳng ban cho, thì chẳng ai tới cùng ta được. ⁶⁶ Từ lúc ấy, có nhiều môn đồ Ngài trở lui, không đi với Ngài nữa. ⁶⁷ Đức Chúa Jêsus phán cùng mười hai sứ đồ rằng: Còn các người, cũng muốn lui chẳng? ⁶⁸ Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi đi theo ai? Chúa có những lời của sự sống đời đời; ⁶⁹ chúng tôi đã tin, và nhận biết rằng Chúa là Đấng thánh của Đức Chúa Trời. ⁷⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta há chẳng đã chọn các người là mười hai sứ đồ sao? Mà một người trong các người là qui! ⁷¹ Vả, Ngài nói về Giu-đa con Si-môn ồch-ca-ri-ốt; vì chính hắn là một trong mười hai sứ đồ, sau sẽ phản Ngài.

7

¹ Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không ung đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đa vẫn tìm phương giết Ngài. ² Vả, ngày lễ của dân Giu-đa, gọi là lễ Lều Tạm gần đến. ³ Anh em Ngài nói rằng: Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-đê, để cho các môn đồ cũng được xem công việc thầy làm. ⁴ Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không ai làm kín giấu việc gì. Vì thầy làm

những sự đó, hãy tỏ mình cho thiên hạ. ⁵ Bởi chưng chính các anh em Ngài không tin Ngài. ⁶ Đức Chúa Jêsus phán cùng anh em rằng: Thì giờ ta chưa đến; còn về các ngươi, thì giờ được tiện luôn luôn. ⁷ Thế gian chẳng ghét các ngươi được; nhưng ghét ta, vì ta làm chứng nầy về họ rằng công việc họ là ác. ⁸ Các ngươi hãy lên dự lễ nầy, còn ta chưa lên dự lễ đó, vì thì giờ ta chưa trọn. ⁹ Ngài nói xong, cứ ở lại xứ Ga-li-lê. ¹⁰ Lúc anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng lên, nhưng đi cách kín giấu, không tỏ lộ. ¹¹ Vậy, các người Giu-đa tìm Ngài trong ngày lễ, và nói rằng: Nào người ở đâu? ¹² Trong đám đông có tiếng xôn xao bàn về Ngài. Người thì nói: Aáy là một người lành; kẻ thì nói: Không phải; người phỉnh dỗ dân chúng! ¹³ Song chẳng ai dám nói về Ngài tỏ tường, vì sợ dân Giu-đa. ¹⁴ Giữa k” lễ, Đức Chúa Jêsus lên đền thờ dạy dỗ. ¹⁵ Các người Giu-đa sùng sờ mà nói rằng: Người nầy chưa từng học, làm sao biết được Kinh Thánh? ¹⁶ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đạo lý của ta chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta đến. ¹⁷ Nếu ai khứng làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, thì sẽ biết đạo lý ta có phải là bởi Đức Chúa Trời, hay là ta nói theo ý ta. ¹⁸ Kẻ nói theo ý mình, thì tìm vinh hiển riêng mình; nhưng kẻ tìm vinh hiển của Đấng đã sai mình đến, mới là chân thật, và chắc trong mình không có điều gì không công bình đâu. ¹⁹ Môi-se há chẳng ban luật pháp cho các ngươi sao? Mà trong các ngươi không có một ai tuân theo luật pháp! Có sao các ngươi kiếm thế

giết ta? ²⁰ Dân chúng trả lời rằng: Người bị qui ám, nào ai là người tìm thể giết người? ²¹ Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng: Ta đã làm một việc, các người thấy đều lấy làm lạ. ²² Môi-se đã truyền phép cắt bì cho các người (phép đó không phải bởi Môi-se, nhưng bởi tổ tông), và các người làm phép cắt bì cho người đàn ông trong ngày Sa-bát! ²³ Nếu người đàn ông chịu phép cắt bì ngày Sa-bát, cho khỏi phạm luật pháp Môi-se, thì sao ta chữa cho cả mình người bệnh được lành trong ngày Sa-bát, mà các người lại nổi giận? ²⁴ Đừng cứ bề ngoài mà xét đoán, nhưng phải xét đoán theo lẽ công bình. ²⁵ Có mấy kẻ trong dân thành Giê-ru-sa-lem nói rằng: Đó có phải là người mà người ta tìm giết chăng? ²⁶ Kìa, người nói tự do, mà không ai nói chi người hết. Dễ thường các quan đã nhận thật người là Đấng Christ? ²⁷ Thế mà, chúng ta biết người này từ đâu lại; song khi Đấng Christ sẽ đến, thì không ai biết Ngài từ đâu đến. ²⁸ Bây giờ, Đức Chúa Jêsus đang dạy trong đền thờ, thì kêu lên rằng: Các người quen ta, các người biết ta từ đâu lại! Ta đã đến chẳng phải tự ta, nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, mà các người không biết Ngài. ²⁹ Ta thì biết Ngài; vì ta từ Ngài đến, và Ngài là Đấng đã sai ta đến. ³⁰ Vậy, họ kiếm thể bắt Ngài; nhưng không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến. ³¹ Song trong vòng dân chúng nhiều kẻ tin Ngài, nói rằng: Khi Đấng Christ đến, sẽ có làm nhiều phép lạ hơn người này đã làm chăng? ³² Người Pha-ri-si nghe lời đoàn dân nghị luận về Ngài, thì

mấy thầy tế lễ cả đồng tình với họ, cắt lính đi bắt Ngài. ³³ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta còn ở với các người ít lâu nữa; rồi ta đi về cùng Đấng sai ta đến. ³⁴ Các người sẽ kiếm ta mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các người không thể đến được. ³⁵ Các người Giu-đa nói với nhau rằng: Thế thì người sẽ đi đâu mà ta không tìm được? Có phải người sẽ đi đến cùng những kẻ lưu lạc trong dân Gờ-réc và dạy dân Gờ-réc chăng? ³⁶ Người đã nói rằng: Các người sẽ tìm ta, mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các người không thể đến được, ấy là nghĩa làm sao? ³⁷ Ngày sau cùng, là ngày trọng thể trong k' lễ, Đức Chúa Jêsus ở đó, đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy đến cùng ta mà uống. ³⁸ Kẻ nào tin ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy. ³⁹ Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bấy giờ Đức Thánh Linh chưa ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh hiển. ⁴⁰ Trong đoàn dân có nhiều người nghe những lời đó, thì nói: Người này thật là đáng tiên tri. Người khác thì nói: Ấy là Đấng Christ. ⁴¹ Người khác nữa lại nói: Đấng Christ há từ Ga-li-lê mà đến sao? ⁴² Kinh Thánh há chẳng nói rằng Đấng Christ phải ra từ dòng dõi vua Đa-vít, làng Bết-lê-hem, là làng vua Đa-vít sao? ⁴³ Vậy, dân chúng cãi lẽ nhau về Ngài. ⁴⁴ Có mấy kẻ trong đám dân muốn bắt Ngài, nhưng không ai đặt tay trên mình Ngài. ⁴⁵ Vậy bọn lính trở về cùng các thầy tế lễ cả và các người Pha-ri-si. Những người này

hỏi họ rằng: Sao các ngươi không điệu người đến? ⁴⁶ Bọn lính thưa rằng: Chẳng hề có người nào đã nói như người này! ⁴⁷ Những người Pha-ri-si nói rằng: Các ngươi cũng đã bị phỉnh dối sao? ⁴⁸ Có một người nào trong các quan hay là trong những người Pha-ri-si tin đến người đó chẳng? ⁴⁹ Song lũ dân này không biết luật chi cả, thật là dân đáng rửa! ⁵⁰ Ni-cô-đem (là người trước có đến cùng Đức Chúa Jê-sus và là một người trong đám họ) nói rằng: ⁵¹ Luật chúng ta há bắt tội một người nào chưa tra hỏi đến, và chưa biết điều người ấy đã làm, hay sao? ⁵² Họ trả lời rằng: Ngươi cũng là người Ga-li-lê sao? Ngươi hãy tra xét, sẽ thấy rằng chẳng có tiên tri nào từ xứ Ga-li-lê mà ra hết. ⁵³ Ai nấy đều trở về nhà mình.

8

¹ Đức Chúa Jê-sus lên trên núi Ô-li-ve. ² Nhưng đến tảng sáng, Ngài trở lại đền thờ; cả dân sự đều đến cùng Ngài, Ngài bèn ngồi dạy dỗ họ. ³ Bấy giờ, các thầy thông giáo và các người Pha-ri-si dẫn lại cho Ngài một người đàn bà đã bị bắt đang khi phạm tội tà dâm; họ để người giữa đám đông, ⁴ mà nói cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Thưa thầy, người đàn bà này bị bắt quả tang về tội tà dâm. ⁵ Vả, trong luật pháp Môi-se có truyền cho chúng ta rằng nên ném đá những hạng người như vậy; -còn thầy, thì nghĩ sao? ⁶ Họ nói vậy để thử Ngài, hầu cho có thể kiện Ngài. Nhưng Đức Chúa Jê-sus cúi xuống, lấy ngón tay viết trên

đất. ⁷ Vì họ cứ hỏi nữa, thì Ngài ngược lên và phán rằng: Ai trong các ngươi là người vô tội, hãy trước nhất ném đá vào người. ⁸ Rồi Ngài lại cúi xuống cứ viết trên mặt đất. ⁹ Khi chúng nghe lời đó, thì kể nhau mà đi ra, những người có tuổi đi trước; Đức Chúa Jêsus ở lại một mình với người đàn bà, người vẫn đang đứng chính giữa đó. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus bấy giờ lại ngược lên, không thấy ai hết, chỉ có người đàn bà, bèn phán rằng: Hỡi mụ kia, những kẻ cáo ngươi ở đâu? Không ai định tội ngươi sao? ¹¹ Người thưa rằng: Lạy Chúa, không ai hết. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng không định tội ngươi; hãy đi, đừng phạm tội nữa. ¹² Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống. ¹³ Người Pha-ri-si bèn nói rằng: Thầy tự làm chứng về mình, thì lời chứng thầy không đáng tin. ¹⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Dầu ta tự làm chứng về mình, nhưng lời chứng ta là đáng tin, vì ta biết mình đã từ đâu mà đến và đi đâu; song các ngươi không biết ta từ đâu mà đến, cũng chẳng hay ta đi đâu. ¹⁵ Các ngươi xét đoán theo xác thịt; ta thì không xét đoán người nào hết. ¹⁶ Nếu ta xét đoán ai, sự xét đoán của ta đúng với lẽ thật; vì ta không ở một mình, nhưng Cha là Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta. ¹⁷ Vả, có chép trong luật pháp của các ngươi rằng lời chứng hai người là đáng tin: ¹⁸ ta tự làm chứng cho ta, và Cha là Đấng đã sai ta đến cũng làm chứng cho ta. ¹⁹ Chúng

thưa cùng Ngài rằng: Cha của thầy ở đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chẳng biết ta, và cũng chẳng biết Cha ta. Nếu các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta nữa. ²⁰ Đức Chúa Jêsus phán mọi lời đó tại nơi Kho, đang khi dạy dỗ trong đền thờ; và không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến. ²¹ Ngài lại phán cùng chúng rằng: Ta đi, các ngươi sẽ tìm ta, và các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình. Các ngươi không thể đến được nơi ta đi. ²² Người Giu-đa bên nói rằng: Người đã nói: Các ngươi không thể đến được nơi ta đi, vậy người sẽ tự tử sao? ²³ Ngài phán rằng: Các ngươi bởi dưới mà có; còn ta bởi trên mà có. Các ngươi thuộc về thế gian này; còn ta không thuộc về thế gian này. ²⁴ Nên ta đã bảo rằng các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình; vì nếu các ngươi chẳng tin ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết trong tội lỗi các ngươi. ²⁵ Chúng bèn hỏi Ngài rằng: Vậy thầy là ai? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Như lời ta đã nói với các ngươi từ ban đầu. ²⁶ Ta có nhiều sự nói và đoán xét về các ngươi; nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, và điều chi ta nghe bởi Ngài, ta truyền lại cho thế gian. ²⁷ Chúng không hiểu rằng Ngài phán về Cha. ²⁸ Vậy Đức Chúa Jêsus phán rằng: Khi các ngươi treo Con người lên, bấy giờ sẽ biết ta là ai, và biết ta không tự mình làm điều gì, nhưng nói điều Cha ta đã dạy ta. ²⁹ Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta, chẳng để ta ở một mình, vì ta hằng làm sự đẹp lòng Ngài. ³⁰ Bởi Đức Chúa Jêsus nói như vậy, nên có nhiều

kẻ tin Ngài. ³¹ Bảy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các người hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn đồ ta; ³² các người sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các người. ³³ Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi là dòng dõi Àùp-ra-ham, chưa hề làm tội mọi ai, vậy sao thầy nói rằng: Các người sẽ trở nên tự do? ³⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai phạm tội lỗi là tôi mọi của tội lỗi. ³⁵ Vả, tôi mọi không ở luôn trong nhà, mà con thì ở đó luôn. ³⁶ Vậy nếu Con buông tha các người, các người sẽ thật được tự do. ³⁷ Ta biết rằng các người là dòng dõi Àùp-ra-ham, nhưng các người tìm thế để giết ta, vì đạo ta không được chỗ nào ở trong lòng các người. ³⁸ Ta nói điều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các người cứ làm điều đã học nơi cha mình. ³⁹ Chúng trả lời rằng: Cha chúng tôi tức là Àùp-ra-ham, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các người là con Àùp-ra-ham, thì chắc sẽ làm công việc của Àùp-ra-ham. ⁴⁰ Nhưng hiện nay, các người tìm mưu giết ta, là người lấy lẽ thật đã nghe nơi Đức Chúa Trời mà nói với các người; Àùp-ra-ham chưa hề làm điều đó! ⁴¹ Các người làm công việc của cha mình. Chúng nói rằng: Chúng tôi chẳng phải là con ngoại tình; chúng tôi chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời. ⁴² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ví bằng Đức Chúa Trời là Cha các người, thì các người sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức Chúa Trời mà ra và từ Ngài mà đến; bởi chung ta chẳng phải đã đến tự mình đâu, nhưng ấy chính Ngài đã sai ta đến.

⁴³ Tại sao các người không hiểu lời ta? Ấy là bởi các người chẳng có thể nghe được đạo của ta.

⁴⁴ Các người bởi cha mình, là ma quỷ, mà sanh ra; và các người muốn làm nên sự ưa muốn của cha mình. Vừa lúc ban đầu nó đã là kẻ giết người, chẳng bền giữ được lẽ thật, vì không có lẽ thật trong nó đâu. Khi nó nói dối, thì nói theo tánh riêng mình, vì nó vốn là kẻ nói dối và là cha sự nói dối. ⁴⁵ Nhưng vì ta nói lẽ thật, nên các người không tin ta. ⁴⁶ Trong các người có ai bắt ta thú tội được chẳng?... Nếu ta nói lẽ thật, sao các người không tin ta? ⁴⁷ Ai ra bởi Đức Chúa Trời, thì nghe lời Đức Chúa Trời; cho nên các người chẳng nghe, tại các người không thuộc về Đức Chúa Trời. ⁴⁸ Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi nói thầy là người Sa-ma-ri, và bị quỷ ám, há không phải sao? ⁴⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta chẳng phải bị quỷ ám, nhưng ta tôn kính Cha ta, còn các người làm nhục ta. ⁵⁰ Ta chẳng tìm sự vinh hiển ta, có một Đấng tìm và đoán xét.

⁵¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu kẻ nào giữ lời ta, sẽ chẳng thấy sự chết bao giờ.

⁵² Người Giu-đa nói rằng: Bây giờ chúng tôi thấy rõ thầy bị quỷ ám; Àùp-ra-ham đã chết, các đấng tiên tri cũng vậy, mà thầy nói: Nếu kẻ nào giữ lời ta sẽ chẳng hề chết!

⁵³ Thầy lại trọng hơn cha chúng tôi, Àùp-ra-ham, là người đã chết sao? Các đấng tiên tri cũng đã chết; thầy mạo xưng mình là ai? ⁵⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta tự tôn vinh, thì sự vinh hiển ta chẳng ra gì; ấy là Cha ta làm vinh hiển ta, là Đấng các người

xung là Đức Chúa Trời của mình. ⁵⁵ Dầu vậy, các người chưa biết Ngài đâu; còn ta thì biết. Và nếu ta nói rằng ta không biết Ngài, ta sẽ cũng nói dối như các người vậy; song ta biết Ngài, và ta giữ lời Ngài. ⁵⁶ Cha các người là Àùp-ra-ham đã nức lòng nhìn thấy ngày của ta; người đã thấy rồi, và mừng rỡ. ⁵⁷ Người Giu-đa nói rằng: Thầy chưa đầy năm mươi tuổi, mà đã thấy Àùp-ra-ham! ⁵⁸ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, trước khi chưa có Àùp-ra-ham, đã có ta. ⁵⁹ Bây giờ chúng lấy đá đặng quăng vào Ngài; nhưng Đức Chúa Jêsus đi lên trong chúng, ra khỏi đền thờ.

9

¹ Đức Chúa Jêsus vừa đi qua, thấy một người mù từ thuở sanh ra. ² Môn đồ hỏi Ngài rằng: Thưa thầy ai đã phạm tội, người hay là cha mẹ người, mà người sanh ra thì mù như vậy? ³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đó chẳng phải tại người hay tại cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy để cho những việc Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người. ⁴ Trong khi còn ban ngày, ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được. ⁵ Đang khi ta còn ở thế gian, ta là sự sáng của thế gian. ⁶ Nói xong, Ngài nhổ xuống đất, lấy nước miếng trộn thành bùn, và đem xức trên mắt người mù. ⁷ Đoạn, Ngài phán cùng người rằng: Hãy đi, rửa nơi ao Si-lô-ê (nghĩa là chịu sai đi). Vậy, người đi đến ao đó, rửa, và trở lại, thì được thấy rõ. ⁸ Xóm giềng

người mù và những kẻ trước kia từng thấy người đi ăn mày đều nói rằng: Này có phải là người vẫn ngồi ăn xin đó chăng? ⁹ Người thì nói: Aáy là hăn; kẻ lại nói: Không phải, song một người nào giống hăn. Người mù nói rằng: Chính tôi đây. ¹⁰ Chúng bèn hỏi người rằng: Tại sao mắt ngươi đã mở được? ¹¹ Người trả lời rằng: Người tên gọi là Jêsus kia đã hòa bùn, xúc mắt tôi, và nói rằng: Hãy đi đến rửa nơi ao Si-lô-ê. Vậy, tôi đi đến, rửa tại đó, rồi thấy được. ¹² Chúng hỏi rằng: Người ấy ở đâu? Người trả lời rằng: Tôi không biết. ¹³ Chúng dẫn người trước đã mù đó đến cùng người Pha-ri-si. ¹⁴ Vả, ấy là ngày Sa-bát mà Đức Chúa Jêsus đã hòa bùn và mở mắt cho người đó. ¹⁵ Người Pha-ri-si lại hỏi người thế nào được sáng mắt lại. Người rằng: Người ấy rửa bùn vào mắt tôi, tôi rửa rồi thấy được. ¹⁶ Có mấy kẻ trong những người Pha-ri-si bèn nói rằng: Người này không phải từ Đức Chúa Trời đến đâu, vì không giữ ngày Sa-bát. Nhưng kẻ khác rằng: Một kẻ có tội làm phép lạ như vậy thế nào được? Rồi họ bèn chia phe ra. ¹⁷ Bấy giờ chúng hỏi người mù nữa rằng: Còn ngươi, về người đã làm sáng mắt ngươi đó thì ngươi nói làm sao? Người trả lời rằng: Aáy là một đáng tiên tri. ¹⁸ Song le, người Giu-đa không tin rằng người ấy trước đã mù mà được sáng lại, cho đến khi gọi cha mẹ người đến. ¹⁹ Họ gạn hỏi rằng: Đây có quả thật là con trai các ngươi mà các ngươi nói rằng nó mù từ thuở sanh ra chăng? Thế thì, sao bây

giờ nó sáng vậy? ²⁰ Cha mẹ người trả lời rằng: Chúng tôi nhìn biết là con trai chúng tôi đó đã mù từ thuở sanh ra; ²¹ nhưng hiện nay tại làm sao thấy được, thì chúng tôi không rõ. Chúng tôi cũng không biết ai mở mắt nó nữa. Hãy hỏi nó, nó đã đủ tuổi, chính nó sẽ nói cho. ²² Cha mẹ người nói vậy, vì sợ dân Giu-đa; bởi dân Giu-đa đã định rằng hễ ai xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, thì phải bị đuổi ra khỏi nhà hội. ²³ Aáy vì có đó nên cha mẹ người nói rằng: Nó đã đủ tuổi, hãy hỏi nói. ²⁴ Vậy, người Pha-ri-si gọi người trước đã mù một lần nữa, mà nói rằng: Hãy ngợi khen Đức Chúa Trời, chúng ta biết người đó là kẻ có tội. ²⁵ Người trả lời rằng: Tôi chẳng biết người có phải là kẻ có tội chẳng, chỉ biết một điều, là tôi đã mù mà bây giờ lại sáng. ²⁶ Họ lại hỏi rằng: Người đã làm điều gì cho ngươi? mở mắt ngươi thế nào? ²⁷ Người trả lời rằng: Tôi đã nói với các ông rồi, mà các ông chẳng nghe tôi. Có sao các ông muốn nghe lại lần nữa? Há cũng muốn làm môn đồ người chẳng? ²⁸ Họ bèn mắng nhiếc người, mà rằng: Aáy, chính ngươi là môn đồ người; còn chúng ta là môn đồ của Môi-se. ²⁹ Chúng ta biết Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se, nhưng người này, thì chúng ta chẳng biết bởi đâu đến. ³⁰ Người trả lời rằng: Người đã mở mắt tôi, mà các ông chẳng biết người bởi đâu đến, ấy là sự lạ lắm! ³¹ Chúng ta vẫn biết Đức Chúa Trời chẳng nhậm lời kẻ có tội, mà nếu ai kính sợ Đức Chúa Trời, làm theo ý muốn Ngài, thì Ngài nhậm lời. ³² Người ta chẳng

bao giờ nghe nói có ai mở mắt kẻ mù từ thuở sanh ra. ³³ Nếu người này chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì không làm gì được hết. ³⁴ Chúng trả lời rằng: Cả mình người sanh ra trong tội lỗi, lại muốn dạy dỗ chúng ta sao! Đoạn, họ đuổi người ra ngoài. ³⁵ Đức Chúa Jêsus nghe họ đã đuổi người ra, và Ngài có gặp người, bèn phán hỏi rằng: Người có tin đến Con Đức Chúa Trời chẳng? ³⁶ Người thưa rằng: Thưa Chúa, người là ai hầu cho tôi tin đến? ³⁷ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Người đã thấy người, và ấy là chính người đang nói cùng người. ³⁸ Người thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin; bèn sấp mình xuống trước mặt Ngài. ³⁹ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã đến thế gian để làm sự phán xét này: Hễ ai chẳng thấy, thì thấy; còn ai thấy, lại hóa mù. ⁴⁰ Mấy người Pha-ri-sê bên cạnh Ngài nghe điều đó, thì nói với Ngài rằng: Còn chúng ta cũng là kẻ mù chẳng? ⁴¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu các người là kẻ mù, thì không có tội lỗi chi hết; nhưng vì các người nói rằng: Chúng ta thấy, nên tội lỗi các người vẫn còn lại.

10

¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào chẳng bởi cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác, thì người đó là trộm cướp. ² Nhưng kẻ bởi cửa mà vào, là người chăn chiên. ³ Người canh cửa mở cho, chiên nghe tiếng người chăn; người chăn kêu tên chiên mình mà dẫn ra ngoài. ⁴ Khi người đã đem chiên ra hết, thì

đi trước, chiên theo sau, vì chiên quen tiếng người. ⁵ Nhưng chiên chẳng theo người lạ; trái lại, nó chạy trốn, vì chẳng quen tiếng người lạ. ⁶ Đức Chúa Jêsus phán lời ví dụ đó, nhưng chúng không hiểu Ngài muốn nói chi. ⁷ Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta là cửa của chiên. ⁸ Hết thấy những kẻ đã đến trước ta đều là quân trộm cướp; nhưng chiên không nghe chúng nó. ⁹ Ta là cái cửa: nếu ai bởi ta mà vào, thì sẽ được cứu rồi; họ sẽ vào ra và gặp đồng cỏ. ¹⁰ Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy diệt; còn ta đã đến, hầu cho chiên được sự sống và được sự sống dư dật. ¹¹ Ta là người chăn hiền lành; người chăn hiền lành vì chiên mình phó sự sống mình. ¹² Kẻ chăn thuê chẳng phải là người chăn, và chiên không phải thuộc về nó, nếu thấy muông sói đến, thì nó bỏ chiên chạy trốn; muông sói cướp lấy chiên và làm cho tản lạc. ¹³ Ấy vì nó là kẻ chăn thuê, chẳng lo lắng chi đến chiên. ¹⁴ Ta là người chăn hiền lành, ta quen chiên ta, và chiên ta quen ta, ¹⁵ cũng như Cha biết ta và ta biết Cha vậy; ta vì chiên ta phó sự sống mình. ¹⁶ Ta còn có chiên khác chẳng thuộc về chuồng này; ta cũng phải dẫn nó về nữa, chiên đó sẽ nghe tiếng ta, rồi sẽ chỉ có một bầy, và một người chăn mà thôi. ¹⁷ Nay, tại sao Cha yêu ta: Ấy vì ta phó sự sống mình để được lấy lại. ¹⁸ Chẳng có ai cất sự sống ta đi, nhưng tự ta phó cho; ta có quyền phó sự sống, và có quyền lấy lại; ta đã lãnh mạng lệnh này nơi Cha ta. ¹⁹ Nhân những lời đó, người Giu-

đưa lại chia phe ra nữa. ²⁰ Phần nhiều trong đám họ nói rằng: Người bị quỷ ám, người là điên; sao các người nghe làm chi? ²¹ Kẻ khác nói rằng: Ấy đó chẳng phải là lời nói của một kẻ bị quỷ ám. Quỷ há có thể mở mắt kẻ mù được sao? ²² Tại thành Giê-ru-sa-lem có giữ lễ Khánh Thành đền thờ. Bây giờ là mùa đông; ²³ Đức Chúa Jêsus đi dạo trong đền thờ, dưới hiên cửa Sa-lô-môn. ²⁴ Người Giu-đa nhóm xung quanh Ngài mà nói rằng: Thầy để chúng tôi nghĩ vợ vẫn mãi cho đến khi nào? Nếu thầy là Đấng Christ, hãy nói rõ cho chúng tôi. ²⁵ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã bảo các người, mà các người không tin; những việc ta nhân danh Cha ta mà làm đều làm chứng cho ta. ²⁶ Nhưng các người không tin ta, vì các người chẳng phải là chiên của ta. ²⁷ Chiên ta nghe tiếng ta, ta quen nó, và nó theo ta. ²⁸ Ta ban cho nó sự sống đời đời; nó chẳng chết mất bao giờ, và chẳng ai cướp nó khỏi tay ta. ²⁹ Cha ta là Đấng lớn hơn hết đã cho ta chiên đó, và chẳng ai cướp nổi chiên đó khỏi tay Cha. ³⁰ Ta với Cha là một. ³¹ Người Giu-đa lại lượm đá đặt ném Ngài. ³² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta đã làm trước mắt các người lắm việc lành bởi Cha đến; vì việc chi mà các người ném đá ta? ³³ Người Giu-đa trả lời rằng: Ấy chẳng phải vì một việc lành mà chúng ta ném đá người, nhưng vì lỗi lộng ngôn: người là người, mà tự xưng là Đức Chúa Trời. ³⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong luật pháp của các người há chẳng chép rằng: Ta

đã phán: Các người là các thần, hay sao? ³⁵ Nếu luật pháp gọi những kẻ được lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, và nếu Kinh Thánh không thể bỏ được, ³⁶ thì ta đây, là Đấng Cha đã biệt ra thánh, và sai xuống thế gian, nói: Ta là Con Đức Chúa Trời, có sao các người cáo ta là nói lộng ngôn? ³⁷ Ví bằng ta không làm những việc của Cha ta, thì các người chớ tin ta. ³⁸ Còn nếu ta làm, thì, dầu các người chẳng tin ta, hãy tin những việc ta, để các người hiểu và biết rằng Cha ở trong ta và ta ở trong Cha. ³⁹ Chúng còn kiếm cách để bắt Ngài nữa; nhưng Ngài tránh khỏi tay họ. ⁴⁰ Đoạn, Ngài lại sang bên kia sông Giô-đanh, đến nơi Giăng đã làm phép báp têm trước hết, và trú tại đó. ⁴¹ Có nhiều kẻ đến cùng Ngài, mà nói rằng: Giăng chưa làm một phép lạ nào, nhưng mọi điều Giăng đã nói về người này là thật. ⁴² Tại đó có nhiều người tin Ngài.

11

¹ Có một người đau, tên là La-xa-rô, ở Bê-tha-ni, là làng của Ma-ri và chị người là Ma-thê. ² Ma-ri là người đã xức dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc mình lau chân Ngài; chính anh người là La-xa-rô đang đau. ³ Vậy, hai chị em sai người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, này, kẻ Chúa yêu mắc bệnh. ⁴ Đức Chúa Jêsus vừa nghe lời đó, bèn phán rằng: Bệnh này không đến chết đâu, nhưng vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời bởi đó

được sáng danh. ⁵ Và, Đức Chúa Jêsus yêu Ma-thê, em người, và La-xa-rơ. ⁶ Khi Ngài nghe người này đau, bèn ở lại hai ngày nữa trong nơi Ngài đang ở. ⁷ Rồi đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy trở về xứ Giu-đê. ⁸ Môn đồ thưa rằng: Thưa thầy, hôm trước dân Giu-đa tìm ném đá thầy, thầy còn trở lại nơi họ sao! ⁹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong ban ngày há chẳng phải có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày, thì không vấp, vì thấy sự sáng của thế gian này. ¹⁰ Nhưng nếu ai đi ban đêm, thì vấp, vì không có sự sáng. ¹¹ Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rơ, bạn ta, đang ngủ; nhưng ta đi đánh thức người. ¹² Môn đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ được lành. ¹³ Và, Đức Chúa Jêsus phán lời đó chỉ về sự chết của La-xa-rơ; song môn đồ tưởng nói về giấc ngủ thường. ¹⁴ Đức Chúa Jêsus bèn nói tỏ tường cùng môn đồ rằng: La-xa-rơ chết rồi. ¹⁵ Ta vì các người mừng không có ta tại đó, để cho các người tin; nhưng chúng ta hãy đi đến cùng người. ¹⁶ Nhân đó, Tho-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn đồ khác rằng: Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài! ¹⁷ Khi Đức Chúa Jêsus đến nơi, thấy đã chôn La-xa-rơ trong mộ bốn ngày rồi. ¹⁸ Và, thành Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem chỉ độ mười lăm ếch-ta-đơ. ¹⁹ Có nhiều người Giu-đa đã đến đó đặng yên ủi Ma-thê và Ma-ri về sự anh chết. ²⁰ Lúc Ma-thê nghe Đức Chúa Jêsus đến, thì đi đón Ngài; nhưng Ma-ri thì ngồi tại nhà. ²¹ Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng:

Lạy Chúa, nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết; ²² mà bây giờ tôi cùng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho. ²³ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Anh ngươi sẽ sống lại. ²⁴ Ma-thê thưa rằng: Tôi vẫn biết rằng đến sự sống lại ngày cuối cùng, anh tôi sẽ sống lại. ²⁵ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. ²⁶ Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Ngươi tin điều đó chẳng? ²⁷ Người thưa rằng: Lạy Chúa, phải, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế gian. ²⁸ Người nói xong, liền về, lên kêu em là Ma-ri, mà rằng: Thầy ở đằng kia, đang gọi em lại. ²⁹ Ma-ri vừa nghe mấy lời, vội vàng đứng dậy đến cùng Ngài. ³⁰ Vả, Đức Chúa Jêsus chưa vào trong làng, nhưng còn đứng nơi Ma-thê đến đón Ngài. ³¹ Khi những người Giu-đa đang ở trong nhà với Ma-ri và yên ủi người, thấy người đứng dậy đi ra vội vã như vậy, thì theo sau, vì nghĩ rằng người đến mộ đang khóc. ³² Nhưng Ma-ri, lúc đã tới nơi Đức Chúa Jêsus đứng, vừa thấy Ngài, thì sấp mình xuống chân Ngài mà nói rằng: Lạy Chúa, nếu có Chúa đây, thì anh tôi không chết! ³³ Đức Chúa Jêsus thấy người khóc, và những người Giu-đa đi với người cũng khóc, bèn đau lòng cảm động mà phán rằng: Các ngươi đã chôn người ở đâu? ³⁴ Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy lại coi. ³⁵ Đức Chúa Jêsus khóc. ³⁶ Người Giu-đa bèn nói rằng: Kìa, người yêu La-xa-rơ là đường nào! ³⁷ Có một vài

người trong chúng nói: Người đã mở mắt kẻ mù được, há chẳng có thể cũng làm cho người này không chết sao? ³⁸ Bây giờ, Đức Chúa Jêsus lại đau lòng nữa, bèn đến phần mộ: mộ bằng một cái hang, trước cửa hang có một hòn đá chặn lại. ³⁹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lăn hòn đá đi. Ma-thê, là em gái kẻ chết, thưa rằng: Lạy Chúa, đã có mùi, vì người nằm đó bốn ngày rồi. ⁴⁰ Đức Chúa Jêsus lại phán: Ta há chẳng từng nói với người rằng nếu người tin thì sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời sao? ⁴¹ Vậy, họ lăn hòn đá đi. Đức Chúa Jêsus bèn nhướng mắt lên trời mà rằng: Thưa Cha, tôi tạ ơn Cha, vì đã nhậm lời tôi. ⁴² Tôi biết rõ rằng Cha nhậm lời tôi luôn, nhưng tôi nói vậy là vì có đoàn dân này đứng chung quanh tôi, hầu cho họ tin rằng ấy chính Cha là Đấng đã sai tôi đến. ⁴³ Khi Ngài nói xong, bèn kêu lên một tiếng lớn rằng: Hỡi La-xa-rô, hãy ra! ⁴⁴ Người chết đi ra, chân tay buộc bằng vải liệm và mặt thì phủ khăn. Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Hãy mở cho người, và để người đi. ⁴⁵ Có nhiều người Giu-đa đã đến cùng Ma-ri và thấy sự Đức Chúa Jêsus làm, bèn tin Ngài. ⁴⁶ Nhưng một vài người trong bọn đó đi tìm người Pha-ri-si, mách cho họ sự Đức Chúa Jêsus đã làm. ⁴⁷ Các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si nhóm tòa công luận, bàn rằng: Người này làm phép lạ nhiều lắm, chúng ta tính thế nào? ⁴⁸ Nếu chúng ta để cho người làm, thì thiên hạ tin người, rồi dân Rô-ma sẽ đến diệt nơi này và cả nước chúng ta nữa. ⁴⁹ Nhưng một

người trong bọn họ, tên là Cai-phe, làm thầy cả thượng phẩm đang niên, nói rằng: Các người chẳng biết gì hết! ⁵⁰ Các người chẳng xét rằng thà một người vì dân chịu chết, còn hơn cả nước bị hư mất. ⁵¹ Vả, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi làm thầy cả thượng phẩm đang niên, người nói tiên tri về Đức Chúa Jêsus sẽ vì dân mà chết; ⁵² và không những vì dân thôi, mà cũng để nhóm con cái Đức Chúa Trời đã tản lạc lại làm một đoàn. ⁵³ Từ ngày đó, chúng lập mưu giết Ngài. ⁵⁴ Cho nên Đức Chúa Jêsus không tỏ mình rõ ràng trong vòng dân Giu-đa nữa, song Ngài đi trong miền gần đồng vắng, nơi một thành gọi là Eùp-ra-im; và ở lại đó với môn đồ. ⁵⁵ Lễ Vượt Qua của dân Giu-đa gần đến, có lắm người trong xứ lên thành Giê-ru-sa-lem trước ngày lễ để tẩy uế. ⁵⁶ Vậy, chúng kiếm Đức Chúa Jêsus, và đứng trong đền thờ, nói với nhau rằng: Các người tưởng thế nào? Người không đến giữ lễ hay sao? ⁵⁷ Vả, các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si đã ra lệnh, nếu ai biết Đức Chúa Jêsus ở đâu, thì phải mách với họ, để họ bắt Ngài.

12

¹ Sáu ngày trước lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus đến thành Bê-tha-ni, nơi La-xa-rô ở, là người Ngài đã khiến sống lại từ kẻ chết. ² Người ta đãi tiệc Ngài tại đó, và Ma-thê hầu hạ; La-xa-rô là một người trong đám ngồi đồng bàn với Ngài. ³ Bấy giờ, Ma-ri lấy một cân dầu cam tùng hương

thật, rất quý giá, xúc chân Đức Chúa Jê-sus, và lấy tóc mình mà lau; cả nhà thom nức mùi dầu đó. ⁴ Nhưng Giu-đa ỏch-ca-ri-ôt, là một môn đồ về sau phản Ngài, nói rằng: ⁵ Sao không bán dầu thom đó lấy ba trăm đơ-ni-ê đựng bố thí cho kẻ nghèo? ⁶ -Người nói vậy, chẳng phải lo cho kẻ nghèo đâu, song vì người vốn là tay trộm cắp, và giữ túi bạc, trộm lấy của người ta để ở trong. - ⁷ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hãy để mặc người, người đã để dành dầu thom này cho ngày chôn xác ta. ⁸ Vì các người thường có kẻ nghèo ở với mình, còn ta, các người không có ta luôn luôn. ⁹ Một bọn người Giu-đa nghe Đức Chúa Jê-sus có tại đó, bèn đến, chẳng những vì Ngài thôi, lại cũng để xem La-xa-rô, là người Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Các thầy tế lễ cả bèn định giết luôn La-xa-rô nữa, ¹¹ vì có nhiều người Giu-đa nhân cơ người mà chia rẽ họ và tin theo Đức Chúa Jê-sus. ¹² Qua ngày sau, có một đám dân đông đến dâng dự lễ, biết Đức Chúa Jê-sus lên thành Giê-ru-sa-lem, ¹³ bèn lấy những lá kẻ ra đón Ngài, và reo lên rằng: Hô-sa-na! Chúc phúc cho Đấng nhân danh Chúa mà đến, là Vua của Y-sơ-ra-ên! ¹⁴ Đức Chúa Jê-sus gặp một con lừa con, bèn lên cỡi, y như lời chép rằng: ¹⁵ Hỡi con gái thành Si-ôn, chớ sợ chi, này, Vua người đến, cỡi trên lừa con của lừa cái. ¹⁶ Môn đồ trước vốn không hiểu điều đó; nhưng đến khi Đức Chúa Jê-sus đã được vinh hiển, mới nhớ lại những sự đó đã chép về Ngài, và người ta đã làm

thành cho Ngài. ¹⁷ Đoàn dân ở cùng Ngài, khi Ngài kêu La-xa-rơ ra khỏi mộ và khiến từ kẻ chết sống lại, đều làm chứng về Ngài. ¹⁸ Aáy cũng tại điều đó mà đoàn dân đi đón Ngài, vì có nghe rằng Ngài đã làm phép lạ ấy. ¹⁹ Nhân đó, người Pha-ri-si nói với nhau rằng: Các người thấy mình chẳng làm nổi chi hết; kia, cả thiên hạ đều chạy theo người! ²⁰ Và, trong đám đã lên dâng thờ lạy trong k' lễ, có mấy người Gờ-réc, ²¹ đến tìm Phi-líp, là người ở thành Bết-sai-đa, thuộc xứ Ga-li-lê, mà xin rằng: Thưa chúa, chúng tôi muốn ra mắt Đức Chúa Jêsus. ²² Phi-líp đi nói với Anh-rê; rồi Anh-rê với Phi-líp đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus. ²³ Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Giờ đã đến, khi Con người sẽ được vinh hiển. ²⁴ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu hạt giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều. ²⁵ Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống mình trong đời này thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời. ²⁶ Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta, và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn quý người... ²⁷ Hiện nay tâm thần ta bối rối; ta sẽ nói gì?... Lạy Cha, xin cứu Con khỏi giờ này! nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này! ²⁸ Cha ơi, xin làm sáng danh Cha! Bấy giờ có tiếng từ trên trời phán xuống rằng: Ta đã làm sáng danh rồi, ta còn làm cho sáng danh nữa! ²⁹ Đoàn dân ở tại đó nghe tiếng thì nói rằng ấy là tiếng sấm; có kẻ khác nói: Một vị thiên sứ nào

nói với Ngài. ³⁰ Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Ấy chẳng phải vì ta mà tiếng này vang ra, nhưng vì các ngươi. ³¹ Hiện bây giờ, có sự phán xét thế gian này, và hiện nay vua chúa của thế gian này phải bị xua đuổi. ³² Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta. ³³ Ngài phán vậy để chỉ mình phải chết cách nào. ³⁴ Đoàn dân thưa rằng: Chúng tôi có học trong luật pháp rằng Đấng Christ còn đời đời, vậy sao thầy nói Con người phải bị treo lên? Con người đó là ai? ³⁵ Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Sự sáng còn ở giữa các ngươi ít lâu; hãy đi trong khi các ngươi còn có sự sáng, e rằng sự tối tăm đến thành linh cùng các ngươi chẳng; kẻ đi trong nơi tối tăm thì chẳng biết mình đi đâu. ³⁶ Các ngươi đang có sự sáng, hãy tin sự sáng, hầu cho trở nên con cái của sự sáng. Đức Chúa Jêsus phán như vậy, rồi đi, và ẩn mình cách xa họ. ³⁷ Và, dầu Ngài đã làm bấy nhiêu phép lạ trước mặt chúng, họ cũng không tin Ngài, ³⁸ để được ứng nghiệm lời này của đấng tiên tri Ê-sai: Lạy Chúa, ai đã tin lời giảng chúng tôi, Và cánh tay Chúa đã tỏ ra cho ai? ³⁹ Và lại, chúng không thể tin, vì Ê-sai lại có nói rằng: ⁴⁰ Ngài đã khiến mắt họ mù, lòng họ cứng, Hầu cho mắt chẳng thấy, lòng chẳng hiểu, Không tự hỏi cải, Và ta chẳng chữa lành cho. ⁴¹ Ê-sai nói điều đó, khi thấy sự vinh hiển của Ngài và nói về Ngài. ⁴² Nhưng, trong hàng quan trưởng cũng có nhiều người tin Đức Chúa Jêsus; song vì có

người Pha-ri-si, nên không xưng Ngài ra, sợ bị đuổi khỏi nhà hội chẳng. ⁴³ Vì họ chuộng danh vọng bởi người ta đến hơn là danh vọng bởi Đức Chúa Trời đến. ⁴⁴ Tuy vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Ai tin ta, chẳng phải tin ta, nhưng tin Đấng đã sai ta đến. ⁴⁵ Còn ai thấy ta, là thấy Đấng đã sai ta đến. ⁴⁶ Ta là sự sáng đã đến thế gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi tối tăm nữa. ⁴⁷ Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng giữ, ấy chẳng phải ta xét đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét đoán thế gian, nhưng để cứu chuộc. ⁴⁸ Người nào bỏ ta ra và không nhận lãnh lời ta, đã có kẻ xét đoán rồi; lời ta đã rao giảng, chính lời đó sẽ xét đoán họ nơi ngày sau cùng. ⁴⁹ Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta; nhưng Cha sai ta đến, đã truyền lệnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thế nào. ⁵⁰ Ta biết mạng lệnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy, những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

13

¹ Trước ngày lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus biết giờ mình phải lìa thế gian đang trở về cùng Đức Chúa Cha đến rồi; Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế gian, thì cứ yêu cho đến cuối cùng. ² Đang bữa ăn tối (ma quỷ đã để mưu phản Ngài vào lòng Giu-đa ôch-ca-ri-ôt con trai Si-môn), ³ Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với Đức Chúa Trời, ⁴ nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vắt ngang lưng

mình. ⁵ Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chân cho môn đồ, lại lấy khăn mình đã vắt mà lau chân cho. ⁶ Vậy, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ, thì người thưa rằng: Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chân cho tôi sao! ⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hiện nay ngươi chẳng biết sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết. ⁸ Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ! Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta không rửa cho ngươi, ngươi chẳng có phần chi với ta hết. ⁹ Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa chân mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa! ¹⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa chân, thì được sạch cả. Vả, các ngươi đã được tinh sạch, nhưng chưa được tinh sạch đều. ¹¹ Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài; tại thế cho nên Ngài phán rằng: Các ngươi chẳng phải hết thảy đều được tinh sạch. ¹² Sau khi đã rửa chân cho môn đồ, Ngài mặc áo lại; đoạn ngồi vào bàn mà phán rằng: Các ngươi có hiểu điều ta đã làm cho các ngươi chẳng? ¹³ Các ngươi gọi ta bằng Thầy bằng Chúa; các ngươi nói phải, vì ta thật vậy. ¹⁴ Vậy, nếu ta là Chúa là Thầy, mà đã rửa chân cho các ngươi, thì các ngươi cũng nên rửa chân lẫn cho nhau. ¹⁵ Vì ta đã làm gương cho các ngươi, để các ngươi cũng làm như ta đã làm cho các ngươi. ¹⁶ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, đây tớ chẳng lớn hơn chủ mình, sứ giả cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình. ¹⁷ Ví bằng các ngươi biết những sự này, thì có phước, miễn là

các người làm theo. ¹⁸ Ta không nói về các người hết thầy, ta biết những kẻ ta đã lựa chọn; nhưng lời này trong Kinh Thánh phải được ứng nghiệm: Người ăn bánh ta, dõ gót nghịch cùng ta. ¹⁹ Hiện bây giờ, ta nói điều này cùng các người trước việc chưa xảy đến; để khi việc xảy đến rồi, các người sẽ tin ta là Đấng đó. ²⁰ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai tiếp người mà ta đã sai, tức là tiếp ta; hễ ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta đến. ²¹ Khi Đức Chúa Jêsus đã phán như vậy rồi, thì tâm thần Ngài bối rối, bèn tỏ ra rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, một người trong các người sẽ phản ta. ²² Các môn đồ ngó nhau, không biết Ngài nói về ai đó. ²³ Vả, có một môn đồ dựa vào ngực Đức Chúa Jêsus, tức là người mà Ngài yêu. ²⁴ Si-môn Phi-e-rơ ra dấu cho người đó rằng: Hãy nói cho chúng ta biết thầy phán về ai. ²⁵ Vậy, người nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus, hỏi rằng: Lạy Chúa, ấy là ai? ²⁶ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ấy là kẻ mà ta trao cho miếng bánh ta sẽ nhúng đây. Đoạn, Ngài nhúng một miếng, rồi lấy cho Giu-đa ồch-ca-ri-ôt, con trai của Si-môn. ²⁷ Liền khi Giu-đa đã lấy miếng bánh, thì quỷ Sa-tan vào lòng người. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người rằng: Sự ngươi làm hãy làm mau đi. ²⁸ Nhưng các người ngồi đồng bàn đó chẳng ai hiểu vì sao Ngài phán cùng người như vậy. ²⁹ Có kẻ tưởng rằng tại Giu-đa có túi bạc, nên Đức Chúa Jêsus biểu người: Hãy mua đồ chúng ta cần dùng về k' lẽ; hay là: Hãy bố thí cho kẻ nghèo. ³⁰ Còn

Giu-đa, khi lãnh lấy miếng bánh rồi, liền đi ra. Khi ấy đã tối. ³¹ Khi Giu-đa đã ra rồi, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hiện bây giờ Con người được vinh hiển, và Đức Chúa Trời được vinh hiển nơi Con người. ³² Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho Con người vinh hiển nơi chính mình Ngài, và Ngài sẽ kíp làm cho vinh hiển. ³³ Hỡi các con trẻ ta, ta còn tạm ở với các ngươi; các ngươi sẽ tìm ta, và như ta đã nói với người Giu-đa rằng: Các ngươi không thể đến nơi ta đi, thì bây giờ ta cũng nói với các ngươi như vậy. ³⁴ Ta ban cho các ngươi một điều răn mới, nghĩa là các ngươi phải yêu nhau; như ta đã yêu các ngươi thế nào, thì các ngươi cũng hãy yêu nhau thế ấy. ³⁵ Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên hạ sẽ nhận biết các ngươi là môn đồ ta. ³⁶ Si-môn Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa đi đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nơi ta đi, bây giờ ngươi chẳng có thể theo ta được; nhưng rồi sau ngươi sẽ theo ta. ³⁷ Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, sao hiện bây giờ tôi không thể theo Chúa được? Tôi liều sự sống tôi vì Chúa! ³⁸ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi liều sự sống ngươi vì ta sao! Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi gà chưa gáy, ngươi đã chối ta ba lần!

14

¹ Lòng các ngươi chớ hề bối rối; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng hãy tin ta nữa. ² Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở; bằng chẳng vậy, ta đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một

chỗ. ³ Khi ta đã đi, và đã sẵn sàng cho các người một chỗ rồi, ta sẽ trở lại đem các người đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các người cũng ở đó. ⁴ Các người biết ta đi đâu, và biết đường đi nữa. ⁵ Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi chẳng biết Chúa đi đâu; làm sao biết đường được? ⁶ Vậy Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha. ⁷ Ví bằng các người biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây giờ các người biết và đã thấy Ngài. ⁸ Phi-líp thưa rằng: Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi, thì đủ rồi. ⁹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các người đã lâu thay, mà người chưa biết ta! Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha. Sao người lại nói rằng: Xin chỉ Cha cho chúng tôi? ¹⁰ Người há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, hay sao? Những lời ta nói với các người, chẳng phải ta tự nói; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng của Ngài. ¹¹ Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy tin ta; bằng chẳng, hãy tin bởi công việc ta. ¹² Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. ¹³ Các người nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. ¹⁴ Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho. ¹⁵ Nếu các người yêu mến ta, thì giữ gìn các điều răn ta. ¹⁶ Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các người một Đấng Yên ủi khác, để ở với các người

đòi đòi, ¹⁷ tức là Thần lẽ thật, mà thế gian không thể nhận lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các người biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các người và sẽ ở trong các người. ¹⁸ Ta không để cho các người mò côi đâu, ta sẽ đến cùng các người. ¹⁹ Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các người sẽ thấy ta; vì ta sống thì các người cũng sẽ sống. ²⁰ Nội ngày đó, các người sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các người ở trong ta, và ta ở trong các người. ²¹ Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta. ²² Giu-đe, chớ không phải là ồch-ca-ri-ốt, thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, vì sao Chúa sẽ tỏ mình cho chúng tôi, mà không tỏ mình cho thế gian? ²³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng giữ lời ta, Cha ta sẽ thương yêu người, chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. ²⁴ Còn kẻ nào chẳng yêu mến ta, thì không vâng giữ lời ta; và lời các người nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha, là Đấng đã sai ta đến. ²⁵ Ta đã nói những điều đó với các người đang khi ta còn ở cùng các người. ²⁶ Nhưng Đấng Yên ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ dạy dỗ các người mọi sự, nhắc lại cho các người nhớ mọi điều ta đã phán cùng các người. ²⁷ Ta để sự bình an lại cho các người; ta ban sự bình an ta cho các người; ta cho các người sự bình an chẳng phải như thế gian cho. Lòng các người chớ bối rối và đừng sợ

hải. ²⁸ Các người từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại cùng các người. Nếu các người yêu mến ta, thì sẽ vui mừng về điều ta đi đến cùng Cha, bởi vì Cha tôn trọng hơn ta. ²⁹ Hiện nay ta đã nói những điều đó với các người trước khi xảy đến, để khi những điều đó xảy đến thì các người tin. ³⁰ Ta sẽ chẳng nói chi với các người nữa, vì vua chúa thế gian này hầu đến; người chẳng có chi hết nơi ta. ³¹ Nhưng thế gian phải biết rằng ta yêu mến Cha, và làm theo điều Cha đã phán dặn. Hãy đứng dậy, chúng ta phải đi khỏi đây...

15

¹ Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. ² Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tĩa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. ³ Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. ⁴ Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. ⁵ Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. ⁶ Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. ⁷ Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được

điều đó. ⁸ Nay, Cha ta sẽ được sáng danh là thể nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy. ⁹ Như Cha đã yêu thương ta thể nào, ta cũng yêu thương các người thể ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. ¹⁰ Nếu các người vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. ¹¹ Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các người, và sự vui mừng các người được trọn vẹn. ¹² Điều răn của ta đây này: Các người hãy yêu nhau, cũng như ta đã yêu các người. ¹³ Chẳng có sự yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà phó sự sống mình. ¹⁴ Ví thử các người làm theo điều ta dạy, thì các người là bạn hữu ta. ¹⁵ Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta. ¹⁶ Ấy chẳng phải các người đã chọn ta, bèn là ta đã chọn và lập các người, để các người đi và kết quả, hầu cho trái các người thường đậu luôn: lại cũng cho mọi điều các người sẽ nhận danh ta cầu xin Cha, thì Ngài ban cho các người. ¹⁷ Ta truyền cho các người những điều răn đó, để các người yêu mến lẫn nhau vậy. ¹⁸ Ví bằng người đời ghét các người, thì hãy biết rằng họ đã ghét ta trước các người. ¹⁹ Nếu các người thuộc về thế gian, thì người đời sẽ yêu kẻ thuộc về mình; nhưng vì các người không thuộc về thế gian và ta đã lựa

chọn các người giữa thế gian, bởi có đó người đời ghét các người. ²⁰ Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các người: Đây tớ chẳng lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt bớ ta, ắt cũng bắt bớ các người; bằng họ đã giữ lời ta, ắt cũng giữ lời các người. ²¹ Nhưng vì danh ta họ sẽ lấy mọi điều đó đãi các người, bởi họ không biết Đấng đã sai ta đến. ²² Nếu ta không đến và không phán dạy họ, thì họ chẳng có tội lỗi gì; song bây giờ họ không có thể chữa chối được tội lỗi mình. ²³ Kẻ nào ghét ta cũng ghét Cha ta nữa. ²⁴ Ví thử ta không làm giữa họ những việc mà chưa có người khác làm, thì họ vô tội, nhưng bây giờ họ đã thấy các việc ấy, và lại ghét ta cùng Cha ta. ²⁵ Đường ấy, để cho ứng nghiệm lời đã chép trong luật pháp họ rằng: Họ ghét ta vô cớ. ²⁶ Khi nào Đấng Yên ủi sẽ đến, là Đấng ta sẽ bởi Cha sai xuống, tức là Thần lễ thật ra từ Cha, ấy chính Ngài sẽ làm chứng về ta. ²⁷ Còn các người cũng sẽ làm chứng về ta, vì các người đã ở cùng ta từ lúc ban đầu vậy.

16

¹ Ta bảo các người những điều đó, để cho các người khỏi vấp phạm. ² Họ sẽ đuổi các người ra khỏi nhà hội; vả lại, giờ đến, khi ai giết các người, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa Trời. ³ Họ sẽ làm điều đó, vì không biết Cha, cũng không biết ta nữa. ⁴ Nhưng ta đã bảo những điều đó cho các người, để khi giờ sẽ đến, các người nhớ lại rằng ta đã nói những điều đó rồi. Từ lúc ban đầu ta chưa nói cho các người, vì ta

đang ở cùng các người. ⁵ Hiện nay ta về cùng Đấng đã sai ta đến, và trong các người chẳng một ai hỏi ta rằng: Thầy đi đâu? ⁶ Nhưng vì ta đã nói những điều đó cho các người, thì lòng các người chứa chan sự phiền não. ⁷ Dầu vậy, ta nói thật cùng các người: Ta đi là ích lợi cho các người; vì nếu ta không đi, Đấng Yên ủi sẽ không đến cùng các người đâu; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến. ⁸ Khi Ngài đến thì sẽ khiến thế gian tự cáo về tội lỗi, về sự công bình và về sự phán xét. ⁹ Về tội lỗi, vì họ không tin ta; ¹⁰ về sự công bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các người chẳng thấy ta nữa; ¹¹ về sự phán xét, vì vua chúa thế gian này đã bị đoán xét. ¹² Ta còn có nhiều chuyện nói với các người nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các người. ¹³ Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lễ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các người những sự sẽ đến. ¹⁴ Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người. ¹⁵ Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người vậy. ¹⁶ Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta, vì ta đi về cùng Cha. ¹⁷ Bây giờ, một vài môn đồ nói với nhau rằng: Ngài dạy: Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta; và rằng: Vì ta về cùng Cha; thế là làm sao? ¹⁸ Vậy, môn đồ nói rằng: Ngài nói: Ồt lâu, là nghĩa gì? Chúng ta không hiểu Ngài

nói về việc chi. ¹⁹ Đức Chúa Jêsus hiểu ý môn đồ muốn hỏi, bèn phán rằng: Ta vừa nói: Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta; các người đang hỏi nhau về nghĩa câu ấy đó chi. ²⁰ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, các người sẽ khóc lóc, than vãn, còn người đời sẽ mừng rỡ; các người sẽ ở trong sự lo buồn, nhưng sự lo buồn các người sẽ đổi làm vui vẻ. ²¹ Người đàn bà, lúc sanh đẻ thì đau đớn, vì giờ mình đến rồi; song khi đưa con đã lọt lòng, người không còn nhớ sự khổ nữa, mừng rằng mình đã sanh ra một người trong thế gian. ²² Khác nào như các người hiện ở trong cơn đau đớn, nhưng ta sẽ lại thấy các người, thì lòng các người vui mừng, và chẳng ai cướp lấy sự vui mừng các người được. ²³ Trong ngày đó, các người không còn hỏi ta về điều chi nữa. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, điều chi các người sẽ cầu xin nơi Cha, thì Ngài sẽ nhân danh ta mà ban cho các người. ²⁴ Đến bây giờ, các người chưa từng nhân danh ta mà cầu xin điều chi hết. Hãy cầu xin đi, các người sẽ được, hầu cho sự vui mừng các người được trọn vẹn. ²⁵ Ta đã dùng ví dụ mà nói cho các người mọi điều đó. Giờ đến, là khi ta chẳng còn dùng ví dụ mà nói cùng các người nữa, nhưng khi ấy ta sẽ nói rõ ràng về Cha cho các người. ²⁶ Trong ngày đó, các người sẽ nhân danh ta mà cầu xin, ta chẳng nói rằng ta vì các người sẽ cầu xin Cha đâu; ²⁷ vì chính Cha yêu thương các người, nhân các người đã yêu mến ta, và tin rằng ta từ nơi

Cha mà đến. ²⁸ Ta ra từ Cha mà đến thế gian; nay ta lìa bỏ thế gian mà về cùng Cha. ²⁹ Các môn đồ thưa rằng: Bây giờ thầy phán rõ ràng, và không phán bằng lời ví dụ. ³⁰ Bây giờ chúng tôi biết thầy thông biết mọi điều, không cần phải có ai hỏi thầy; bởi đó nên chúng tôi tin thầy ra từ Đức Chúa Trời. ³¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Bây giờ các người tin chăng? ³² Này, giờ đến, đã đến rồi, là khi các người sẽ tản lạc, ai đi đường nầy, và để ta lại một mình; nhưng ta không ở một mình, vì Cha ở cùng ta. ³³ Ta đã bảo các người những điều đó, hầu cho các người có lòng bình yên trong ta. Các người sẽ có sự hoạn nạn trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế gian rồi!

17

¹ Đức Chúa Jêsus phán như vậy, đoạn, ngược mắt lên trời mà rằng: Thưa Cha, giờ đã đến; xin làm vinh hiển Con, hầu cho Con cũng làm vinh hiển Cha, ² và nhân quyền phép Cha đã ban cho Con cai trị loài xác thịt, Con được ban sự sống đời đời cho những kẻ mà Cha đã giao phó cho Con. ³ Vả, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Jêsus Christ, là Đấng Cha đã sai đến. ⁴ Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha giao cho làm. ⁵ Cha ôi! bây giờ xin lấy sự vinh hiển Con vốn có nơi Cha trước khi chưa có thế gian mà làm vinh hiển Con nơi chính mình Cha. ⁶ Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con từ giữa

thế gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha. ⁷ Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con đều là từ Cha mà đến. ⁸ Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con, và họ đã nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến. ⁹ Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chưng họ thuộc về Cha. ¹⁰ Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được tôn vinh. ¹¹ Con không ở thế gian nữa, nhưng họ còn ở thế gian, và Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh, xin gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một như chúng ta vậy. ¹² Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn giữ họ, trừ đũa con của sự hư mất ra, thì trong đám họ không một người nào bị thất lạc, hầu cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm. ¹³ Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đang khi còn ở thế gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui mừng của Con. ¹⁴ Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ, vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian vậy. ¹⁵ Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác. ¹⁶ Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. ¹⁷ Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật. ¹⁸ Như Cha đã sai Con trong thế gian,

thì Con cũng sai họ trong thế gian. ¹⁹ Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ thật mà được nên thánh vậy. ²⁰ Aáy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, ²¹ để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. ²² Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một: ²³ Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con. ²⁴ Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế. ²⁵ Hỡi Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến. ²⁶ Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.

18

¹ Sau khi phán những điều ấy, Đức Chúa Jêsus đi với môn đồ mình sang bên kia khe Xét-rôn; tại đó có một cái vườn, Ngài bèn vào, môn đồ cũng vậy. ² Vả, Giu-đa là kẻ phản Ngài, cũng biết

chỗ này, vì Đức Chúa Jêsus thường cùng môn đồ nhóm họp tại đó. ³ Vậy, Giu-đa lãnh một cơ binh cùng những kẻ bởi các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si sai đến, cầm đèn đuốc khí giới vào nơi đó. ⁴ Đức Chúa Jêsus biết mọi điều sẽ xảy đến cho mình, bèn bước tới mà hỏi rằng: Các người tìm ai? ⁵ Chúng trả lời rằng: Tìm Jêsus người Na-xa-rét. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Chính ta đây! Giu-đa là kẻ phản Ngài cũng đứng đó với họ. ⁶ Vừa khi Đức Chúa Jêsus phán: Chính ta đây, chúng bèn thối lui và té xuống đất. ⁷ Ngài lại hỏi một lần nữa: Các người tìm ai? Chúng trả lời rằng: Tìm Jêsus người Na-xa-rét. ⁸ Đức Chúa Jêsus lại phán: Ta đã nói với các người rằng chính ta đây; vậy nếu các người tìm bắt ta, thì hãy để cho những kẻ này đi. ⁹ Aáy để được ứng nghiệm lời Ngài đã phán: Con chẳng làm mất một người nào trong những kẻ mà Cha đã giao cho Con. ¹⁰ Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rơ có một thanh gươm, bèn rút ra, đánh đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, chém đứt tai bên hữu. Đầy tớ đó tên là Man-chu. ¹¹ Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng Phi-e-rơ rằng: Hãy nạp gươm người vào vỏ; ta há chẳng uống chén mà Cha đã ban cho ta uống sao? ¹² Bấy giờ, cả cơ binh, người quản cơ và những kẻ sai của dân Giu-đa bắt Đức Chúa Jêsus trói lại. ¹³ Trước hết chúng giải Ngài đến An-ne; vì người này là ông gia Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm đương niên. ¹⁴ Và, Cai-phe là người đã bàn với dân Giu-đa rằng: Thà một người chết vì dân thì ích hơn. ¹⁵ Si-môn Phi-e-rơ

với một môn đồ khác theo sau Đức Chúa Jêsus. Môn đồ đó có quen với thầy cả thượng phẩm, nên vào với Đức Chúa Jêsus trong sân thầy cả thượng phẩm. ¹⁶ Song Phi-e-rơ đứng ngoài, gần bên cửa. Môn đồ kia, tức là người quen với thầy cả thượng phẩm, đi ra nói cùng người đàn bà canh cửa, rồi đem Phi-e-rơ vào. ¹⁷ Bấy giờ, con đòi đó, tức là người canh cửa, nói cùng Phi-e-rơ rằng: Còn ngươi, cũng là môn đồ của người đó, phải chăng? Người trả lời rằng: Ta chẳng phải. ¹⁸ Các đầy tớ và kẻ sai vì trời lạnh, nhúm một đồng lửa, rồi đứng gần một bên mà sưởi. Phi-e-rơ đứng với họ, và cũng sưởi. ¹⁹ Vậy, thầy cả thượng phẩm gạn hỏi Đức Chúa Jêsus về môn đồ Ngài và đạo giáo Ngài. ²⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta từng nói rõ ràng cùng thiên hạ; ta thường dạy dỗ trong nhà hội và đền thờ, là nơi hết thầy dân Giu-đa nhóm lại, chớ ta chẳng từng nói kín giấu điều gì. ²¹ Có sao ngươi gạn hỏi ta? Hãy hỏi những kẻ đã nghe ta nói điều chi với họ; những kẻ đó biết điều ta đã nói. ²² Ngài đang phán như vậy, có một người trong những kẻ sai có mặt tại đó, cho Ngài một vả, mà rằng: Ngươi dám đối đáp cùng thầy cả thượng phẩm dường ấy sao? ²³ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ví thử ta nói quấy, hãy chỉ chỗ quấy cho ta xem; nhược bằng ta nói phải, làm sao ngươi đánh ta? ²⁴ Anne bèn sai giải Đức Chúa Jêsus vẫn bị trói đến Cai-phe là thầy cả thượng phẩm. ²⁵ Vả lại, Si-môn Phi-e-rơ đang đứng sưởi đằng kia, thì có kẻ

hỏi người rằng: Còn người, người cũng là môn đồ người phải không? Người chối đi mà trả lời rằng: Ta không phải. ²⁶ Một người đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, bà con với người mà Phi-e-rơ chém đứt tai, nói rằng: Ta há chẳng từng thấy người ở trong vườn với người sao? ²⁷ Phi-e-rơ lại chối một lần nữa; tức thì gà gáy. ²⁸ Kế đó, chúng điệu Đức Chúa Jêsus từ nhà Cai-phe đến trường án; bây giờ đang sớm mai. Nhưng chính mình chúng không vào nơi trường án, cho khỏi bị ô uế, và cho được ăn lễ Vượt Qua. ²⁹ Vậy, Phi-lát bước ra, đi đến cùng chúng mà hỏi rằng: Các người kiện người này về khoản gì? ³⁰ Thừa rằng: Ví chẳng phải là tay gian ác, chúng tôi không nộp cho quan. ³¹ Phi-lát bèn truyền cho chúng rằng: Các người hãy tự bắt lấy người, và xử theo luật mình. Người Giu-đa thừa rằng: Chúng tôi chẳng có phép giết ai cả. ³² Aáy là cho được ứng nghiệm lời Đức Chúa Jêsus đã phán, để chỉ về mình phải chết cách nào. ³³ Phi-lát bèn vào trường án, truyền đem Đức Chúa Jêsus đến, mà hỏi rằng: Chính người là Vua dân Giu-đa, phải chăng? ³⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Người nói điều đó tự ý mình, hay là có người đã nói điều đó với người về ta? ³⁵ Phi-lát trả lời rằng: Nào có phải ta là người Giu-đa đâu? Dân người cùng mấy thầy tế lễ cả đã nộp người cho ta; vậy người đã làm điều gì? ³⁶ Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng: Nước của ta chẳng phải thuộc về thế gian này. Ví bằng nước ta thuộc về thế gian này, thì tôi

tớ của ta sẽ đánh trận, đặng ta khỏi phải nộp cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về hạ giới. ³⁷ Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là vua sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nay, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta. ³⁸ Phi-lát hỏi rằng: Lẽ thật là cái gì? Khi người đã nói vậy, rồi lại đi ra đến cùng dân Giu-đa, mà rằng: Ta chẳng thấy người có tội lỗi gì cả. ³⁹ Nhưng các ngươi có lệ thường, hễ đến ngày lễ Vượt Qua, thì ta tha cho các ngươi một tên tù, vậy các ngươi có muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho chẳng? ⁴⁰ Chúng bèn kêu lên nữa rằng: Đừng tha nó, nhưng tha Ba-ra-ba! Vả, Ba-ra-ba là một kẻ trộm cướp.

19

¹ Bấy giờ, Phi-lát bắt Đức Chúa Jêsus và sai đánh đòn Ngài. ² Bọn lính đương một cái mào triều bằng gai, đội trên đầu Ngài, và mặc cho Ngài một cái áo điều. ³ Đoạn, họ đến gần, nói với Ngài rằng: Lạy Vua dân Giu-đa! Họ lại cho Ngài mấy cái vả. ⁴ Phi-lát lại ra một lần nữa, mà nói với chúng rằng: Đây này, ta dẫn người ra ngoài, để các ngươi biết rằng ta không tìm thấy người có tội lỗi chi. ⁵ Vậy, Đức Chúa Jêsus đi ra, đầu đội mào triều gai, mình mặc áo điều; và Phi-lát nói cùng chúng rằng: Kìa, xem người này! ⁶ Nhưng khi các thầy tế lễ cả và các kẻ sai thấy Ngài, thì kêu lên rằng: Hãy đóng đinh hắn trên cây thập

tự, hãy đóng đinh hắn trên cây thập tự! Phi-lát nói cùng chúng rằng: Chính mình các người hãy bắt mà đóng đinh người; bởi vì về phần ta không thấy người có tội lỗi chi hết. ⁷ Dân Giu-đa lại nói rằng: Chúng tôi có luật, chiếu luật đó hắn phải chết; vì hắn tự xưng là Con Đức Chúa Trời. ⁸ Khi Phi-lát đã nghe lời đó, lại càng thêm sợ hãi nữa. ⁹ Người lại trở vào nơi trường án mà nói với Đức Chúa Jêsus rằng: Người từ đâu? Nhưng Đức Chúa Jêsus không đáp gì hết. ¹⁰ Phi-lát hỏi Ngài rằng: Người chẳng nói chi với ta hết sao? Người há chẳng biết rằng ta có quyền buông tha người và quyền đóng đinh người sao? ¹¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu chẳng phải từ trên cao đã ban cho người, thì người không có quyền gì trên ta; vậy nên, kẻ nộp ta cho người là có tội trọng hơn nữa. ¹² Từ lúc đó, Phi-lát kiếm cách để tha Ngài; nhưng dân Giu-đa kêu lên rằng: Ví bằng quan tha người này, thì quan không phải là trung thần của Sê-sa; vì hễ ai tự xưng là vua, ấy là xướng lên nghịch cùng Sê-sa vậy! ¹³ Phi-lát nghe lời đó, bèn dẫn Đức Chúa Jêsus ra ngoài, rồi ngồi trên tòa án, tại nơi gọi là Ba-vê, mà tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Ga-ba-tha. ¹⁴ Và, bấy giờ là ngày sắm sửa về lễ Vượt Qua, độ chừng giờ thứ sáu. Phi-lát nói cùng dân Giu-đa rằng: Vua các người kia kìa! ¹⁵ Những người đó bèn kêu lên rằng: Hãy trừ hắn đi, trừ hắn đi! Đóng đinh hắn trên cây thập tự đi! Phi-lát nói với chúng rằng: Ta sẽ đóng đinh Vua các người lên thập tự giá hay sao? Các thầy tế lễ cả thưa rằng: Chúng tôi không có

vua khác, chỉ Sê-sa mà thôi. ¹⁶ Người bèn giao Ngài cho chúng đặt đóng đinh trên thập tự giá. Vậy, chúng bắt Ngài và dẫn đi. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus vác thập tự giá mình, đi đến ngoài thành, tại nơi gọi là cái Sọ, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gô-gô-tha. ¹⁸ Aáy đó là chỗ họ đóng đinh Ngài, lại có hai người khác với Ngài, mỗi bên một người, còn Đức Chúa Jêsus ở chính giữa. ¹⁹ Phi-lát cũng sai làm một tấm bảng, rồi treo lên trên thập tự giá. Trên bảng đó có đề chữ rằng: JÊSUS NGƯỜI NA-XA-RÃT, LÀ VUA DÂN GIU-ĐA. ²⁰ Vì nơi Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh ở gần thành, và chữ đề trên bảng đó viết bằng chữ Hê-bơ-rơ, chữ La-tinh và chữ Gờ-réc, nên có nhiều người Giu-đa đọc đến. ²¹ Các thầy tế lễ cả của dân Giu-đa bèn nói với Phi-lát rằng: Xin đừng viết: Vua dân Giu-đa; nhưng viết rằng, người nói: Ta là Vua dân Giu-đa. ²² Phi-lát trả lời rằng: Lời ta đã viết, thì ta đã viết rồi. ²³ Quân lính đã đóng đinh Đức Chúa Jêsus trên thập tự giá rồi, bèn lấy áo xống của Ngài chia làm bốn phần, mỗi tên lính chiếm một phần. Họ cũng lấy áo dài của Ngài, nhưng áo dài đó không có đường may, nguyên một tấm vải dẹt ra, từ trên chí dưới. ²⁴ Vậy, họ nói với nhau rằng: Đừng xé áo này ra, song chúng ta hãy bắt thăm, ai trúng nấy được. Aáy để cho được ứng nghiệm lời Kinh Thánh này: Chúng đã chia nhau áo xống của ta, Lại bắt thăm lấy áo dài ta. Đó là việc quân lính làm. ²⁵ Tại một bên thập tự giá của Đức Chúa Jêsus, có mẹ Ngài đứng đó, với chị mẹ Ngài là Ma-ri vợ Cơ-lê-ô-ba, và Ma-

ri Ma-đơ-len nữa. ²⁶ Đức Chúa Jêsus thấy mẹ mình, và một môn đồ Ngài yêu đứng gần người, thì nói cùng mẹ rằng: Hỡi đàn bà kia, đó là con của ngươi! ²⁷ Đoạn, Ngài lại phán cùng người môn đồ rằng: Đó là mẹ ngươi! Bắt đầu từ bây giờ, môn đồ ấy rước người về nhà mình. ²⁸ Sau đó, Đức Chúa Jêsus biết mọi việc đã được trọn rồi, hầu cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm, thì phán rằng: Ta khát. ²⁹ Tại đó, có một cái bình đựng đầy giấm. Vậy, họ lấy một miếng bông đá thấm đầy giấm, buộc vào cây ngưu tẩu đưa kề miệng Ngài. ³⁰ Khi Đức Chúa Jêsus chịu lấy giấm ấy rồi, bèn phán rằng: Mọi việc đã được trọn; rồi Ngài gục đầu mà trút linh hồn. ³¹ Vì bây giờ là ngày sắm sửa về ngày Sa-bát, mà Sa-bát này là rất trọng thể, nên dân Giu-đa ngại rằng những cây còn treo lại trên thập tự giá trong ngày Sa-bát chẳng, bèn xin Phi-lát cho đánh gãy ống chân những người đó và cất xuống. ³² Vậy, quân lính lại, đánh gãy ống chân người thứ nhất, rồi đến người kia, tức là kẻ cùng bị đóng đinh với Ngài. ³³ Khi quân lính đến nơi Đức Chúa Jêsus, thấy Ngài đã chết rồi, thì không đánh gãy ống chân Ngài; ³⁴ nhưng có một tên lính lấy giáo đâm ngang sườn Ngài, tức thì máu và nước chảy ra. ³⁵ Kẻ đã thấy thì làm chứng về việc đó, (lời chứng của người là thật, và người vẫn biết mình nói thật vậy), hầu cho các ngươi cũng tin. ³⁶ Vì điều đó xảy ra, cho được ứng nghiệm lời Kinh Thánh này: Chẳng một cái xương nào của Ngài sẽ bị gãy. ³⁷ Lại có lời Kinh Thánh này nữa: Chúng sẽ

ngó thấy người mà mình đã đâm. ³⁸ Sau đó, Giô-sép người A-ri-ma-thê, làm môn đồ Đức Chúa Jê-sus một cách kín giấu, vì sợ dân Giu-đa, xin phép Phi-lát cho lấy xác Đức Chúa Jê-sus; thì Phi-lát cho phép. Vậy, người đến và lấy xác Ngài. ³⁹ Ni-cô-đem, là người khi trước đã tới cùng Đức Chúa Jê-sus trong ban đêm, bấy giờ cũng đến, đem theo độ một trăm cân một dược hòa với lư hội. ⁴⁰ Vậy, hai người lấy xác Đức Chúa Jê-sus, dùng vải gai và thuốc thơm gói lại, theo như tục khâm liệm của dân Giu-đa. ⁴¹ Vả, tại nơi Ngài bị đóng đinh, có một cái vườn, trong vườn đó có một cái huyệt mới, chưa chôn ai. ⁴² Ấy là nơi hai người chôn Đức Chúa Jê-sus, vì bấy giờ là ngày sắm sửa của dân Giu-đa, và mộ ấy ở gần.

20

¹ Ngày thứ nhất trong tuần lễ, lúc rạng đông, trời còn mờ mờ, Ma-ri Ma-đơ-len tới mộ, thấy hòn đá lấp cửa mộ đã dời đi. ² Vậy, người chạy tìm Si-môn Phi-e-rơ và môn đồ khác, là người Đức Chúa Jê-sus yêu, mà nói rằng: Người ta đã dời Chúa khỏi mộ, chẳng hay để Ngài tại đâu. ³ Phi-e-rơ với môn đồ khác bèn bước ra, đi đến mộ. ⁴ Cả hai đều chạy, nhưng môn đồ kia chạy mau hơn Phi-e-rơ, và đến mồ trước. ⁵ Người cúi xuống, thấy vải bỏ dưới đất; nhưng không vào. ⁶ Si-môn Phi-e-rơ theo đến, vào trong mộ, thấy vải bỏ dưới đất, ⁷ và cái khăn liệm trùm đầu Đức Chúa Jê-sus chẳng ở cùng một chỗ với vải, nhưng cuốn lại để riêng ra một nơi khác. ⁸ Bấy

giờ, môn đồ kia đã đến mộ trước, cũng bước vào, thì thấy và tin. ⁹ Vì chung hai người chưa hiểu lời Kinh Thánh rằng Đức Chúa Jêsus phải từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Đoạn, hai môn đồ trở về nhà mình. ¹¹ Song Ma-ri đứng bên ngoài, gần mộ, mà khóc. Người vừa khóc, vừa cúi xuống dòm trong mộ, ¹² thấy hai vị thiên sứ mặc áo trắng, một vị ngồi đằng đầu, một vị ngồi đằng chân, chỗ xác Đức Chúa Jêsus đã nằm. ¹³ Hai thiên sứ hỏi: Hỡi đàn bà kia, sao ngươi khóc? Người thưa rằng: Vì người ta đã dời Chúa tôi đi, không biết để Ngài ở đâu. ¹⁴ Vừa nói xong, người xây lại thấy Đức Chúa Jêsus tại đó; nhưng chẳng biết ấy là Đức Chúa Jêsus. ¹⁵ Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Hỡi đàn bà kia, sao ngươi khóc? Người tìm ai? Người ngỡ rằng đó là kẻ làm vườn, bèn nói rằng: Hỡi chúa, ví thật ngươi là kẻ đã đem Ngài đi, xin nói cho ta biết ngươi để Ngài đâu, thì ta sẽ đến mà lấy. ¹⁶ Đức Chúa Trời phán rằng: Hỡi Ma-ri! Ma-ri bèn xây lại, lấy tiếng Hê-bơ-rơ mà thưa rằng: Ra-bu-ni (nghĩa là thầy)! ¹⁷ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Chớ rờ đến ta; vì ta chưa lên cùng Cha! Nhưng hãy đi đến cùng anh em ta, nói rằng ta lên cùng Cha ta và Cha các ngươi, cùng Đức Chúa Trời ta và Đức Chúa Trời các ngươi. ¹⁸ Ma-ri Ma-đơ-len đi rao báo cho môn đồ rằng mình đã thấy Chúa, và Ngài đã phán cùng mình những điều đó. ¹⁹ Buổi chiều nội ngày đó, là ngày thứ nhất trong tuần lễ, những cửa nơi các môn đồ ở đều đang đóng

lại, vì sợ dân Giu-đa, Đức Chúa Jêsus đến đứng chính giữa các môn đồ mà phán rằng: Bình an cho các người! ²⁰ Nói đoạn, Ngài giơ tay và sườn mình cho môn đồ xem. Các môn đồ vừa thấy Chúa thì đầy sự mừng rỡ. ²¹ Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Bình an cho các người! Cha đã sai ta thể nào, ta cũng sai các người thể ấy. ²² Khi Ngài phán điều đó rồi, thì hà hơi trên môn đồ mà rằng: Hãy nhận lãnh Đức Thánh Linh. ²³ Kẻ nào mà các người tha tội cho, thì tội sẽ được tha; còn kẻ nào các người cầm tội lại, thì sẽ bị cầm cho kẻ đó. ²⁴ Và, lúc Đức Chúa Jêsus đến, thì Tô-ma, tức Đi-đim, là một người trong mười hai sứ đồ, không có ở đó với các môn đồ. ²⁵ Các môn đồ khác nói với người rằng: Chúng ta đã thấy Chúa. Nhưng người trả lời rằng: Nếu ta không thấy dấu đinh trong bàn tay Ngài, nếu ta không đặt ngón tay vào chỗ dấu đinh, và nếu ta không đặt bàn tay nơi sườn Ngài, thì ta không tin. ²⁶ Cách tám ngày, các môn đồ lại nhóm nhau trong nhà, có Tô-ma ở với. Khi cửa đang đóng, Đức Chúa Jêsus đến, đứng chính giữa môn đồ mà phán rằng: Bình an cho các người! ²⁷ Đoạn, Ngài phán cùng Tô-ma rằng: Hãy đặt ngón tay người vào đây, và xem bàn tay ta; cũng hãy giơ bàn tay người ra và đặt vào sườn ta, chớ cứng lòng, song hãy tin! ²⁸ Tô-ma thưa rằng: Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi! ²⁹ Đức Chúa Jêsus phán: Vì người đã thấy ta, nên người tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin vậy! ³⁰ Đức Chúa Jêsus đã làm trước mặt môn đồ Ngài

nhiều phép lạ khác nữa, mà không chép trong sách này. ³¹ Nhưng các việc này đã chép, để cho các người tin rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các người tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.

21

¹ Rồi đó, Đức Chúa Jêsus lại hiện ra cùng môn đồ Ngài nơi gần biển Ti-bê-ri-át. Việc Ngài hiện ra như vậy: ² Si-môn Phi-e-rơ, Thô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-ên nguyên ở thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, các con trai của Xê-bê-đê và hai người môn đồ khác nữa nhóm lại cùng nhau. ³ Si-môn Phi-e-rơ nói rằng: Tôi đi đánh cá. Các người kia trả lời rằng: Chúng tôi đi với anh. Các người ấy ra đi xuống thuyền, nhưng trong đêm đó, chẳng được chi hết. ⁴ Đến sáng, Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ, nhưng môn đồ không biết đó là Đức Chúa Jêsus. ⁵ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi các con, không có chi ăn hết sao? Thưa rằng: Không. ⁶ Ngài phán rằng: Hãy thả lưới bên hữu thuyền, thì các người sẽ được. Vậy, các người ấy thả lưới xuống, được nhiều cá đến nỗi không thể kéo lên nữa. ⁷ Môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu mến nói với Phi-e-rơ rằng: Ấy là Chúa! Khi Si-môn Phi-e-rơ đã nghe rằng ấy là Chúa, bèn lấy áo dài quấn mình (vì đang ở trần) và nhảy xuống nước. ⁸ Các môn đồ khác đem thuyền trở lại, kéo tay lưới đầy cá, vì cách bờ chỉ chừng hai trăm cu-đê mà thôi. ⁹ Lúc môn đồ đã lên bờ, thấy tại đó có lửa than, ở trên đống

cá, và có bánh. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đem cá các người mới đánh được đó lại đây. ¹¹ Si-môn Phi-e-rơ xuống thuyền, kéo tay lưới đầy một trăm năm mươi ba con cá lớn lên bờ; và, dầu nhiều cá dường ấy, lưới vẫn không đứt. ¹² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lại mà ăn. Nhưng không một người môn đồ nào dám hỏi rằng: Người là ai? Vì biết quả rằng ấy là Chúa. ¹³ Đức Chúa Jêsus lại gần, lấy bánh cho môn đồ, và cho luôn cá nữa. ¹⁴ Ấy là lần thứ ba mà Đức Chúa Jêsus hiện ra cùng môn đồ Ngài, sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại. ¹⁵ Khi ăn rồi, Đức Chúa Jêsus phán cùng Si-môn Phi-e-rơ rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta hơn những kẻ này chăng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy chăn những chiên con ta. ¹⁶ Ngài lại phán lần thứ hai cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta chăng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy chăn chiên ta. ¹⁷ Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta chăng? Phi-e-rơ buồn rầu vì Ngài phán cùng mình đến ba lần: Người yêu ta chăng? Người bèn thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi việc; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa! Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy chăn chiên ta. ¹⁸ Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, khi người còn trẻ, người tự mình thất lưng lẩy, muốn đi đâu thì đi; nhưng khi người già, sẽ giơ bàn tay ra, người

khác thất lung cho và dẫn người đi đến nơi mình không muốn. ¹⁹ Ngài nói điều đó để chỉ về Phi-e-rơ sẽ chết cách nào đáng sáng danh Đức Chúa Trời. Và sau khi đã phán như vậy, Ngài lại rằng: Hãy theo ta. ²⁰ Phi-e-rơ xây lại, thấy môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu đến sau mình, tức là người đang bữa ăn tối, nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Lạy Chúa, ai là kẻ phản Chúa? ²¹ Khi thấy người đó, Phi-e-rơ hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, còn người này, về sau sẽ ra thế nào? ²² Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can hệ gì với người? Còn người, hãy theo ta. ²³ Vậy, có tiếng đồn ra trong vòng các anh em rằng người môn đồ đó sẽ không chết. Nhưng Đức Chúa Jêsus vốn chẳng phải nói rằng: Người đó sẽ không chết; song nói rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can hệ gì với người? đó thôi. ²⁴ Ấy chính là môn đồ đó làm chứng về những việc này và đã chép lầy; chúng ta biết lời chứng của người là thật. ²⁵ Lại còn nhiều việc nữa mà Đức Chúa Jêsus đã làm; ví bằng người ta cứ từng việc mà chép hết, thì ta tưởng rằng cả thế gian không thể chứa hết các sách người ta chép vậy.

